

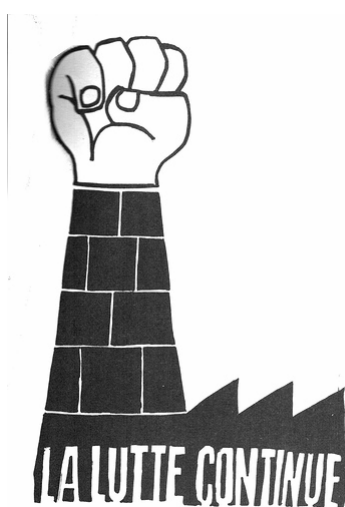
Frankrike -68 – Kampen fortsätter

Denna dokumentsamling har översatts och redigerats av *Arbetsgruppen för stöd åt de franska aktionskommittéerna 1968*.

Dokumentsamlingen innehåller kronologiskt ordnade dokument såsom flygblad, uttalanden, protokollutdrag m m där olika politiska riktningar (kommunistpartiet, maoister, trotskister, osv) och massorganisationer (fackföreningar, "22 marsrörelsen", aktions- och strejk-kommittéer) osv får komma till tals.

Den tryckta upplagan av boken innehåller även ett stort antal illustrationer, med foton och affischer från Frankrike maj-juni 1968 – dessa är ej medtagna här.

Innehåll

Förord.....	1
Situationen i Frankrike i dag	1
Allt är ännu möjligt.....	4
Kampens etapper.....	6
Det är bara början	8
Kronologi över majkampen.....	9
Fredag 3 maj.....	9
Lördag 4 maj	9
Söndag 5 maj.....	10
Måndag 6 maj.....	10
Tisdag 7 maj.....	10
Onsdag 8 maj.....	12
Torsdag 9 maj.....	13
Fredag 10 maj.....	16
Lördag 11 maj	19
Söndag 12 maj.....	24
Måndag 13 maj.....	25
Tisdag 14 maj.....	26
Torsdag 16 maj.....	30
Fredag 17 maj.....	33
Lördag 18 maj	35
Söndag 19 maj.....	36
Måndag 20 maj.....	39
Tisdag 21 maj.....	44
Onsdag 22 maj.....	45
Torsdag 23 maj.....	46
Fredag 24 maj.....	46
Lördag 25 maj	52
Söndag 26 maj.....	55
Måndag 27 maj.....	56
Tisdag 28 maj.....	58
Onsdag 29 maj.....	58
Torsdag 30 maj.....	59
Fredag 31 maj.....	61
Lördag 1 juni.....	64
Söndag 2 juni.....	68
Måndag 3 juni.....	70
Tisdag 4 juni.....	73
Onsdag 5 juni	76
Torsdag 6 juni.....	79
Fredag 7 juni.....	82
Lördag 8 juni.....	86
Söndag 9 juni.....	87
Måndag 10 juni.....	88
Tisdag 11 juni.....	90
Onsdag 12 juni	90
Ordlista för förkortningar	94
Ordlista över ”groupuscules” (smågrupper).....	96

Förord

Situationen i Frankrike i dag

Det gaullist-fascistiska Frankrike eller företagsdemokrati à la Mussolini

43 % röster för de Gaulle gav 70 % av mandaten till Nationalförsamlingen = demokrati?

Allmän prisstegring (10 %)

Skattehöjning

Höjning av hyror, el och gas

Alla de förbättringar som arbetarna lyckades utverka efter fem veckors generalstrejk har redan fullständigt återtagits av företagsledningen och staten.

Den gaullistiska "företagsdemokratin" utgör bara en hårdare press från företagsledningens och polisens sida. Tusentals arbetare har fått gå ifrån sina arbeten (de flesta fackligt anslutna). 103 strejkande journalister och tekniker från franska Radio-TV som slogs för pressfriheten i maj har avskedats.

Polisen anställer ytterligare 8 000 kravallpoliser, utrustade med de modernaste vapen.

Inrikesministern, som polisen sorterar under, har låtit installera kameror i alla gathörn i Quartier Latin och täcker all gatsten med asfalt, vilket kostar lika mycket som att bygga två universitet.

Poliser utklädda till studenter provocerar, slår, arresterar utan urskillning vem som helst i Quartier Latin, även turister och tillfälliga förbipasserande. Alla de fascistiska OAS-ledarna, Salan, Ortiz, Susin, Bidault, Argout, m.fl. som dömdes till döden av de Gaulle har frigetts. På så sätt köper de Gaulle arméns stöd.

Dessa frigivna fascister har bildat ligor som slår ner på arbetare och studenter.

Mer än en miljon arbetslösa.

Press, radio och TV påminner om Goebbels propagandamaskineri. De talar bara om den franska vätebomben, Mireille Mathieus kärlekshistorier, Concordeplanet och påvens resa till Bogotá.

När femtontusen svenskar demonstrerar mot Sovjetunionens ockupation av Tjeckoslovakien utan att polisen rör ett finger så blir sextusen demonstranter i Paris nedslagna, beskjutna med tårgasbomber, arresterade när de demonstrerar för samma sak.

Fascistisk milis (CDR, kommittén för republikens försvar) växer upp överallt i läroverk och på universitet och anger socialistiska studenter för polisen.

U.N.E.F.:s (Frankrikes förenade studentkårer) aktivister har vägrats delta i ungdomsfestivalen i Sofia på franska kommunistpartiets begäran.

Mer än trehundra utländska artister, intellektuella, arbetare har utvisats från Frankrike och ofta tillbaka till sina hemländer, dvs. till Bourgibas, Patakos, Francos, Salazars fängelser.

De flesta av de övriga utlänningarna måste regelbundet infinna sig hos polisen; andra befinner sig i läger under polisbevakning.

Varje utställning, film eller teaterföreställning om händelserna i maj-juni är förbjuden.

På tidningen *Paris-Match* har femtifyra journalister och fotografer avskedats på grund av att de sympatistrejkat.

Polisen ockuperar fortfarande alla universitet.

Stressen och den infernaliska arbetstakten har intensifierats i fabrikena och arbetarna förstår varje dag allt bättre vad den gaullistiska företagsdemokratin innebär.

Det revolutionära Frankrike eller Striden fortsätter

Tre folkuniversitet har skapats under sommaren: ett av de många uttryck som finns för den djupa solidariteten mellan arbetare och studenter. I Grenoble deltog 1 500 aktivt.

I Montpellier fortsätter tvåhundra studenter kampen tillsammans med arbetare och bönder.

I Bretagne arbetar ett hundratal studenter på dagarna på olika lantbruk och diskuterar på kvällarna med lantbrukarna, startar tillsammans tryckerier för affischtillverkning.

I centrala Frankrike har hundratals studenter och arbetare erbjudit lantbrukarna sina tjänster.

Överallt i Frankrike fortsätter aktionskommittéerna sitt arbete underjordiskt.

I Paris organiserar tvåusen arbetare samordningen mellan de olika aktionskommittéerna och arbetsplatserna.

Femtio timmar film har ställts till arbetarnas förfogande av franska filmsamfundet.

Unga filmregissörer gör anonyma filmer och delar ut kameror och film till arbetarna för att de själva ska göra filmer.

Tusentals flygblad och tidningar har tryckts och distribuerats av aktionskommittéerna för att ge folket en fri o censurerad nyhetsförmedling och för att åstadkomma ett samarbete mellan arbetsplatserna och enighet i handling.

Gaullisterna har i hopp om att få till stånd en dialog med studenterna, tillfälligt frigivit vår kamrat Alain Krivine samt sju andra kamrater – rättegången mot dem kommer att äga rum i september.

De smeker med ena handen och slår med den andra.

Avignonfestivalen (teater) som länge varit ett kulturens snabbköp fick den här gången utspela sig i skydd av tusentals kravallpolis; studenterna och de unga arbetarna ställde Maurice Béjart, Jean Vilar, den gaullistiske riksdagsmannen från trakten och Avignons borgmästare inför verkligheten. De tvingades att för första gången ge en gratisföreställning för att tysta det berättigade ifrågasättandet av denna kommersiella festival som de är så stolta över. The Living Theatre, vars uppförande var exemplariskt, blev utkastade av polisen när de ville uppträda gratis på gatan för arbetare och bönder.

I dagarna ska ett fritt universitet hållas i Paris – flera hundra arbetare och studenter förbereder det med den erfarenhet de fått under sommaren i sitt arbete bland bönder och arbetare i landsorten och utomlands.

Omkring åttio affischtryckerier skapade för folkets räkning och anpassade till den lokala situationen ger ett konkret exempel på enheten mellan arbetare och studenter.

Alla de olika fackförbunden har bestämt att ha en generalstrejk på fem minuter den 26 augusti 1968 för att uttrycka sin solidaritet med det tjeckiska folkets motståndskamp; endast det revisionistiska, s. k. "kommunistiska", fackförbundet (CGT) har vägrat delta och på så sätt har alltså den största fackföreningsorganisationen i Frankrike vägrat att på ett konkret sätt ge uttryck för det fördömande av Sovjets aggression i Tjeckoslovakien som alla franska arbetare och studenter har anslutit sig till.

"Små löner = stora tanks" är en av huvudparollerna för arbetarna vid atomkraftverket i Saccay. De framställer nu affischer som fördömer de franska kärnvapenproven på Tahiti.

”Ät våra persikor innan de blir våra vapen” affischerar bönderna i Provence som har fått sitt arbete förstört av den kapitalistiska ekonomin.

Fransmännen förbereder en kamp för en fri radio och TV: de akademiska lärar- och studentföreningarna, journalisterna (några av dem t.o.m. gaullister), fackföreningarna och alla vänsterpartierna vägrar att acceptera polisens kontroll över nyhetsförmedlingarna. Kampen skärps och hårdnar.

I läroverken har gymnasister mellan 13 och 16 år organiserat aktionskommittéer som nu har arbetat hela sommaren på att samordna sina aktioner över hela landet. De deltar nu i arbetarnas och studenternas gemensamma kamp.

* * * * *

Stockholm i augusti 1968

Allt är ännu möjligt

I maj 1968 föreföll allting möjligt.

Allt: förstörandet av det kapitalistiska systemet, makten åt arbetarna. Var det endast en dröm? I tusental, och så småningom i hundratusental, gick studenter och andra ungdomar ut på gatorna och slogs mot den gaullistiska maktens representanter. Därefter upphörde miljontals arbetare, fler än någon strejk någonsin samlat, på en gång med arbetet. Det var inte en dröm. De förstnämnda ockuperade fakulteterna: de gjorde det inte för att alla studenter, då de lämnat universitetet, skulle få en bra plats som "vakthund"; de senare ockuperade fabrikena: endast för en löneförhöjning? Deras nej till Grenelle-överenskommelserna visade att så inte var fallet. Även illa formulerade eller inte alls uttalade, var kraven desamma för alla, djupare. Alla slogs de med en smak av frihet på läpparna; med en dröm i huvudet som föreföll dem och oss alla så fjärran (omöjlig, sade Marx-"specialisterna", i ett högt industrialiserat kapitalistiskt samhälle) och, eftersom miljoner människor bar den inom sig, så var det inte längre en dröm.

Ingen trodde att socialismen *verkligen* var inom räckhåll. Makten befann sig faktiskt ur funktion i slutet av maj, men det betydde inte att borgerligheten var besegrad. Men det framstod klart för dem som slogs att varken PCF eller CGT ville gå fram på detta direkta sätt, på inbjudan från gatorna, att det enda de brydde sig om var de förfalskade valens "legala" väg. Det existerade inte heller någon revolutionär organisation som kunde spela en avgörande roll. Genom att ockupera fakulteterna och fabrikena utan att *någonsin någon appell om generalstrejk hade utgått från de centrala fackliga organisationerna* uppställde studenter och arbetare likväl de facto ständigt maktens problem. Genom att införa direkt demokrati vid basen, genom att uppleva klasskampen i dess klaraste form eftersom alla organ som var ägnade att dölja den hade sprungit i luften under striden (diverse kommissioner, instanser för "konsultation"); genom att upprätta en ständig allmän diskussion på basplanet om kampens syften, detta huvudsakligen inom studentrörelsen, genom att undersöka de huvudsakliga alternativ som erbjöd sig i det ögonblick då Nationalförsamlingen inför alla framstod som en skenorganism, utan politisk makt, drog arbetare och studenter fram den socialistiska idén ur det naftalindoftande skåp där uttolkare av allehanda slag hade stoppat in den. Likväl kunde ingen förbindelse åstadkommas mellan denna vilja hos betydande folkgrupper och en organisatorisk form i vilken den skulle ha kunnat komma till uttryck.

Genom att slåss för att förändra världen firade studenterna, unga arbetare och arbetslösa, hela arbetarklassen på det värdigaste sätt man kan tänka sig minnena av Pariskommunen, ryska oktoberrevolutionen och det hundraåriga Kapitalet av Karl Marx. Några veckor tidigare debatterade man huruvida Marcuses analys var riktig, enligt vilken revolutionens spjutspets skulle vara ungdomen i revolt mot de olika former av förtryck som det kapitalistiska samhället utövar på den, och de intellektuella i opposition mot universitetsstrukturerna som vill göra dem till stöttepelare för den borgerliga samhällsbyggnaden, alltihop i opposition mot den kamp som förs av den amerikanska imperialismen i Vietnam och i hela världen. Nu har vi upplevt och verifierat detta, och på samma gång upptäckte vi att den avgörande vikten fortfarande tillkom den kämpande arbetarklassen, de miljontals strejkande.

Arbetarråd och arbetarkontroll, direkt demokrati, strejkkommittéer, ord som hade förlorat sin mening och begravts i historieböckerna, återfann nu sin innebörd, genom att allt detta började omsättas i praktiken. Den gaullistiska makten och de fackliga och politiska ledningarna insåg snabbt den fara som detta betydde för dem. Den våldsamt med vilken dessa sökte splittra kampen, isolera de olika sektorerna från varandra, från den 13 maj fram till den 6 juni i Flins, fram till dess att arbetet återupptogs av sektor efter sektor, vittnar om denna fruktan.

Vi har alltså inte segrat. I dag är elva organisationer på yttersta vänsterkanten, dem som PCF och CGT fördömde alltifrån den 3 maj, upplösta. Deras publikationer är förbjudna. Deras aktivister arresterade. Man utvisar utlänningarna, man sätter dem i husarrest, samtidigt för övrigt, som den gaullistiska regimen, för att stärka sin nationella antikommunistiska front, frisläpper och återupprättar de OAS-medlemmar som satt i fängelse. Mobiliserade genom organiserandet av val till Nationalförsamlingen, som de visste att de skulle förlora, eftersom de sedan länge hade fördömt falskheten i det existerande valsystemet, och eftersom de Gaulle dessutom hade annonserat att om han förlorade skulle han ordna en folkomröstning om "participationen", teg "vänster"-organisationerna. Värre ändå: strejken fortsatte inom viktiga sektorer, och nära en miljon arbetare hade ännu inte återgått till arbetet den 16 juni. Men man låtsades att återgången till det "normala" var avslutad, att de 10 eller 13% i löneförhöjning som utlovats av arbetsgivare som redan började tillämpa inflationspolitik (fr.o.m. måndagen den 10 juni höjdes brödpriserna) utgjorde en seger.

Vi har inte segrat men vi har heller inte förlorat och allt är fortfarande möjligt. Arbetarnas stridsförmåga förefaller oförändrad: första omgången av valen äger rum och "ordningen härskar inte", eftersom strejken fortsätter; metallarbetarna vid Citronfabrikerna har ännu inte återupptagit arbetet. Vi har inte nått fram till den organisatoriska form som skall kunna ta över från de kampformer vi redan lärt känna under maj månad. I april var blotta tanken på en revolutionär organisation utanför kommunistpartiet något som endast ytterligt små minoriteter accepterade. I juni är det hundratusentals militanter som känner nödvändigheten av en sådan organisation, därför att de har upptäckt, genom handling, socialdemokratiseringen av de organisationer som sade sig förvalta massornas revolutionära vilja. Det är en avgörande punkt.

En annan punkt förefaller lika viktig och avgörande: den roll som spelades av de unga, läroverkselever, studenter och unga arbetare. Man måste absolut räkna med de erfarenheter tusentals av dem har gjort, erfarenheter så djupa och omskakande att lyckligtvis ingen "demokratisk och framstegsvänlig" regering, kontrollerad och manipulerad av diverse kadrer och apparater, byråkrater av alla slag, kan erbjuda något liknande utan att förneka sig själv. Läroverkselevernas självstyre i sina lokaler, kollektiviseringen av det dagliga livet, studenternas diskussion om de beslut som skulle fattas om den politiska inriktningen, trots trycket från byråkratin som började födas inom "smågrupperna" (groupuscules), och påvisandet av den intima relationen mellan form och innehåll i undervisningen av alla "vetenskaper", även dem som anses "neutrala", har med ett enormt försprång passerat allt vad de olika aktiva pedagogiska metoderna någonsin snuddade vid. De unga arbetarna upptäckte effektiviteten av frontstrider: det var ofta de som tog initiativet till strejk, drog med sig de mest dynamiska elementen och med ett slag satte de fackliga apparaterna i gungning. Hos dem liksom hos studenterna är det spontaniteten som karaktäriserar rörelsens första tid, men inom arbetarklassen spelade de politiska minoriteterna inte samma roll som de gjorde inom studentrörelsen. Studenternas "spontanitet" lånade ofta sina slagord från smågrupperna ("groupuscules"), och ibland också, i speciella skeden av kampen, de förslag de lade fram. Politiseringen av rörelsen ägde rum genom den aktivitet som flera av dem – Fédération des Etudiants Révolutionnaires, Jeunesses Communistes Révolutionnaires, Union des Jeunesses Communistes Marxist-Léninistes m.fl. – utvecklade sedan flera månader på universitetet mot Fouchet-planen, mot urval och inriktning enligt de nya direktiven från utbildningsministern, osv. Men de förstod inte alltid den nya, våldsamma form som kampen tog, och vilken berodde på statsapparaternas hårdnande grepp. Deras analyser släpade ofta efter den verkliga situationen.

22 mars-rörelsen hade, i förhållande till de andra rörelserna, den fördelen att den helt hade utformats i kampen, att på en gång ha varit dess utlösare och dess resonansbotten. De

aktivister som formar den räknas utifrån precisa aktioner, och om 22 mars-rörelsen efter den 13 maj, ockupationen av Sorbonne, mattas av därför att den inte längre lyckas mobilisera sig i ”exemplariska” aktioner, så är den dock helt närvarande i Flins, i ett ögonblick då andra försvinner, eftersom de anser att man redan befinner sig i en tillbakagångsperiod. Kanske borde vi, i väntan på analyserna, ställa oss denna fråga: vem var från början till slut närvarande vid de aktioner som otvetydigt blev avgörande? Vem utvecklade en praktik som motsvarade kampens möjligheter?

Närvaron av ”smågrupperna” (”groupuscules”) är det positiva och negativa elementet i studentkampen. Positivt av de skäl vi just framlagt, negativt, därför att i olika faser en grupp tog överhanden över en annan. Tonvikten måste alltså först läggas på studenternas kamp, med utgångspunkt från den teori enligt vilken arbetarklassen i ett mycket högt utvecklat industriellt samhälle deltar i dettas ”konsumtions”-fördelar, och alltså inte längre är den klass genom vilken revolutionen kommer att genomföras. Eller också skall den läggas på arbetarkampens övervägande inflytande i förhållande till studentkampen: ”klassen” är naturligtvis bärare av revolutionen trots sin svekfulla ledning, eller blir det i det ögonblick avant-gardet sluter sig till den. Dess olika uppfattningar kommer vi att få se uttryckta vid läsningen av krönikan över majkampen: demonstration i Quartier Latin eller i arbetarkvarteren, alla till Flins eller omgruppering i fakulteterna? De ger en motsägelsefull bild av studentrörelsen, som tvekar i sina ingripanden, då det är tydligt att, ända från början och fram till dessa sista dagar, varje grupp utvecklar sin egen politik, som ibland finner anklag hos massan av studenter, eftersom UNEF ofta kommer på efterkälken för att ansluta sig eller för att förändra kampens innebörd. Och det är genom närvaron av jämnstarka revolutionära strömningar som man måste förstå rörelsens tveksamhet, eftersom ingen var tillräckligt stark för att påbjuda en linje och utveckla en politik.

Kampens etapper

Caen, Rhodiaceta, Sud-Aviation, marinverkstäderna, alla dessa slag som utkämpats av arbetarklassen under de senaste månaderna har dragit upp majrörelsens väg. Men det utlösande elementet var denna gång studentrörelsen.

Premisserna: 1967 – 22 mars 1968. Agitation i Nanterre under dittills för studentrörelsen okända former, en slags guerilla som kommer till uttryck genom ett förkastande av universitetets funktion såsom maskin för att utbilda kadrer åt samhällets förtryckarapparat. Kampen mot kriget i Vietnam och mot alla former av förtryck, speciellt det sexuella förtrycket (ett föredrag om Wilhelm Reich orsakade uteslutningar från studentbostäderna utgör grogrunden. ”De rasande” blir till 22 mars-rörelsen, trots att det inte existerar någon ”rörelse” i den dittills kända bemärkelsen av en från basplanet och uppåt strukturerad organisation (med apparat etc.).

Studentkampen: 3 till 13 maj. Med utgångspunkt från Nanterre utvecklar sig proteströrelsen mot förtrycket enligt en upptrappning vars etapper ingen förutser. Polisens ingripande vid Sorbonne kristalliserar studenternas vilja att kämpa, men i termer som går utanför den vanliga ramen (demonstration inom ett tillåtet område, tyst överenskommelse med ordningsmakten). Spontaniteten ligger kanske huvudsakligen här. De unga och studenterna upptäcker genom handling att polisen också kan retirera: de ser att den direkta aktionen har en mobiliserande effekt. Ingen söker våldet för dess egen skull. Men i det ögonblick då polisen inte längre kan räkna med den respekt för den borgerliga ordningen som blotta bärandet av uniform påbjuder, måste den helt enkelt ta till våldsamma medel mot vilka studenterna vill skydda sig. I praktiken står det klart att det våld som härskat från den 3 maj och fram till denna dag har kommit från de krafter som kallas ordningens upprätthållare. Striderna i Quartier Latin blottlägger de förtryckande strukturerna hos det demokratiskt borgerliga samhället.

Barrikaderna, vars effekt de flesta organisationer på yttersta vänstern ansåg negativ, tvingar de s.k. vänsterorganisationernas apparater till en de facto-solidaritet med studenterna. En förbindelse studenter – arbetare påbörjas den 13 maj i namn av den oeftergivliga solidariteten inför förtrycket.

Inför ”gatan” retirerar makten. Sorbonne och Quartier Latin befrias.

Arbetarkampen: 14 till 26 maj. Kampens gravitationscentrum förflyttas då strejk utbryter vid Sud-Aviation, Cléon-Renault och Renault-Billancourt den 14, 15 och 17 maj. Arbetarna ockuperar fabrikerna liksom studenterna sina fakulteter. Studenterna försöker förena sig med arbetarna i deras kamp:

CGT anstränger sig för att undvika det genom att fördöma de ”vänsteravvikandes” aktion. Strejkrörelsen utbreder sig. Det finns nästan 9 miljoner arbetslösa då Grenelle-förhandlingarna börjar. ”Trycket” från gatan påskyndar krisen, till den grad att CGT i sin tur kallar arbetarna till demonstration den 24 maj, trots att general de Gaulle ska tala klockan 20. Ger CGT efter för provokationerna? Nej, eftersom polisen gör allt för att förhindra föreningen med studenternas demonstration.

Den brådska med vilken man inleder förhandlingar med representanter för en makt som inte längre förmår ta initiativet, visar den rädsla för att överflyglas som griper ledningarna.

Det politiska köpslåendet: 27 maj till 30 maj. Den 27 maj deklarerar franska kommunistpartiets politbyrå att:

”Vi måste öppna vägen till demokrati och socialism genom att stödja oss på arbetarnas enorma strejkrörelse, och genom att cementera vänsterkrafternas förening för att fordra att arbetarnas krav tillfredsställs och för att tvinga fram en folklig regering av demokratisk enhet.”

Det är just denna dag, den 27 maj, som arbetarna förkastar den överenskommelse som CGT förnekar att de har signerat. Vid detta datum ”politiserar” också strejken, vilket visas av deklARATIONEN från PCF:s politbyrå. Vid det möte som anordnas på Charléty-stadion samma dag görs en manöver för att försöka föra fram Mendés-France på den politiska scenen, som den man försyner skickat för att ta över samhällsrodret. Samma vecka drivs ett subtilt spel: en regering PC-FGDS påstås ha konstituerats till förfång för Mitterands parti, som var alltför svag för att förhandla sig till några väsentliga fördelar så snart arbetarna befann sig på gatan. Mollet och Mitterand försöker sig då på ett närmande till centern och fördröjer mötet med PCF för att inte komma dit tomhänta. PCF rycker undan fotfästet för sina politiska vänner, fördömer detta närmande som skulle kunna vara början till en tredje ståndpunkts-lösning, och fördömer också Mendés-France-manövern. General de Gaulles tal visar att han har dragit fördel av situationen: han försöker isolera PCF genom att lansera ”operation den trefärgade fanan”, ordningens fana och hela Frankrikes fana, inklusive yttersta högern och centern, mot den röda fanan, oordningens och totalitarismens fana. UNR och PCF framstår härmed som de enda betydelsefulla samtalsparterna och i tysthet upprättar de spelets regler. PCF svarar på detta att de också är ordningens och den trefärgade fanans parti.

Den parlamentariska vägen till socialismen: 31 maj till 23 juni. De Gaulle upplöser Nationalförsamlingen, de fackliga ledarna undanröjer sina allmänna villkor för förhandlingar (förordningar om social trygghet etc.) och accepterar de obetydliga fördelar de fått i förhållande till Grenelle-överenskommelsen. De Gaulle har redan deklarerat, och han upprepar det i en intervju för Michel Droit, att inflationen knappast kommer att inverka på löneförhöjningarna. I de ”hårda” sektorerna – särskilt metallindustrin – återgår man inte till arbetet, eftersom arbetsgivarna vägrar att ge ens småsmulor. Renault-fabrikerna i Flins ockuperas av 4. 000 CRS torsdagen den 6 juni för att upprätthålla ”friheten att arbeta”. Fredagen den 7 lyckas strejkvakterna, förstärkta med unga studenter tillkallade av UJCML

och 22 mars-rörelsen och kommittéerna för stöd åt folkets kamp, att övertala de få arbetare som kommer för att återta arbetet, att gå hem igen. Föreningen arbetare – studenter sker äntligen i kampen i Flins: på Elisabethville-mötet. Trots motstånd från CGT:s delegat som gör allt för att förhindra det, talar studenter den 7 juni. Från och med den tidpunkten kommer upprepade fördömanden från PC och CGT, som ytterligare påbröd till de rensningsoperationer som organiseras i området av CRS och rörliga polisstyrkor.

Återgången till ordningen innehåller sålunda dessa två varandra kompletterande aspekter, vilket till och med förefaller ha varit en tyst överenskommelse mellan de två stora samtalsparterna: eliminering av de ”vänsteravvikande” (förbudet mot ”ligor”) i utbyte mot ett återupptagande av arbetet.

Det är bara början ...

Utvecklingen av studenternas och arbetarnas kamp har flera gånger omintetgjort analyserna; vi vet ännu vid denna tidpunkt i Paris ingenting väsentligt av det som verkligen hände på landsbygden. Vad vet vi om dess eko i Italien, Spanien, Tyskland, Latinamerika, Japan, i alla de länders vars studentkamp redan inspirerade de franska studenterna? Det förefaller vara för tidigt att göra upp en balansräkning. Ännu en läxa bör vi komma ihåg från maj-händelserna: att analysen görs av dem som deltog i denna kamp och att det är de som för diskussionen om nya former för framtiden. Den sociala ”krisen” försvann inte i det ögonblick Pompidou sade ”till arbetet”: inflationen kommer att om några månader ha återfört oss till den situation som rådde före maj månad: ”universitetsreformen” inom den gaullistiska ramen kommer fortfarande att hålla sig inom ramen för den femte planen, dvs. i enlighet med storkapitalets fordringar. De faktorer som låg bakom majkampen kommer alltså att åter vara för handen om ett halvår eller ett år, ytterligare förstärkta av det tryck som den amerikanska konkurrensen utövar på EEC:s medlemsländer. Det är alltså hädanefter viktigt att förbereda sig för en hårdare kamp, berikad med lärdomarna från i maj. Samma organisatoriska problem kommer att uppstå på nytt. Det är viktigt att vi börjar ta i tu med dem redan nu, men i en annan form än den som består i att generalstabber och personligheter förenas. Detta är bara början, kampen fortsätter.

Emile COPFERMANN

Kronologi över majkampen

Fredag 3 maj

Möte klockan 12 på Sorbonnes gård, under beskydd av en av studenterna organiserad ordningstjänst inför de fascistiska provokationerna. Rektor Roche tillkallar polisen. Klockan 16 omringar polisen Sorbonne, tränger in kl. 16.45 och bortför i bussar, som parkerats på Place de la Sorbonne, 527 personer (27 kvarhålls på polisstationerna). Revolten utbryter spontant på gatorna och fortsätter till kl. 23. Sorbonne stängs. De fackliga och politiska studentledarna och ordningstjänsten hålls i förhör i åtminstone 24 timmar. Man uppmanar till strejk vid universiteten.

Kallelsen till mötet kom från UNEF, Jeunesse Communiste Révolutionnaire, Mouvement d'Action Universitaire och Fédération des Etudiants Revolutionnaires. Aktivisterna från 22 mars som kastats ut från Nanterre då detta ockuperades av polisen, hade beslutat att närvara. *Låt oss alltså understryka att revolten utbröt spontant som en följd av arresteringarna av aktivister från alla dessa grupper.* Ett nytt faktum: medan aktivisterna, vid Sorbonne, för att inte låta sig provoceras, hade accepterat att låta sig föras bort utan svårigheter, så vägrar demonstranterna vid Place Maubert att skingra sig, och slåss i stället mot polisen. Låt oss lägga på minnet att under dessa händelser utdelade Union des Etudiants Communistes, som inte deltog i striden, flygblad på Sorbonnes gård som fördömde "smågrupperna".

Lördag 4 maj

Rensningsoperationer i Quartier Latin

"Press + universitet + snutar + arbetsgivare = förtryck Varför är studenterna "rasande"?"

Tidningarna talar om "de rasande", om överklassungdom, som försöker komma bort från sin sysslolöshet genom att ge sig hän åt våld och vandalism.

Vilket är dessa artiklars syfte?

Ett enda: avskära studenterna från arbetarna,
 karikera deras kamp
 isolera dem för att bättre kunna tysta ner dem.

De 3.000 studenter som i fredags hade sammanstötningar med polisen under fem timmar, är de verkligen den handfull bråkmakare som utbildningsminister Peyrefitte talar om?

NEJ.

Vi slåss ... därför att vi vägrar att bli

- lärare som tjänar urvalet i undervisningen, vilken sker på arbetarbarnens bekostnad,
- sociologer som fabricerar slogans för valkampanjerna,
- psykologer med uppgift att få "arbetskraften" att "fungera" enligt "arbetsgivarnas intressen",
- vetenskapsmän vars forskningsarbete enbart kommer att utnyttjas enligt profitekonomiens intressen.

Vi vägrar att acceptera denna framtid som "vakhundar". Vi vägrar att acceptera de kurser som lär oss att bli detta.

Vi vägrar att acceptera de examina och de titlar som belönar dem som har gått med på att träda in i systemet.

Vi vägrar att bli rekryterade av dessa ”maffior”. Vi vägrar att förbättra det borgerliga universitetet.

Vi vill förändra det radikalt så att det hädanefter kommer att forma intellektuella som kämpar på arbetarnas sida och inte mot dem ...

Vi vill att arbetarklassens intressen skall försvaras inom universitetet. De som vill avskära oss från arbetarna går emot arbetarklassens intressen och mot dem som vill kämpa med den ...

Var ni än är, var vi än är, låt oss mobilisera oss mot det borgerliga förtrycket ...

22 mars-rörelsen.”

Söndag 5 maj

Med användande av nödfallsproceduren döms 7 av de arresterade studenterna till villkorliga fängelsedomar. Kriminalpolisen kvarhåller ”pådrivarna” Cohn-Bendit och Jacques Sauvageot och förhör dem i tjugo timmar i sträck.

Uppmaning till strejk från SNEPSup och UNEF. Prefekten förbjuder alla demonstrationer. Hela dagen polisräder inför spontana demonstrationer i Quartier Latin. Polisen gör en massiv ockupation av Quartier Latin.

Måndag 6 maj

UNEF-SNESup kallar till demonstration vid Denfert-Rochereau kl. 18.30.

Hela dagen demonstrerar tusentals personer vid Châtelet på högra stranden. våldsamma strider på rue Saint-Jacques och place Maubert, möte på naturvetenskapliga fakulteten. 20 000 personer vid Denfert-Rochereau. Strider på rue Saint-Jacques, boulevard Saint-Germain, place Maubert. ”Befria våra kamrater, Sorbonne åt studenterna, Vi är en ”smågrupp”, Ett tiotal rasande”. Polisprefekten: ”Det rör sig om i stor utsträckning spontana demonstrationer”. Barrikader. Räder vid place Saint-Michel och rue Saint-Séverin. 422 arresteringar.

”Börjar borgerligheten bli rädd?

Liksom vid strejkerna i Caen, Saint-Nazaire, Redon, Rhodiaceta, har den insett faran.

Därför att studenterna hädanefter använder de kampmetoder som tillhör de allra stridbaraste sektorerna av arbetarklassen. Genom att avslöja universitetets auktoritära natur, håller studenterna på att radikaliserar sin kamp ..

Borgerligheten inser att den är sårbar inför enandet av arbetare och studenter i kampen. Så är den också angelägen att skyla över fakta, genom att smäda studenternas aktioner och genom att hålla tyst om arbetarnas, och angelägen också att slå ner studenternas aktioner med våld innan det är för sent.

22 mars-rörelsen”

Tisdag 7 maj

Séguy, CGT:s generalsekreterare, som presenterar programmet för de unga arbetarnas festival (inställd några dagar senare), talar denna dag om solidariteten mellan studenter, lärare och arbetare, en tradition visserligen, men...

”Det är en tradition som med rätta bjuder oss att inte på något sätt tillmötesgå de bråkiga och provocerande element som svärtar ner arbetarklassen, genom att anklaga den för att vara förborgerligad, och som har den oförsämda pretentionen att komma och inpränta i den den revolutionära teorin och leda dess kamp. ”

SGEN (CFDT) ”... förkastar de fascistiska organisationernas uppmaning till våld, men vägrar all solidaritet med de grupper vars osammanhängande aktioner endast skadar utsikterna till en verklig reform, och som kan popularisera regeringens selektionspolitik. ”

FO:s förbundsbyrå ”... förklarar sig förkasta övermåttet av oansvariga metoder och det våld som resulterar därav ... ”

”Det är omöjligt att tolerera våldet på gatorna”, förklarar de Gaulle.

Kallelse från UNEF ensam – Denfert-Rochereau. Tveksamheter: vart skall demonstrationen gå. 50 000 personer tågar under fem timmar från Port Royal, boulevard Saint-Germain, Montparnasse, Champs-Élysées, Etoile, till Triumfbågen bakom en banderoll: ”Leve Kommunen”. Internationalen vid Triumfbågen. Tre förberedda slagord: upphörande av förföljelserna, reträtt av polisen från Quartier Latin, öppnande av de stängda fakulteterna.

Regeringen ”kan inte tillåta fanatism och våld”. Strider på rue de Vaugirard och rue d’Assas mot Sorbonne. Polisen kastar granater mot café Sélect, Montparnasse. Slut kl. 03.30.

Tisdag 7 maj KL. 18.30 Vid Denfert-Rochereau

”Quartier Latin eller arbetarkvarteren?”

Sedan tre dagar slåss vi kring Sorbonne. Mot det polisiära förtrycket utkämpar tusentals studenter storartade strider. Men vi kan fortsätta länge än i Quartier Latin isolerade från folkets massor, utan att borgerligheten darrar; det är för den ett mindre ont, och alla dess talesmän inbjuder oss till det.

Att gå till folkets massor som sedan decennier för kampen mot polisens och arbetsgivarnas förtryck, det fruktar borgerligheten, ty den vet mycket väl att folket är dess främste fiende.

Det börjar röra på sig i fabrikena, arbetarna har fått nog av alla former av förtryck från borgerligheten, de sympatiserar med studenternas kamp mot polisen, men de frågar sig vart det leder.

Låt oss gå och förklara för dem att vi sluter oss till deras kamp mot polisens och arbetsgivarnas förtryck.

Sorbonne, det är en gammal stenhög, Saint-Denis, det är tiotusentals arbetare som kämpar.

Snutarna kan koncentrera sig till Quartier Latin och vänta på oss där. Låt dem komma till förorterna, låt dem komma till Saint-Denis och försöka hindra oss från att förena oss med arbetarna. Vi kommer att vänta på dem tillsammans med arbetarna.

VI MÅSTE VÄLJA: STANNA INOM VÅR GRUPP ELLER SLUTA OSS TILL ARBETARNAS KAMP,

ALLA TILL SAINT-DENIS I MORGON! ... MÖTESPLATS 16.30 VID METRO CARREFOURPLEYEL.

Kommittéerna för försvar mot förtrycket.”

”OCH NU TILL FABRIKerna!

Kallelse från Union de la Jeunesse communiste marxiste-léniniste och grupperna ”Tjäna folket”.

Ilskan börjar koka bland folkets massor. En miljon utan arbete. Miserabla löner. Fascistiskt förtryck hos Dassault, Citroën, Simca och i många andra fabriker. CRS mot arbetarnas och böndernas demonstrationer i Mans, Redon och Caen.

Vad beträffar frågan om gatudemonstrationer, deras slagord och marschväg, så måste vi nu sätta igång kampen mot de hinder som reformisterna försöker sätta upp, hjälpa massorna att bryta igenom dessa och röja sig en väg mot massornas revolutionära kamp.

Gaullismen skickar, i upprepade attacker, aggressionstrupper mot befolkningen, studenterna och arbetarna.

Socialdemokratin (PSU, SFIO, trotskister, UNEF:s ledning) har, på ett tidigt stadium, sökt dra nytta av studenternas rörelse. Den har till syfte att hålla studenterna isolerade från arbetarklassen och begränsa rörelsen till reformistiska syften: ”strukture reformer” vid universitetet, möjligheter till arbete för de unga kadrenna etc. Dessa syften avspeglas i den reaktionära politiska linje som UNEF:s ledning följt de senaste dagarna: till varje pris hålla kvar studenterna i Quartier Latin; begränsa slagorden till löjliga studentkrav, som inte kan förena de stora arbetar- och bondemassorna med studenterna.

Låt oss sopa undan de reformistiska och rent studentfackliga slagorden, och de små reformistiska och socialdemokratiska grupperna som konspirerar för att försöka spärra vår väg mot folkets massor, revolutionens väg!

Låt oss lämna de borgerliga kvarteren där vi inte har något att göra. Låt oss gå till fabrikena och till de folkliga kvarteren för att förena oss med arbetarna.

NED MED GAULLISMEN!

FRIHET FÖR FOLKETS MASSOR!

UJC(ml) Grupperna ”Tjäna folket”, tisdag 7 maj 1968”

Onsdag 8 maj

PCF tar upp UNEF:s tre punkter ... men fördömer fortfarande de vänsteravvikande, CGT:s ledning solidariserar sig med studenterna, likaså CFDT.

Kallelse från UNEF och SNESup till möte vid Halle aux Vins kl. 18.30.

SNESup lanserar generalstrejk. I Nationalförsamlingen deklarerar Payrefitte: Så fort ordningen återställts så kommer fakulteterna åter att öppnas. Geismar lovar att studenterna denna kväll skall vara vid Sorbonne. Representanten för SNET-CGT utvisslad (”Opportunist”). – 20 000 personer på boulevard Saint-Germain, Odéon, Luxembourg. – Order om upplösning ges av en ansvarig från FER i UNEF:s namn.

”STOPP FÖR POLISFÖRTRYCKET, det vill säga:

- Frigivande av de fängslade, upphörande med åtalerna, upphävande av domarna.
- Öppnande av Sorbonne och Nanterre.
- Evakuering av polisstyrkorna från Quartier Latin.”

Vi var 40 000

Pressen, som är förtryckarnas medbrottslingar, vet inte och vill inte räkna!

Studenter, lärare, läroverkselever, arbetare, vi gick sida vid sida uppför Champs Elysées, till tonerna av Internationalen och med den röda fanan i täten.

Våra slagord:

”Befria våra kamrater”

”Stopp för förtrycket!”

Javisst, men också:

”Ner med det borgerliga universitetet!”

”Ner med polisstaten!”

”Studenter solidariska med arbetare!”

Pressen sade: ”De vara bara ett tiotal rasande”, men vi var 40 000.. .

Pressen sade: ”De är privilegierade”, men vi vägrar acceptera privilegiet att vara exploatörer.

Studenterna vägrar och kommer i allt högre grad att vägra att vara borgerlighetens framtida agenter. I allt högre grad solidariserar de sig med arbetarnas kamp.

Man föreslår oss ytliga förändringar av universitetet, men det är en djupgående förändring vi vill ha.

DET UNIVERSITET VI VILL HA ÄR DET SOM TILLHÖR ALLA ARBETARE.

Universitetets aktionskommitté”

Torsdag 9 maj

Nanterre-fakulteten har åter öppnats enligt Peyrefittes löfte, men Sorbonne är fortfarande stängt. UNEF och SNESup gör självkritik för de löften de inte höll dagen innan. JCR har ett möte som är öppet för alla. – SNES upprätthåller sin strejkorder. – Debatt i Nationalförsamlingen, – Inställandet av kurserna upphävs, men de återupptas inte. – Sauvageot: ”Vi upprätthåller strejkordern så länge våra tre punkter inte tillmötesgått. ” (Kl. 15) – Spontan möte på boulevard Saint-Michel, utan sammanstötningar med polisen, men hetsig diskussion med Louis Aragon. – ”Lugnet har inte återvänt”, säger Peyrefitte (kl. 20). – Roche: ”Universitetets disciplinära råd kommer inte att sammanträda. ” (kl. 24). – UNEF överlägger med CGT och CFDT för en gemensam demonstration.

”J(eunesse) C(ommuniste) R(evolutionnaire)

OCH NU?

Studentrörelsen, som startade den 3 maj, led i går ett svårt bakslag.

Demonstrationerna tisdagen den 7 maj hade visat rörelsens *beslutsamhet*. Studenterna var i stånd att hålla ut, tolv timmar i sträck, mot de rörliga polisstyrkorna och CRS. De var i stånd att slå tillbaka och tvinga ordningsmakten att retirera.

Demonstrationerna tisdagen den 7 maj hade visat rörelsens *styrka*. Åtskilliga tiotusentals studenter hade hållit stånd på gatorna i Paris ända till gryningen.

Mötet onsdagen den 8 maj *borde ha* tillåtit rörelsen att analysera sin ställning, organisera sig efter fakultet och efter ämnen, och att under de två följande dagarna göra sina krav kända för hela befolkningen, vid tunnelbaneuppgångar, på stationer, i fabriker ...

VAD HÄNDE?

En studentrörelse av ny karaktär uppstår. Studenternas stora massa och avantgardeorganisationerna står *enade i kampen*. Endast kommunistpartiet befinner sig utanför och fördömer ”äventyrligheten hos små vänsteravvikande grupper som spelar de makthavande i händerna. ”

Men rörelsens styrka tvingar det att ändra sig. Då utnyttjar det studenternas riktiga vilja till förening med arbetarklassen, och försöker integrera de strider som pågår genom fackförbundens byråkratiserade ledningar, vilka som enda framtidsutsikt erbjuder ett enande av ”vänstern mot en verklig demokrati”.

INFÖR FÖRTRYCKET LURAR TVÅ FAROR PÅ OSS:

- Integrationen, som förordas av dem för vilka förenandet med arbetarklassen innebär en förbindelse med de fackliga byråkratierna. För oss är förenandet med arbetarklassen inte att sticka huvudet i byråkratiernas halsjárn, inte heller att göra varje individuell arbetare till arbetarklassens representant och inte heller att gå ut för att "tjána folket". Vi ástadkommer och kommer att ástadkomma detta förenande genom kamp sásom vi gjorde i mándags och tisdags.
- Förstelmandet, som kommer från dem som vill upprátthålla en konstlad förening från en gången tid.

HUR SKALL VI BEMÖTA DETTA?

Genom att erbjuda GENOMFÖRBARA perspektiv som har DISKUTERATS av alla studenter.

Genom att organisera rörelsen i STUDENTKOMMITTÉER som innefattar ALLA AKTIVISTER som är engagerade i kampen, kommittéer som skall utforma våra framtida aktioner.

VÅR KAMP SKALL INTE UPPHÖRA

I dag utgör våra krav (reträtt av polisen från Quartier Latin, öppnande av fakulteterna, annullerande universitetssanktioner och andra straff, Roche's avgång) det nödvändiga steget framåt för att uppnå politisk frihet på universitetet och för att fastställa vår rätt att ifrågasätta det borgerliga universitetet.

JCR,"

16.30

AKTIONSKOMMITTÉERNA KAMPEN GÅR VIDARE

Det partiella misslyckandet i onsdags kväll bör inte avmobilisera oss. MER ÄN NÅGONSIN FORTSÄTTER KAMPEN.

Många studenter och ungdomar som blev besvikna i går kväll rycker åter upp sig. Men under tiden försöker pressen, regeringen och universitetsmyndigheterna "erbjuda" oss en kompromiss, som i själva verket skulle innebära totalt nederlag: återupptagande av kurserna i lugn och ordning som om ingenting hade hänt! Och ännu värre, återgången till fakulteterna skulle kontrolleras av polisen och av administrationen!

Nej, vår beslutsamhet är oförminskad, våra krav har inte förändrats ett dugg:

- TOTAL BEFRIELSE AV UNIVERSITETSLOKALERNA OCH -KVARTEREN
- BEFRIELSE AV VÅRA KAMRATER SOM FORTFARANDE ÄR FÄNGSLADE OCH UPPHÄVANDE AV ALLA JURIDISKA OCH UNIVERSITETSSANKTIONER
- UPPHÄVANDE AV LOCKOUTEN VID FAKULTETERNA UTAN ADMINISTRATIV KONTROLL
- TOTAL POLITISK YTTRANDEFRIHET INOM UNIVERSITETET

FÖR ATT VÅR KAMP SKALL FORTSÄTTA ATT VARA BESLUTSAM, så blir den första manifestationen av vår vilja en OCKUPATION AV SORBONNE.

VI KOMMER ATT BEGE OSS DIT inte för att återuppta våra kurser som snälla små barn, utan för att i handling visa vår rätt att UTÖVA ALLA POLITISKA FRIHETER INOM FAKULTETERNA OCH UNIVERSITETET.

Men för att våra demonstrationer skall lyckas, för att vår aktion skall stärkas, så måste vi vara ORGANISERADE – vid basen – utan a priori-politik, och utan att vänta på de officiella diskussionernas ältande fram och tillbaka.

STUDENTER, LÄROVERKSELEVER, UNGA ARBETARE, FORTSÄTT ATT ANSLUTA ER TILL AKTIONSKOMMITTÉERNA ELLER ATT SJÄLVA BLIVA SÅDANA.

Fråga flygbladsutdelarna om instruktioner för detta.

Varje kommitté har sitt dagliga möte, sin propagandaverksamhet och sin plats i demonstrationerna och striderna.

Aktionskommittéerna av den 3 maj”

JCR:s möte hålls men utvecklar sig till en fri talartribun. Här följer en resumé av inläggen såsom de publicerats i *Analyses et Documents*, nr 154 (18 maj 1968):

22 mars-rörelsen: Inlägg av Cohn-Bendit. I sammandrag: vi måste diskutera med alla revolutionära strömningar. Vi måste göra slut på stalinismen. Kämpa mot varje försök av någon organisation att etablera hegemoni. Enhet i handling. Direkt demokrati på gatan.

UJCML lägger fram ett enhetsförslag: ”Sorbonne åt arbetarna” och föreslår även ett utbyte av lokaler mellan Sorbonne och mobilgardernas kaserner i Saint-Ouen.

De faror som hotar oss:

- socialdemokratin;
- i praktiken: trotskisterna och dess marionett, UNEF:s nationella ledning;
- de grumliga teorierna (Marcuse och Mandel utpekade) som försöker få oss att tro på arbetarklassens förborgerligande;
- man vill göra arbetarklassen till en stödskraft. Det är arbetarklassen som är kampens avantgarde. Den verkliga revolutionären är den som i dag ansluter sig till arbetarna.”

Svar från Cohn-Bendit: ”Jag struntar i UJC-ML:s och andras uppfattningar om smågrupperna.”

JCR, en medlem av den nationella ledningen, student vid Nanterre. Lagg märke till att Cohn-Bendit förklarar sig enig med detta inlägg som vi resumerar, med undantag av det som sades om problemet med partiet: ”Vi måste fundera, tänka över perspektiven, diskutera på universitetet alla de val som borgerligheten gör. Arbetarklassen är fortfarande det historiska element som skall störta kapitalismen över hela världen. Den fackliga politiken utgör ett hinder. De problem som uppstår för närvarande är: frånvaro av ledning och av linje – om man inför dem nu riskerar de att krossa rörelsen – man måste framlägga överenskommelser som kan gälla för alla; finna kampformer. ”Det kritiska universitetet” bör vara ett ständigt ifrågasättande. Man måste syfta till en allmän revolutionär organisation ty: 1) det kan inte komma ifråga att gå i fackföreningsledningarnas kölvatten; 2) Arbetarklassen är klass när den som sådan motsätter sig arbetsgivarna. I avsaknad av ett revolutionärt parti är de verkliga revolutionärerna de som slåss mot polisen. Avant-gardegrupperna svarar mot världsomfattande revolutionära strömningar. De bör för närvarande respektera de övrigas linjer, och korrigera sin egen genom att hålla sig nära massrörelsen.

UPPGIFTERNA

1. kämpa mot förtrycket och hotet om den återvinnande.
2. göra teoretiska framsteg.
3. skapa kampkommittéer för propaganda och förklaring i bostadskvarteren.
4. strukturera sig på särskilda platser, skapa ett centrum (?): Sorbonne, Nanterre etc. ,

5. föra en utom-parlamentarisk politik: skapa studentråd i Paris och Nanterre.”

Fredag 10 maj

Alla bör komma till Denfert kl. 18.30. Kl. 17 demonstrerar 5 000 läroverkselever på boulevard Arago och väntar sedan vid place Denfert-Rochereau. Cohn-Bendit: Vart ska vi gå? UJCML; i små grupper till arbetarkvarteren. Cohn-Bendit: Hopital Saint-Antoine, till La Santé. 22 mars och UNEF: till ORTF, till Palais de Justice. Avmarsch mot Santé-fängelset. Arago – Gobelins – Minge – Maubert – Saint-Germain – Saint-Michel. De 20 till 30 000 demonstranterna går alltså mot Luxembourg. På gatorna ropar man de tre punkterna och: ”Det angår er”, ”Stäng av era TV-apparater”, ”Kom med oss”. – Cohn-Bendit: Ni är alla ordningsmakten, det finns inte längre någon ordningsmakt. – Luxembourg kl. 21, ansikte mot ansikte med polisen som på sätt och vis är omringad av demonstranterna.

Eftersom man inte vill låta oss passera, ockuperar vi Quartier Latin. Barrikader börjar byggas. Medan Geismar, Sauvageot och Cohn-Bendit ända till klockan ett försöker förhandla om de tre punkterna med ministern, med Roche som förmedlare. – 60 barrikader. FER håller ett möte vilket, med den röda fanan i täten, sluter sig till demonstranterna och uppmanar dem att skingras. UJCML å sin sida, gör efter mötet i ordning flygblad. Polisen och CRS ”får kl. 2. 15 order att förstöra barrikaderna”. Demonstranterna ”håller stånd”, särskilt på rue Gay-Lussac, ända till kl. 6 på morgonen. – Hundratals sårade, 400 till 500 arresteringar. – Kl. 7 på morgonen förklarar polisprefekten: ”Jag har det bestämda intrycket att befinna mig inför ett verkligt omstörtningförsök. ”

”LEVE ENIGHETEN MELLAN ARBETARE OCH STUDENTER TILL DERAS TJÄNST!

Under en vecka har studenterna beslutsamt bekämpat det kontrarevolutionära våldet från CRS, rörliga polisstyrkor och andra snutar. Deras kamp har visat den i grunden förtryckande och anti-folkliga naturen hos den gaullistiska regeringen.

Emellertid är de knölpåkar och granater som träffat studenterna desamma som slagit ner och sårat arbetarna i Caen, Redon och Le Mans. Arbetarna har alltid varit tvungna att kämpa mot borgerlighetens förtryck; sedan tio år står de mot de gaullistiska knölpåkarna och de brottsliga åtgärderna att organisera arbetslösheten, intensifiera arbetstempot och inrätta specialavlönade poliser.

Arbetarna är borgerlighetens främsta skottavla, de är den främsta kraften som kommer att förorsaka den anti-folkliga gaullistiska regeringens fall. **ARBETARNA OCH STUDENTERNA ÄR UNDERKASTADE DET GAULLISTISKA FÖRTRYCKET. HUR KAN DE ENAS FÖR ATT BEKÄMPA DET?**

”Socialister” av Mitterand’s typ ger ett reaktionärt svar på denna fråga. Dessa som utstöter ramaskrin så fort arbetarna låter CRS känna på deras knytnävar, applåderar högljutt studenternas aktioner. De visar sitt verkliga ansikte då de försöker påtvinga arbetarna reformistiska slagord om universitetet. De vill att arbetarna skall slåss för ett Sorbonne som utbildar deras exploitörer. Vilken absurditet! Vilken gruvlig komplott!

Dessa ”socialisters” och deras medbrottslingars syfte är:

1. att begränsa studenternas revoltrörelse till reformistiska krav och till demonstrationer i borgarkvarteren;
2. att göra arbetarna till en stöttepelare för småborgerlighetens revolt; allt detta för att förbereda en reaktionär lösning som ersättning för gaullismen.

De progressiva arbetarna och studenterna vill inte veta av en sådan enighet

Arbetarna, för sin del, vill utnyttja den nuvarande situationen då gaullismen är försvagad, för att kämpa för sina klasskrav:

MOT ARBETSLÖSHETEN, DEN INFERNALISKA ARBETSTAKTEN OCH SVÄLTLÖNERNA.

NED MED DEN ANTI-FOLKLIGA GAULLISTISKA MAKTEN.

FRIHET ÅT FOLKET.

Dessa slagord kan åstadkomma en djupgående mobilisering av arbetsmassorna. Med dessa punkter kan arbetarna knyta till sig stora delar av befolkningen, särskilt de progressiva studenterna som vill stå till deras tjänst.

Detta är den verkliga formen för enighet mellan arbetare och progressiva studenter.

LEVE ENIGHETEN MELLAN ARBETARE OCH PROGRESSIVA STUDENTER!

LEVE ARBETARNAS LEDNING AV DEN FOLKLIGA KAMPEN!

NED MED MONOPOLENS DIKTATUR! NED MED DEN ANTI-FOLKLIGA GAULLISTISKA REGIMEN!

FRIHET ÅT FOLKET!

Rörelsen för stöd åt folkets kamp,
Kommittéerna för försvar mot förtrycket. ”

Kl. 18

”KAMPEN GÅR VIDARE

STÄNGNING AV NANTERRE OCH SORBONNE

FÖRTRYCK I QUARTIER LATIN

SOM SVAR, ALLT FLER OCH FLER DEMONSTRATIONER

I TISDAGS KVÄLL GICK 50000 STUDENTER OCH ARBETARE TILL TRIUMFBÅGEN

Icke desto mindre fick de som kom i onsdags kväll på UNEF:s kallelse UTSTÅ ÄNNU ETT MÖTE EFTER TRADITIONELLT MÖNSTER. Högtalarna till ”pratmakarna” som inte kom fram till någonting, och slutligen en promenad som utan FÖRKLARINGAR slutade med en uppmaning att skingras, trots det uppenbara missnöjet hos flertalet demonstranter och med risk att förstöra rörelsen.

Under hela denna tid har pressen, genom diverse nyanseringar och utläggningar, förvrängt fakta, ljugit om rörelsens syften och, liksom i Berlin, i Rom ... försökt hetsa arbetarna mot studenterna.

För att undvika upprepadet av ett farligt misstag som det som begicks i onsdags kväll i Luxembourg,

För att undvika varje annan manöver,

För att utvidga vår rörelse,

För att fördjupa och precisera syftena:

- 1) Befrielse av universitetslokalerna och -kvarteren;
- 2) Befrielse av alla våra kamrater som ännu är fängslade och upphävande av sanktionerna;

- 3) Upphävande av lock-ouren vid fakulteterna;
- 4) Avskedande av de ansvariga för polisens intrång på Sorbonnes gård: rektor Roche som handlade på uppmaning av dekanus Durry;
- 5) Total yttrandefrihet på fakulteterna för att vi skall kunna förklara vår kamp för arbetarna.

VI MÅSTE ORGANISERA OSS.

ALLA TILL DENFERT-ROCHEREAU.

Aktionskommittéerna”

”UNEF

Först knölpåken, sedan moroten. Studenterna har fått nog av detta.

De makthavande vill återupprätta ordningen ty de vill att examineringarna, universitetets grundstenar, skall äga rum i lugn och ro.

VARFÖR?

Därför att examineringen är ett sätt att sätta selektionspolitiken i verket. Det tillåter att skilja ”de dåliga studenterna från de bra”.

Den tillåter de makthavande att göra oss till ”redskap” som skall öka företagets inkomster.

Men vi måste planera kampens fortsättning. Examensperioden närmar sig och den kommer att spela sin roll: selektionsinstrument. Studenterna kommer inte att tolerera en sådan politik.

STRIDEN BÖRJAR: DEN KOMMER ATT FORTSÄTTA.

Vi måste organisera oss. Låt oss organisera oss i kampkommittéer inom UNEF. Alla kommittéer skall förbereda och samordna sina aktioner.

Vi måste omedelbart uppnå: våra kamraters frihet, upphörande av alla rättegångar av vad slag det vara må, mördarnas och Fouchet's avgång, fullständigt öppnande av fakulteterna.

Om regeringen fortsätter att söka undanflykter, om den vill få oss att tro på en nedtrappning, medan den hela tiden fortsätter med polisprovokationerna, så kommer studenterna att dra lärdom av detta.

Sedan åtta dagar har studenterna fört en svår kamp. Må man noga komma ihåg att om det inträffar några incidenter, om studenterna blir tvungna att svara på provokationerna, så kommer regeringen – ensam – att vara ansvarig.

Må ministern inse detta och allmänheten beakta det.

Demonstrationerna skall fortsätta. De skall visa den totala beslutsamheten hos studenterna och hos alla dem som sluter sig till dem.

UNEF kallar till den demonstration som planeras till ikväll, på initiativ av CAL och 22 marsrörelsen.

Kl. 18.30 vid DENFERT-ROCHEREAU.”

”FÖRRÄDERI!

Måndag 6 maj. Inför det brutala polisförtrycket svarar studenter och unga arbetare spontant på våldet från de makthavande, som endast med yttersta knapphet lyckas undvika ett återtagande av Sorbonne.

Tisdag 7 maj. Ny demonstration med uppdykande av diverse byråkratiers ordningsvakter. Efter att på Champs Elysées med kraft ha visat vår rörelses vidd, lider vi nederlag vid Quartier Latin till följd av en taktisk inkonsekvens från ordningsvakternas sida, som delar upp oss under förevändning att det blir effektivare.

Onsdag 8 maj. En imponerande ordningstjänst, som inramar detta tredje möte, lovar oss att vi skall marschera till Sorbonne. Med förtroende följer demonstranterna direktiven från denna ordningstjänst som har planerat och organiserat vårt nederlag genom att uppmana till en skändlig upplösning inför snutarna.

Byråkraterna visar här än en gång sitt verkliga ansikte som de som gör kampen ofruktbar. Låt oss påpeka att den i huvudsak gällde medlemmar av FER (Revolver). Dessa fakta visar att varje byråkrati, hur revolutionär den än är, snabbt blir reaktionär i förhållande till kamp på basplanet.

En grupp arbetare och studenter av den 6 maj”

”SNESup Nanterre

Appell till alla lärare och studenter vid Nanterre

SNESup:s sektion vid Nanterre förklarar att Sorbonnes stängning förefaller vara en splittringsmanöver.

Sektionen uttrycker sin fullständiga solidaritet med de lärare och studenter som utestängts från Sorbonne.

Den fordrar omedelbart tillbakadragande av polisstyrkorna från Quartier Latin, amnesti och öppnande av Sorbonne.

Lärarna inom SNESup Nanterre befinner sig alltså i strejk och kallar alla lärare och elever vid fakulteten att utvidga rörelsen.”

Lördag 11 maj

Sammanstötningar i Quartier Latin – Order om generalstrejk den 13 maj i stället för den demonstration som planerades till den 14 maj på förslag av UNEF: CGT, CFDT och senare FO accepterar. – Pompidou kommer tillbaka från Iran.

”DEKLARATION FRÅN FRANSKA KOMMUNISTPARTIET:

Stopp för förtrycket

Den gaullistiska makten har i natt med hittills aldrig skådad våldsamt kastat in sina förtryckande polisstyrkor mot Paris’ studenter och lärare. Balansräkningen är redan omfattande.

Franska kommunistpartiet fördömer detta brutala förtryck och uttrycker arbetarnas, de intellektuellas och de ungas indignerade protest.

Det kräver:

- omedelbart och totalt upphörande av polisbrutaliteten; evakuering av polisstyrkorna från Quartier Latin;

- amnesti för de dömda demonstranterna, de fängslades omedelbara frigivande, upphörande av rättegångarna;
- öppnandet av fakulteterna.

Kommunistpartiet ställer sig solidariskt med offren för förtrycket och kallar arbetarna och befolkningen att från och med i dag uttrycka sin kraftiga protest och stärka sin enighet: för amnesti, för facklig och politisk frihet.

Kommunisternas parlamentsgrupp har begärt ett extra sammankallande av Nationalförsamlingen. Kommunistpartiet stöder och kommer att helt och fullt stödja den stora enhetliga svarsaktion som planeras av arbetarnas, studenternas och lärarnas fackliga organisationer.

Kommunistpartiet föreslår ett möte med vänsterpartierna.

FRANSKA KOMMUNISTPARTIETS POLITBYRÅ, den 11 maj 1968 kl. 6.30”

”GEORGES SEGUY:

PROTESTERA I ENIGHET OCH MED KRAFT

På natten mellan fredag och lördag deklarerade Georges Séguy, CGT:s generalsekreterare:

”CGT följer med yttersta uppmärksamhet och med livligt deltagande de allvarliga händelserna i Quartier Latin.

Regeringen har just publicerat en kommuniké som försöker övervältra ansvaret för nattens våldsamheter på studenterna. Men samtidigt slår polisstyrkorna, på dess order, ner med allt större brutalitet på de unga demonstranterna.

CGT protesterar häftigt och indignerat mot regeringens attityd; om den verkligen vill undvika ett förvärrande av situationen, bör den omedelbart dra tillbaka sina polisstyrkor från Quartier Latin, ge amnesti åt alla dömda demonstranter och konkret ta studenternas och universitetsvärldens legitima krav under övervägande, vilka på åtskilliga punkter överensstämmer med arbetarnas.

CGT uppmanar arbetarna att protestera i enighet och med den kraft som situationen fordrar mot de makthavandes attityd, och att aktivt förbereda en mäktig folklig svarsaktion, som beslutats av arbetarnas, studenternas och lärarnas fackliga organisationer.

CGT föreslår dem att för detta ändamål hålla ett brådskande möte¹.”

”PSU

NED MED FÖRTRYCKET

Igår kväll fr.o.m. kl. 18.40, demonstrerade 40-45. 000 studenter, lärare, unga arbetare och aktivister av alla slag under ett imponerande lugn från Denfert-Rochereau till boulevard Saint-Michel, på kallelse från UNEF och SNESup.

Då demonstranterna kommit fram till Quartier Latin beslöt de att fredligt ockupera det. Ända till klockan två på natten höll sig studenter och lärare kvar i Quartier Latin och väntade förgäves på ett tecken till nedtrappning.

¹ Ett möte skulle hållas kl. 9.

Från och med kl. 2.15 attackerade CRS och de rörliga polisstyrkorna med tårgasbomber och klorgranater. En timme senare attackerade de med brandgranater de barrikader som studenterna hade byggt för att skydda sig. Och ända till klockan sex i morse pågick en obönhörlig rensningsaktion i Quartier Latin och en jakt på ensamma fotgängare. En första uppskattning ger vid handen att det finns nästan ett tusental skadade.

Klockan fyra på morgonen annonserade tre nobelpristagare, A. Kastler, J. Monod och J. Lwoff att de tänkte bege sig till Quartier Latin för att ta plats bland demonstranterna.

Klockan fem på morgonen avgick Laurent Schwartz från Parisuniversitetet.

PSU, som hade kallat till denna demonstration, förklarar sig ånyo helt solidariskt med lärarna och studenterna.

Han stöder deras tre krav:

- Amnesti åt de tillfångatagna.
- Utrymning av polisstyrkorna ur Quartier Latin.
- Sorbonnes öppnande.

Det enade socialistiska partiet”

MEDDELANDE OM OCKUPATIONEN AV KANSLIET

”Allmän appell till folket

Vi i Aktionskommittéerna av den 3 maj ockuperade Kanslibyrån på Filosofiska Fakulteten i Paris i lördags kl. 17.00. Vi diskuterar där i grupper och i större sammankomster. Vi vill tala om för folket att dessa diskussioner är fria och demokratiska.

För oss gäller det att först uppnå tre ting:

- att universitetet åter öppnas,
- att alla våra kamrater befrias och benådas. Att alla arresteringar upphör (så sent som i söndags) och att vi får yttra oss fritt om politik på universitetet och på gatan.

För detta skall vi kämpa så länge det blir nödvändigt och vi uppmanar alla arbetande i Paris att stödja oss.

De arbetande känner inte tillräckligt till problemen inom undervisningen och universitetet av det skälet att det kapitalistiska samhället alltid sett till att de arbetande hållits därifrån. För att få en bättring till stånd bjuder vi er alla hit för att diskutera, få upplysningar och förklaringar av studenterna, läroverkseleverna och lärarna.

Å andra sidan känner inte lärarna tillräckligt till de arbetandes problem.

Det är viktigt att vi uppnår en verklig enighet mellan dessa två grupper, såväl i aktionen som i diskussionen. Denna enighet uppstår om vi fortsätter att handla och tala demokratiskt.

Studenterna och de arbetande som slogs på barrikaderna, kommer inte att tillåta att någon som helst makt hindrar dem från att uttala sig och handla mot det borgerliga universitetet och mot ett samhälle som behärskas av de borgerliga.

GÖR ER BEREDDA ATT BESÄTTA UNIVERSITETET

ORGANISERA ER I AKTIONSKOMMITTÉER

LÅT 3-maj-KOMMITTÉERNA BESTÅ

Kanslibyrån på Filosofiska Fakulteten

NU ÄR DET KLART

Gaullisterna och de borgerliga vill absolut behålla makten till varje pris med de mest förtryckande och fascistiska metoder.

- Tag på er tjocka kläder, yllesockor.
- Skydda era händer, huvudet, ögonen

ALLA MYNDIGHETERS POLISER,

TAG EMOT VÅRA INTERNATIONALISTISKA GATSTENAR!

Med, studerande från J.C.R. (Revolutionära Ungkommunister)

*

VI HAR MYCKET ALLVARLIGA SAKER ATT SÄGA ER

Kemiska analyser utförda av den vetenskapliga fakulteten har gett det formella beviset på att regeringen använder

- gaser, som förbjudits av Geneve-konventionen, CB, CS och CW, vilka också används i Vietnam.

I Paris har de framkallat skador

- blindhet
- förstörelse av lungcellerna
- grava magbesvär

Polisen har också använt splittergranater och hållt syror i vattenpumparna. Det är inte längre nödvändigt att påpeka grymheten i påslag som fortsatte ända in i våningarna. Radion och pressen har själva vittnat om vad som hände de sårade:

- skövlade hjälpposter
- slagna sjukvårdare
- sårade, som ryckts från bårarna med slag av påkar
- ambulanser som med flit hejdats av polisen

*

EN BLODIG NATT I QUARTIER LATIN

APPELL TILL BEFOLKNINGEN

Detta är vad som hände igår den 10 maj och i natt:

- Fredag 16.30: 4.000 läroverkselever demonstrerar sitt stöd för studenterna efter en appell från läroverkselevernas aktionskommittéer.
- 18.30: 20.000 studenter, läroverkselever, lärare och arbetande håller ett möte på Place Denfert-Rochereau för att kräva:
 - frigivande av de tillfångatagna
 - full amnesti åt de åtalade
 - Sorbonnes öppnande
 - utrymning av polisstyrkorna ur Quartier Latin
- 19.00: Demonstrationståget startar. Som mål har bestämts Santéfängelset för att protestera mot domarna, därefter justitiedepartementet för att kräva amnesti.

På vägen ökar demonstranternas antal hela tiden.

Eftersom Seine-broarna var spärrade av poliserna, avstår demonstranterna från provokation och följer Boulevard Saint-Germain.

Ånyo polisspärr i korsningen Saint-Germain – Saint-Michel och ånyo avstår demonstranterna från provokation. De följer helt fredligt Boulevard Saint-Michel.

– 21.00: Demonstranterna beslutar att ockupera Boulevard Saint-Michel och omringa Sorbonne tills de fått sina krav tillgodosedda. För att försvara sin position bygger demonstranterna 50 barrikader (med plankor, gatstenar, bilar). Demonstrationens ordningssektion undviker varje provokation. Rektorn meddelar i radion att han går med på en diskussion med studenterna. Tillsammans med representanter för lärarna ber dessa honom nu om garantier för total amnesti. Han kontaktar Peyrefitte som tiger.

- Joxe, tillfällig premiärminister, Peyrefitte, Fouchet, Debré, Foccard, Tricot samlas och rådgör.
- 02.00 på morgonen: De skickar ut sina poliser.
- Tusentals poliser av alla slag (säkerhetspoliser, rörliga garden, specialbrigader) anfaller barrikaderna.
- Först slungar de tårgasbomber och olika gaser (klor som är mycket giftig).
- Sedan kastar de brandbomber, barrikaderna flammar upp, flera bilar antänds.
- Säkerhetspoliserna omringar så småningom alla punkter, alla gator, demonstranterna rycker tillbaka och försvarar sig, de innevånare i kvarteret som okvädar poliserna får tårgasbomber i våningen. Demonstranterna förföljs överallt, slagna och sedan anhållna. Polisen blockerar alla utfarter och under nästan två timmar kan man inte föra bort de sårade.
Förföljda och tvungna till återtåg, skyddande sig så gott de kan flyr demonstranterna undan i källarna, i våningarna, dit polisen kommer och anhåller dem trots befolkningens protester.
Frammot 6.00: Polisen har kontroll över demonstranternas ”förskansningar”, men somliga fortsätter ännu att stå emot utanför.
- Sjukhusen är överfulla
- Polisstationerna fylls
- Regeringen vill fortfarande inte ge efter

ARBETANDE I PARISREGIONEN

Förtrycket från polisstaten har till mål att krossa varje frihet för fackföreningar och politiska organisationer. I dag är det främst studenterna och lärarna som drabbas. Själva utstår ni dagligen arbetsgivarnas förtryck, vilka även får hjälp av säkerhetspolisen för att tillintetgöra alla försök till aktion.

ARBETANDE, makten vill slå ned de arbetande och arbetarklassen i sin helhet. Vi måste kämpa tillsammans.

GÖR ER FRIA I STORA MÄNGDER, kom och stöd de ständiga demonstrationerna i Quartier Latin.

FÖR TOTAL AMNESTI ÅT VÅRA KAMRATER

FÖR ETT QUARTIER LATIN UTAN POLISER

FÖR FACKFÖRENINGSFRIHET OCH POLITISK FRIHET MOT POLISSTATEN

Plats och tid för samlingen kommer senare att meddelas.

*

Söndag 12 maj

Diskussion angående metoderna för tåget den 13 maj.

”Det är omöjligt att samtala med en mördare och lögnare! Vi fortsätter aktionen på gatan och ockupationen av universitetet till dess

GRIMAUD och FOUCHET

har AVGÅTT!!

Måndag 2.00

Aktionskommittéerna av den 3 maj

*

”UNEF MEDDELAR:

Utdrag ur presskonferensen söndagen den 12 maj med professor KAHN. Natten mellan fredag och lördag användes olika gaser:

Först gäller det klassiska tårgaser med följande verkningar, som konstaterats på många sjuka: allvarliga brännsår på ögat och hornhinnan, vars följder hittills varit omöjliga att förutse; emellertid är vissa sjuka helt och hållet blinda.

Dessutom har det nya plasthöljet åstadkommit många brännskador.

CN-gaser (kloroacetofenol), vars användning förnekats av myndigheterna, har genom explosion orsakat amputationer av armar och ben, då de införts i granater med skeddetonator. Dessa gaser framkallar ihållande kräkningar, brännskador i ögonen, smärtor i bröstet, domningstillstånd och svimningar som varar i tiotals timmar.

Så kallade CS eller CB-gaser (1,5 % klorobenzalmalonitril och 37,5 ammoniumperklorat), vars användning förnekas av myndigheterna. Mycket giftiga ämnen som används i Frankrike för första gången och av amerikanerna mot de färgade och vietnameserna.

De internationella experterna i Russell-tribunalen har funnit dessa gaser vara dödliga i stark koncentration (30 mg/m³) och framkallar i varje fall allvarliga lever- och njurskador.

Trots brådskan och de många krav som rests från förtvivlade läkare, har prefekten förnekat deras användning ända fram till i lördags kl. 18.00; nu har emellertid gaser dröjt sig kvar starkt koncentrerade i många fordon och privata våningar.

François Kahn hade tidigare hört sig för hos Fredsväktarnas Viloheim, där man fann de svårast sjuka!

De tre toxikologiska nationalcentra är okunniga om dessa giftgaser och om botemedel härför.

Prefektoren väntade i 48 timmar med att erkänna vilken sorts nya gaser som använts och fördröjde på så sätt avsiktligt vården av de civila sjuka och även av säkerhetspoliserna ... Alltså användes kanske dödliga giftgaser, okända, i avsikt att så mycket som möjligt försena de upplysningar, som så mycket efterlysts av läkare och sjukcentra.

Var och en som lider av ovan beskrivna symptom bör snarast bege sig till sjukhuset.

Därför uppmanar UNEF er att följa den paroll som fordrar att de huvudsakligen ansvariga för detta grymma förtryck avgår:

FOUCHET och GRIMAUD

Det är omöjligt att inte göra revolt mot denna stupida envishet som kan få så allvarliga följder.”

Måndag 13 maj

Allmän strejk – Demonstrationståg i Paris med omkring 1.000.000 demonstranter – Samlingsplatser: Gare de l’Est för studenter, Bourse du Travail för lärare, Place de la République för arbetare.

CGT:s ledning vill inrama demonstrationen på så sätt, att varje kontakt mellan arbetare och studenter undviks. Vid Bourse du Travail tar några förkämpar för FER ned trikoloren och ersätter den med en röd fana. Därefter tågar alla till Denfert-Rochereau varefter studenterna sprider sig i stora grupper och blandar sig med arbetardemonstrationen. Den grupp i vilken Cohn-Bendit finns med lyckas komma i täten och anlände först, omkring kl. 17.30 – CGT:s paroll: Skingra er – Somliga fortsätter – Röda fanor, 10. 000 går mot Marsfältet (Elysée-palatset?)

Sorbonne har intagits.

”Arbetande, studenter, lärare,

OM VI ALLA STÅR ENADE SKALL VI GÖRA DEN 13 maj TILL EN STOR KAMPDAG

Det franska kommunistpartiet uppmanar er att denna kampdag göra en stor framgång, som tvingar regeringen att snabbt förverkliga de utlovade åtgärderna, så att vi uppnår

- fullständig amnesti åt de dömda
- omedelbar frigivning av de tillfångatagna
- fullständig evakuering av polisstyrkorna från universitetslokalerna och Quartier Latin
- omedelbart och faktiskt öppnande av fakulteterna samt utförande av examina och tävlingar utan att kandidaterna får lida av de svårigheter som uppstått i deras förberedelser på grund av händelserna.

Detta räcker inte. Det legitima missnöjet och studenternas och lärarnas kamp har sitt ursprung i den djupgående universitetskrisen. För att avhjälpa denna kris fordrar vi tillsammans med arbetande, studenter, lärare:

- Ett snabbt införande av nya fakulteter och många universitetsinstitut i teknologi, som anpassats till nutida verklighet, utnämning av kompetenta lärare i tillräckligt antal.
- Tillmötesgående av studenternas krav: studiebidrag, utvecklande av sociala och kulturella verksamheter utförda i samarbete med studenterna, införande av ett demokratiskt levnadssätt i universiteten och högskolorna.

Detta är de första målsättningarna i kampen för ett modernt och demokratiskt universitet som skall ersätta det nuvarande klassuniversitetet. Inför kapitalistmonopolens makt kämpar arbetarna och alla löntagare för löneökning, anställnings- och penninggarantier, avskaffande av antisociala förordningar, respekt för och breddning av fackföreningsrätten.”

Det Franska Kommunistpartiets Federationer i Paris, l’Essone, Hauts-de-Seine, Seine-Saint-Denis, Val-de-Marne, Val-d’Oise och Les Yvelines

*

”NED MED DEN ANTI-FOLKLIGA GAULLISTREGIMEN

Polisförtrycket slog ned på studenterna under de senaste dagarna, studenterna besvarade det modigt med våld. Arbetarna har länge känt till detta förtryck. Varje dag är en kamp mot arbetslöshet, eländiga löner och allt hårdare arbetsvillkor. För att kväva kampen hänvisar

arbetsgivarna till den borgerliga staten, deras trogna tjänare. Det är säkerhetspolisens fascistiska förtryckarmetoder i Redon, Caen, La Rhodia, Lyon, etc. Redon, Caen, La Rhodia betyder mycket hårda slag som arbetarna och de fattiga bönderna givit storkapitalet och gaullistregimen. De arbetande vet att det är deras allt hårdare och allt mer bestämda stötar som skall komma förtrycksregimen på fall. Även studenterna har måttat slag mot denna förtryckarregim. Men de socialistiska politikerna och nykomlingarna från vänstern utnyttjar till fullo en småborgerlig rörelses sammanblandningar och inkonsekvenser. De gör allt för att vilseleda studenternas kamp; föra den in under deras banér; de vill utnyttja studentrörelsen för att frånta proletariatet ledningen i striden.

Hur? Genom att uppmana arbetarna att stödja de småborgerliga kraven på rikemanssönernas universitet. Det är motsatsen som är det rätta.

LÅT OSS STOPPA DEN SOCIALDEMOKRATISKA MOTSTRÖMMEN

U.J.C.M.L.”

Tisdag 14 maj

Pompidous projekt angående amnesti i Nationalförsamlingen – Inlämnande av censur-motionen – ”I samma stil som studentdemonstrationerna har arbetarna på Sud-Aviation ockuperat fabriken i Nantes” (Le Monde den 16 maj). Arbetarna låser in direktören – I Cleon, Renault (5 000 löntagare) partiell arbetsnedläggelse.

INFORMATION OM AKTION NR 1

Vad som idag är nödvändigt är att organisera sig från grunden i aktionen, för aktionen. Detta är aktionskommittéernas mål. Stridens utveckling hos de arbetande kommer makten att darra; dess förtryck riskerar att bli så mycket starkare. Vi måste vara redo att svara i en sådan situation. Vi måste organisera oss. De kamrater, som föreslår så litet organiserande som möjligt för att bevara rörelsens skapande spontanitet, tar fel ty de förstår inte att även om man kan organisera sig spontant för att göra en barrikad, så är det absolut omöjligt att med samma medel bringa en regim på fall. Tvärtom, de som endast ämnar begagna situationen för att stärka sin egen grupp misstar sig, ty vi bortvisar deras sekteristiska gräl och opportunistiska parlamentarism.

*

ARBETANDE HOS RHONE-POULENC

Efter en veckas fortsatt kamp har Parisstudenterna intagit Sorbonne – och vi har bestämt oss att göra oss till herrar där.

Hittills har man påtvingat oss en borgerlig uppfostran, vars innehåll vi inte kunde bestrida – Detta förberedde oss till att bli arbetsledare och instrument för exploateringen av er.

Hittills skulle vi lösa våra problem med hävdvunna medel, såsom petitioner, val, bättre ledare och deldemonstrationer. De sista dagarnas erfarenhet har bevisat dessa medels otillräcklighet och att endast en massaktion ledd av massorna kunde tvinga makten till reträtt.

Vi har icke endast krävt fler lokaler, högre kredit, mer lärare, vi frågade oss även: varför dessa lokaler, varför dessa krediter, varför dessa lärare – Vi förnekade t.o.m. målet för undervisningen.

Det finns mellan era och våra problem en djupgående likhet.

Vem bestämmer normer och arbetstakt? Vem bestämmer produktionsmålen? Överallt gäller samma regel, allt man begär av oss är att vi skall verkställa hierarkiens order.

Vi vill ha upplysningar om er kamp. Er kamp är vår.

Aktionskommittéerna Arbetare – Studenter

FÖRSLAG TILL INRE ORGANISATION AV SORBONNE

Kommissionerna

1. Var och en bör ha en ordförande, två rapportörer och en sekreterare.
2. Arbets- och diskussionstiden bör vara begränsad.
3. Kommissionens deltagarantal bör vara maximum 40 personer.
4. Före varje sammankomst bör kommissionen presentera sin dagordning, varom debatten skall föras.
5. Under sessionen bör dörrarna hållas stängda för publik.
6. Då de valts bör kommissionens rapportörer skriva in sig i ockupationskommittéen och i kommittéen för samordning mellan kommissionerna.
7. När kommissionen avslutat sitt arbete och godtagit vissa punkter, skall den avlägga rapport till kommittéerna och sedan även till generalförsamlingen.
8. Framför varje sal måste det finnas en ordningstjänst.

Församlingen

1. Generalförsamlingens enda uppgift är att rösta de beslut som fattats av de olika kommissionerna.
2. Dessa beslut måste framläggas av varje kommissions rapportörer.
3. För att ordningen skall upprätthållas får inte fler människor släppas in än föreläsningssalen (amphiteatern) rymmer. Följaktligen måste en ordningstjänst finnas vid ingången till församlingen.

Kommittéerna

1. Upprättandet av en mottagningskommitté för arbetarna.
2. En informationskommitté.
3. En samordningskommitté för kommissionernas arbete.
4. Ordningstjänstens ordercentral bör stå i kontakt med sina tre kommittéer och med Sorbonnes ockupationskommitté.
5. Kommittéerna, ordningstjänsten, sjukvårdstjänsten och sovsalen är permanenta.

DE STÄNDIGA TJÄNSTERNA

1. Ockupationskommittén
2. Informationskommittén
3. Ordningstjänsten
4. Sovsalen
5. Sjukvårdstjänsten
6. Mottagningstjänst för propaganda
7. Jourtjänsten

(Denna struktur har även antagits av Censier (Kansliet).)

*

KOMMUNIKÉ FRÅN DET AUTONOMA UNIVERSITETET I STRASBURG

Samarbetskommittén i Studentrådet i Strasburgs Autonoma Universitet inbjuder de lärare, som avgått från Frankrikes Universitet, att betrakta sig som rättsmedlemmar av Strasburgs Autonoma Universitet och att komma dit och undervisa.

Presskommuniké

APPELL

Alltsedan den 13 maj känns en oro som blir allt större. Orden ”begravning” (rörelsens), ”räddning” (av de parlamentariska partierna) uttalas ofta.

Många fruktar att det senkomna och reserverade stöd, som arbetarcentralernas ledning lämnade, var ett förgiftat stöd. Vi ockuperade fakulteten, Sorbonne, men ingenting har ändå ordnat upp sig och Pompidou leker ”räddaren, som kommer tillbaka långväga ifrån”.

Denna osäkerhetsperiod är den naturliga följderna av två väsentliga drag hos rörelsen: dess brist på organisation och svaga program. Samtidigt som de skyddar oss från tankeförstelning och sekterism från många grupper på yttersta vänstern, riskerar dessa två element att föra hela rörelsen mot sitt försvinnande om vi inte ser upp.

TVÅ STRÖMNINGAR

I själva verket frigör sig två strömningar efter de sista tre dagarnas diskussioner. Å ena sidan de som vill begagna ”universitetskrisen” för att låta sittande regeringen utföra ”universitetsreformer”. Det är ofta samma människor, som lätt skulle vänja sig vid att se Sorbonnes ockupation bli ett löjligt gammalt folkminne. Å andra sidan de som lät hoppet om den revolutionära aktionen återupstå under barrikadveckan. Dessa vill regeringens fall mer än ”medstyre på universitetet”, förbund med arbetarna mer än förbund med de ”stora professorerna” som igår förklarade sig vara våra fiender men idag gör sig söta. Ockupationen av Rhodiaceta, i tisdags morse, och av Sud-Aviation idag i Nantes visar vägen.

Det gäller inte att schematiskt sätta upp alla universitetskraven mot de allmänna politiska kraven. De är alla legitima och nödvändiga. Det gäller endast att bestämma deras turordning.

POLITIKEN I FÖRSTA RUMMET

De båda strömningarna frigör sig vad det gäller platsen för aktionen. Å ena sidan de som accepterar att sjunka in i fakulteten för att återuppta ett ”förbättrat normalt liv”. Å andra sidan de som vill förvandla våra återerövrade fakulteter till aktionsbaser riktade mot yttervärlden. Åt poliserna måste man skrika ”Sorbonne till studenterna”. Nu när vi har det måste vi ropa ”Sorbonne till arbetarna”. Vi måste begagna våra erövrade fakulteter som röd bas, där rörelsen organiseras, varifrån propaganda-grupper utgår mot förörterna och de folkliga områdena och där rapporten om kampen dagligen upptecknas.

SORBONNE ÄR VÅR BAS OCH INTE STRIDSPLATSEN

Tre uppfattningar har uttalats angående organisationsfrågan. De första vill endast begagna situationen till att stärka sin egen grupp och inser inte, att om massan ej vill gå med dem, är det inte endast på grund av dess obetydliga politisering utan även därför att den avvisar deras sekteristiska gräl och opportunistiska parlamentarism. Andra föreslår så liten organisering som möjligt för att bevara rörelsens skapande spontanitet. Dessa kamrater tar också fel ty de förstår inte att det visserligen går att spontant organisera 500 för en barrikad men är totalt

omöjligt att störta en regim med samma medel. Man måste organisera sig från grunden, i aktionen, för aktionen.

AKTIONSKOMMITTÉER ÖVERALLT

Deras form kan vara olika: disciplinbasen, småområdesbasen, arbetsplatsbasen, etc. Men ett har de gemensamt: de är enheter av små mått: 10-30 personer, ty även om de är till för diskussion, är de framför allt till för aktion. Om det gäller en samling på 200 personer, dela upp den i 10 kommittéer!

- Varje kommitté samlas var eller varannan dag.
- Varje kommitté sänder en delegat till samordningskommittéens dagliga sammanträde, kl. 14.00 i Sorbonne, uppgång C, 1 trappa upp (Id. 18.00 för dem som är förhindrade kl. 14.00).
- Varje kommitté kontakter grannkommittéerna (t. ex. alla kommittéer i XVe arr. eller alla ”folkskollärer”-kommittéer eller alla ”vetenskapar”-kommittéer, etc.) för att etablera samarbete.
- Varje kommitté förverkligar sin egen idé och står för den.
- Varje kommitté meddelar öppet sin åsikt om tillvägagångssättet.
- En isolerad väntar in på att man ger honom instruktioner. Han samlar några kamrater och kontakter sedan samordningskommittéen.
- Kommittémedlemmarna deltar i (amphiteater) debatterna i föreläsningssalarna, i kommissionerna, osv. men blandar ej samman detta med deltagandet i sin egen kommitté. Dessa debatter är ägnade att höja den allmänna medvetenhetsnivån genom tabufri diskussion om alla ämnen, men det är allt, de är ej platsen för aktionens organisering.

NEJ TILL UNIVERSITETSREFORMISM OCH TILL OPOLITISK FOLKLORE ÖPPNA VÄGEN FÖR ETT REVOLUTIONÄRT FÖRNEKANDE AV REGIMEN

Aktionskommittéernas Samordning

*

”APPELL FRÅN 22-MARS-RÖRELSEN

Låt oss bilda revolutionära aktionskommittéer!

Det nya uttrycket för politik och kamp som kom fram genom 22 mars-rörelsen har bevisat att makten tas på gatan.

Följande den väg som visats av arbetarna i Caen, Mulhouse, Le Mans, Re-don, La Rhodia, har i Paris de studenter, läroverkselever och arbetande, som demonstrerade mot polisstatens förtryck på natten fredagen den 10 maj 1968, kämpat på gatan under flera timmar mot 10.000 poliser. Borgerskapet försökte knäcka en form för protest och krav som direkt ifrågasätter dess makt.

Mot borgerskapets våld satte demonstranterna med folkets fulla stöd sin politiska beslutsamhet: de borgerligas legoknektar fick njuta av Molotov-cocktails och känna gatstenarnas ömhetsbevis framför barriaderna. Flera hundra av dem blev liggande på marken. Studenter och arbetare lärde sig slåss.

I framtiden kommer de att visa att de ej glömt denna lektion.

Inför detta motstånd och de arbetande massornas massiva stöd tog polisstaten till reträtt och gav med sig på de tre första villkoren som demonstranterna uppställt. Men grundproblemen

återstår. Kampen mot förtrycket är kampen mot polisstaten och mot kapitalistutugningen. Poliserna är blott regeringens tjänare och regeringen är borgerskapets nuvarande tjänare.

Den 13 maj möttes studenter och arbetare på gatan, påbörjade tillsammans en politisk diskussion och för att fortsätta den ockuperade de permanent parisuniversitetets fakulteter. Därefter blev strejkerna med ockupering av fabriker allt fler.

För att alla de arbetandes krav skall nå resultat, för att vi verkligen skall nå våra mål, för att förbereda proletariatets maktövertagande i daglig aktion, arbetande och studenter,

LÅT OSS ORGANISERA OSS PÅ VÅRA ARBETSPLATSER I REVOLUTIONÄRA AKTIONSKOMMITTÉER (C. A. R.)

Låt oss bilda diskussionsgrupper där allt kan sägas och ifrågasättas, där nya kritiska mål bestäms och den nödvändiga striden organiseras.

Låt oss genast bilda samordningen för våra revolutionära aktionskommittéer genom ständig kontakt och gemensam aktion.

Låt oss uttrycka oss genom flygblad, tidningar, tal på gatan, väggaffischer, filmer osv. så att till slut de arbetandes röster täcker borgerskapets lögnar.

Mot polisförtrycket, mot kapitalismens våld, för att stärka vår politiska aktions autonomi och för att ge oss medel att nå våra mål, låt oss organisera vårt självförsvar.

LÅT OSS BILDA REVOLUTIONÄRA AKTIONSKOMMITTÉER

22-mars-rörelsen”

*

”Redogörelse för kommissionssammanträdet tisdagen den 14 maj 21.00 i Sorbonne; enhälligt fattade beslut:

- Ständig konfrontation om konsten
- Nedtagning av de dukar som hänger i Sorbonnes salar.
- Skapande av en fresk på gården för att dölja Puvis de Chavannes fresker.
- Skapande av affischer att sättas upp på gatorna och i tunnelbanan till kamp mot den lågklassigt aggressiva reklamen.
- Spridning av konsten till massorna.”

Informationskommittéen

Torsdag 16 maj

Inför oordningen ”kommer regeringen att göra sin plikt” säger Pompidou – Motto: Bojkott, uppskjutning av examina – Allmän strejk i landsorten – I Cleon blockerar 200 arbetare fabriken, direktören är instängd – Ledarna för C.F.D.T. till Sorbonne – Arbetarna demonstrerar i Flins 16.15 – Renault i strejk på em. – 1.000 studenter går mot Billancourt. Kl. 23.00 är hela Renault-fabriken i strejk.

”Gnistan antänder slätten.

Arbetande och studenter, omintetgör splittrings- och avvägningsmanövrerna, som de makthavande och deras reformistiska, revisionistiska och opportunistiska agenter håller på med.

Arbetande och studenter, den verkliga enigheten är den som uppstår ur kampen. De som inte har annat motto än splittring i munnen, de som föraktar och förnekar striden på gator och

barrikader, de som begagna sig av rörelsen för sina kommande poster eller sina egoistiska intressen; alla dessa är splittrare och borgerskapets talrör, de kommer att sopas bort i striden.

Arbetande och studenter, låt er inte stängas in i sterila diskussioner, det viktiga är striden på gatan, på företagens i bostadskvarteren, på fakulteten mot det dekadenta kapitalistsystemet, **LÅT OSS INTE GLÖMMA KLASSKAMPEN**, förena er med och upprätta överallt aktions- och kampkommittéer i kvarteren, i företagen, i fakulteterna. Gör studenternas och arbetarnas förenade kamp känd och utveckla den. De aktiva inom vårt parti står i kampens tjänst och kommer aktivt att delta i nu befintliga kommittéer och i dem, som kommer att uppstå, genom att föra kampen med fasta klasspositioner.

Leve den kämpande enigheten mellan arbetande och studenter!

För att förena er med eller upprätta kommittéer kontakta aktivisterna inom vårt parti.

Döm efter handlingarna och icke efter orden, träd in i ledet i Frankrikes kommunistiska, marxist-leninistiska parti.

*

KOMMUNIKÉ

Vi har fått höra talas om att en student- och lärardemonstration organiserats i eftermiddag i riktning mot Renault-fabrikerna i Billancourt.

Detta beslut har fattats utan rådslag med fackföreningsorganisationerna

C.G.T. , C.F.D.T. och F.O. Vi uppskattar livligt solidariteten mellan studenter och lärare i kampen mot den personliga makten och arbetsgivarna.

Vi är emot varje oöverlagt försök som skulle kunna kompromettera vår rörelse som är i full utveckling och underlätta en provokation som leder till regeringsingripande.

Vi avråder initiativtagarna livligt från denna marsch. Vi har för avsikt att tillsammans med de arbetande leda vår strejk i kamp för deras krav och vi avvisar varje utifrån kommande inblandning i enlighet med de tre fackföreningarnas, C.G.T. , C.F.D.T. och F.O., gemensamma deklaration, vilken i morse godtogs av 23. 000 arbetande i fabriken under ett möte.

Undertecknat: C.G.T:s fackförening, Renault

*

”Kamrater,

Betydelsen av kvällens möte (torsdagen den 16 maj) kan inte undgå någon. I två dagar har individer, igenkända eftersom de förut setts saluföra sina partiers pytt i panna, lyckats så oreda och kväva sammanträdet i ett byråkratiskt svammel, vars klumpighet tydligt vittnar om det förakt de känner för denna församling.

DENNA FÖRSAMLING MÅSTE KUNNA GÖRA SIG RESPEKTERAD ELLER FÖRSVINNA

Två punkter måste diskuteras med förtur.

VEM KONTROLLERAR ORDNINGSTJÄNSTEN? vars fräcka spel är outhärdligt.

VAD BETRÄFFAR PRESSKOMMITTÉEN, som vågar censurera kommunikéerna, som den skall vidarebefordra till förmedlingarna, varför består den av journalistpraktikanter som är alltför måna om att inte göra arbetsgivarna i O.R.T.F. besvikna för att inte kompromettera sig för kommande anställningar?

För övrigt vid en tidpunkt då arbetarna börjar ockupera flera fabriker i Frankrike, FÖLJANDE VÅRT EXEMPEL OCH MED SAMMA RÄTT SOM VI, har Sorbonnes ockupationskommitté i dag kl. 15.00 godkänt rörelsen.

Det centrala problemet för dagens möte är alltså att genom tydlig röstning uttala sitt stöd för eller misstroende mot ockupationskommittéers appell. Om det blir avslag tar alltså denna församling det ansvaret att de förbehåller studenterna en rätt som den vägrar arbetarklassen. I så fall är det klart att den inte vill tala om annat än om en gaullistreform för universitetet.

*

”APPELL

Torsdagen den 16 maj höll lärare av 1:a graden ett spontant möte i Sorbonne för att visa sitt stöd för studenterna och arbetarna. De stöder den aktion som satts igång för att radikalt ifrågasätta universitetet och samhället.

De har bildat aktionskommittéer som tar plats bredvid studenterna och arbetarna i den kamp som är under utveckling.

Kommittéernas mål är:

- a) att på arbetsplatsen ifrågasätta det franska skolväsendets förtryckande struktur: social åtskillnad, antal, examina, hierarki ...
- b) att börja ett samtal med föräldrarna om en omvandling av universitetet, från lekskolan till fakulteten
- c) att avslöja regeringens manövrer som siktar till att snedvrída rörelsens mening för att kväva den
- d) att påverka fackföreningarna och andra organisationer så att de kommer med i aktionen för att göra den bredare och kan nå sitt mål

FÖR EN SKOLA ÅT FOLKET

Föräldrar, lärare, bilda aktionskommittéer och ta kontakt med jourtjänsten: SORBONNE, uppgång A, sal L, 3:e våningen, generalförsamling, torsdagen den 23 maj i denna sal kl. 15.00. ”

*

FOLKETS TEKNISKA HÖGSKOLA MED FOLKETS UNIVERSITET

Kampen för somliga bland oss är gemensam med studenternas och de arbetandes kamp. Vänskapsband har knutits på barriaderna under regimens påkslag. Nu gäller det en oåterkallelig kamp. Vi skall fortsätta ända till slutet.

Studentrörelsen har sagt nej till en enkel universitetsreform som endast skulle kamouflera rötterna till det onda. Tillsammans med den säger vi nej till en reformism, som på Tekniska Högskolan skulle begränsat sig till en lösning av de små problemen, en kreditökning, eller höjning av antalet lärare eller föreläsningssalar.

Vi har sagt: UNIVERSITETET ÅT DE ARBETANDE. Vi säger också: UNIVERSITETET ÅT FOLKET MED TEKNISKA HÖGSKOLAN ÅT FOLKET:

Gå med i vår kamp

Paris den 16 maj 1968

Studenternas och de arbetandes aktionskommitté

Fredag 17 maj

La Rhodiaceta i strejk och ockuperat – Studenterna i U. J. C. M. L. , U.N.E.F., den 22 mars och J.C. R. beger sig till Renault-Billancourt som är i strejk – Fackföreningsledarna i CGT motsätter sig varje kontakt – Arbetsnedläggelse på Air France – Rörelsen sprider sig till järnvägarna – Sedan till Paris transportnät – ”Cohn-Bendit går med i Pompidous lek” säger CGT – Post- och telegrafcentralen är ockuperad – Möte mellan skådespelarnas fackförening och den revolutionära aktionskommittéen hos CGT – U.N.E.F. , S.N.E.S.U.P. och 22 mars kallar till demonstrationer framför O.R.T.F. men tar senare tillbaka detta beslut.

*

Den vetenskapliga fakultetens strejkkommitté etc.

22-mars-rörelsen

”Efter Pompidous deklARATION är det tydligt att den borgerliga statens förehavanden inte är av intresse för oss: Myndigheterna drar ut på tiden idag och darrar för sin framtid. De nya former för protest som spontant uppstod i fredags är inte acceptabla för borgerskapet: barrikaderna i Quartier Latin var inget studentskämt för att försvara studenternas intressen; deras djupa betydelse var att utgöra en tändsats för den direkta kampen mot den borgerliga staten och dess polis. Det var därför som unga arbetande kämpade på barrikaderna vid sidan av studenter, läroverkselever och lärare: den kamp vi påbörjat mot polisapparaten är alla arbetandes kamp.

DET ÄR NU GENAST SOM STRIDEN STÅR PÅ GATAN, I FABRIKERNÄR, MOT BORGERSKAPETS HÄMMANDE FÖRTRYCK

*

AVSKAFFA UTLÄNNINGSSTADGAN I FRANKRIKE

Stora mängder utlänningar, främst arbetare och studenter, lever, arbetar och är exploaterade i Frankrike och deltar generöst utan kompensation i de franska arbetarnas och studenternas frihetskamp.

Emellertid är dessa utlänningar underkastade en särskild tvångsstadga som för så gott som all framtid tvingar dem till kontroller och särskilda polisiära hotelser, som vi fransmän slipper ifrån endast på grund av vår nationalitet.

Det gäller i korthet tre punkter:

- uppehållskortet eller utlänningarnas identitetshandling som ofta skall förnyas. I själva verket är det en ständig polisiär kontrollåtgärd.
- arbetskortet, en handling som gör det möjligt att utlänningen exploateras inom ett yrke utan att han kan utöva ett annat. Handlingen skall förnyas mycket ofta och är i själva verket ett skamligt intrång i rätten till arbetsfrihet.
- hotet om utvisning från landet för minsta fel. Det tynger utlänningen på det mest godtyckliga sätt och faller ned på honom utan nåd för de föttigaste orsaker. Ett stort antal utlänningar har dock kommit till Frankrike icke endast för att söka arbete utan även i hopp om att finna frihet. De finner en polisstat.

Och detta angår oss.

Kräv med oss avskaffande av ”uppehållskortet”, ”arbetskortet” och den brutala lagstiftningen mot utlänningar.

De har *rätt* till allt, liksom ni.

*

A PROPOS F.D. FRANSKA TEATERN

Den revolutionära aktionskommittéen anser sig ha nått sitt mål i och med att den politiska målsättningen klart och offentligt nåtts: regeringsorganet (Paris-Presse) har för övrigt erkänt att ockupationen av f. d. franska teatern och vissa verkstäder hörande till Renault-fabriken i Cleon framkallade en baisse på Parisbörsen genast den 16 maj. I dag måste denna oåterkalleliga rörelse breddas och stärkas. Vad beträffar teatrarna skulle minsta kåraktivitet, minsta spel anordnat innanför murarna, minsta avslappning av den revolutionära agitationen bli ett svek för den hänförelse som visade sig på barriaderna och vars styrka till varje pris inte får minska utan öka. Inte en enda biljett får någonsin säljas på f. d. franska teatern, vars stadgar om obestämd mark måste bibehållas. Den teatrala ockupationsakten blev i detta fall en politisk akt.

- Den har installerat sig i en av gaullistmaktens bastioner.
- Den har påvisat samförståndet mellan en viss anti-revolutionär syndikalism och arbetsgivarna, som är allierade med knölpåksbärarna.

Den revolutionära aktionskommittéen beslutar att gå vidare till andra uppgifter på andra ställen. Den revolutionära aktionskommittéen uttrycker sin solidaritet och sympati för den nuvarande ockupationskommittéen på f. d. franska teatern och står till dess förfogande för att hjälpa den att stöta tillbaka varje försök från de maktavande att återerövra marken, så att varje återupprättande av teater på platsen förhindras.

Den enda teatern är gerillans. DEN REVOLUTIONÄRA KONSTEN SKER PÅ GATAN. ”

*

FRANSK FILMS INFORMATIONS- OCH AKTIONSMÖTE

samlade den 17 maj 1968 mer än 1.000 professionella i Ecole Nationale de Photographie et de Cinémathographie på rue Vaugirard som besatts av sina elever den 15 maj. Mötet uppmanar alla regissörer, producenter, försäljare, skådespelare, journalister och jurymedlemmar, som är i Cannes, att i samarbete med sina utländska kollegor och var och en med sina till buds stående medel motsätta sig att festivalen fortsätter, för att på detta sätt visa sin solidaritet med de strejkande arbetarna och studenterna, protestera mot polisförtrycket och därigenom uttrycka sin vilja att förneka gaullistmakten och nuvarande struktur inom filmindustrin.

Styrelsen för Fransk Film

*

”ARBETARNA ÄR FÖRVÅNADE ÖVER ATT INTE FÅ SE ETT STÖRRE ANTAL AV DE STUDENTER, SOM MED SÅ HÖGA ROP FÖRKUNNADE SIN SOLIDARITET MED DE ARBETANDE. GÅ OMEDELBART ATT DEMONSTRERA ERT STÖD HOS DE ARBETANDE I KAMP VID RENAULTFABRIKERNAS I BOULOGNE-BILLANCOURT, MED ALLA MEDEL.

S.N.E.S.U.P.

U.N.E.F.

Arbetare-studenters Aktionskommitté

*

DE MEDICINE STUDERANDE GÖR REVOLT OCH ÄR SOLIDARISKA MED DEM SOM ARBETAR INOM HÄLSOVÅRD OCH MED ALLA ARBETANDE.

Inför gaullistpolisens brutala förtryck har studenterna gjort revolt. De har nu gått i allmän strejk och ifrågasätter det system, som förtrycker dem.

Detta system förtrycker på samma sätt, hela dygnet, sjukhusarbetarna.

Redan igår torsdagen den 16 maj beslöt ett visst antal sjuksköterskeskolor (Lariboisière, Broussais ... och andra) att gå i strejk obegränsad tid för att föra fram sina krav.

Ett möte i går kväll på medicinska fakulteten samlade flera hundra sjukhusarbetare (sjuksköterskeelever, sjuksköterskor, sjukhusombud, socialassistenter, sjukgymnaster och andra till medicinen närbesläktade yrken ...) tillsammans med medicine studerande och läkare.

Man beslöt:

- 1) att uppmana alla sjuksköterskeskolor att delta i rörelsen
- 2) att bilda aktionsgrupper på varje sjukhus för att studera yrkesproblemen
- 3) att göra sin kamp populär hos alla de arbetande
- 4) att hjälpa de andra arbetande på sjukhuset i deras kamp
- 5) att samlas i generalförsamlingen fredagen den 17 maj kl. 15.30 på C. H. U. vid Pitié-Salpétrière, 105 Bd. de l'Hopital, Paris 13e.

Förbindelsekommissionen Studenter-Arbetare

*

ARBETANDE, STUDENTER

I Caen, Le Mans, Redon har arbetare och bönder slagits, O.R.T.F. sade ingenting härom eller ljög.

Då studenterna och de unga arbetande i Paris demonstrerade mot den gaullistiska polisstaten, minskade O.R.T.F. ned dessa händelser till en obetydlighet eller ljög. Regeringen har monopol på nyhetsförmedlingen, oppositionen i parlamentet kan ingenting göra.

Efter barrikaderna var dock O.R.T.F. tvunget att släppa fram några smärre upplysningar, också tack vare påtryckning från personalen.

Genom sina nyhetskanaler anstränger myndigheterna sig att dölja, isolera och förlöjliga vår kamp.

I dag måste makten fortsätta att gå i reträtt.

RÄTT TILL INFORMATION

DE ARBETANDES RÄTT TILL KONTROLL ÖVER O.R.T.F.

YTTRANDEFRIHET FÖR O.R.T.F. till FÖRMÅN FÖR DE KÄMPANDE

Alla kl. 19.00 till O.R.T.F. rue Cognacq-Jay fredag den 17 maj

C.A.L.

U.N.E.F.

22-mars-rörelsen (Nanterre)

med stöd av S.N.E.S.U.P.

Lördag 18 maj

De Gaulle reser hem från Rumänien – Strejkerna ökar – Universitetet i Strasburg förklarar sig autonomt – 2. 000 demonstranter för Occident-gruppen på place de l'Etoile – C.F.D.T. "för företagsdemokratisering" – Kommunistunionen, (Voix ouvrière), Kommunistpartiet (4:e internationalen, tendens P. Frank) och JCR meddelar bildandet av en "Ständig samordningskommitté mellan sina tre organisationer". Denna kommitté kallar alla

organisationer, som säger sig hylla trotskismen, att medverka i detta initiativ. På ett gemensamt flygblad förkunnar dessa tre organisationer: ”På grund av den nuvarande situationens utveckling, som grymt visar frånvaron av en revolutionär ledning, och med hänsyn till nödvändigheten att ena kampen mellan de organisationer, som hyllar trotskismen, beslutar vi att bilda denna kommitté.

Målet för premiärministerns taktik är att splittra rörelsen och isolera den från arbetarklassen genom att utnyttja överdrifterna från dem som själva kallar sig ”rasande”.

Cohn-Bendits nuvarande attityd gör honom tydligt nog en sådan tjänst. C-B:s tydligt visade förakt för stora massan av studenter, kallad fåraktig och således ovärdig att delta i debatten, hans hotelser att slå de aktiva arbetarna, hans upprepade okvädingsord mot kommunistpartiet kan inte annat än uppfylla alla Pompidous önskningar. Som man minns, släppte premiärministern loss en häftig antikommunistisk kampanj vid U.N.R:s session i Lille. Han kommer inte att avvisa någon hjälp, varifrån den än kommer, bara den är frivillig.

René Andrieu, L’Humanité, 18 maj

*

KOMMITTÉEN FÖR REVOLUTIONÄRA PRAKTISERANDE JURISTER

Djupt oroade över myndigheternas attityd under de senaste händelserna, som för alla uppenbarhet rättvisans beroende, att den var ett instrument i händerna på makten, att den var en riktig klass rättvisa, föreslår vi en debatt öppen för jurister, domare, professorer i juridik, advokater, studenter angående nödvändiga reformer inom rättsväsendet.

- 1) Dess oberoende: val av domarekårens Högsta Råd.
- 2) Föryngring av arbetsledarna: val av advokater under provtjänstgöring till Ordningsrådet, vilket organ hädanefter skall vara i stort sett administrativt. Fullmakt i advokaternas generalförsamling.
- 3) För en rättrådlig rättvisa och avskaffande av klassrättvisan. För juridisk och social rättvisa.
- 4) För skapandet av en kommission bestående av advokater, domare, professorer, arbetare. För sanningens försvar.

ENDAST SANNINGEN ÄR REVOLUTIONÄR

Söndag 19 maj

Faktisk allmän strejk – ”Reform ja. Maskerad, nej” säger De Gaulle på ministrarnas konselj – Framträdande av försvarskommittéer för republiken – F.E.N. kastar fram en appell om strejk som inte är någon appell – Cohn-Bendit i Nantes.

*

KOMMISSION FÖR HJÄLP ÅT STUDENTERNA Läroverkselever, era kamrater studenterna behöver er.

– I den gemensamma kamp som förenar er har ni möjlighet att bevisa er solidaritet.

STUDENTERNA HAR BRIST PÅ MAT OCH PENGAR

I den mån ni förmår kan ni varje dag ta med till era läroverks ”C.A.L. – jourtjänster:

- MAT (kaffe, socker, konserver)
- PENNINGHJÄLP (även 1 franc är användbar)

Era delegater åtar sig att varje dag till studenterna leverera er del in natura och i pengar.

Detta är inte en tiggeriappell utan en hjälp mellan läroverkselever och studenter för den gemensamma kampen.

Varje läroverks aktionskommittéer har till uppgift att finna en lösning enligt deras till buds stående medel för sitt problem om transport av mat till filosofiska fakultetens kansli (rue Santeuil 13, tunnelbanestation Censier-Daubanton) .

LEVE KAMPEN, SOLIDARISK FÖR ALLA LÄROVERKSELEVER, STUDENTER OCH ARBETANDE

Läroverkselevernas solidaritetskommitté
Läroverkselevernas aktionskommitté

RAPPORT OM OCKUPATIONEN AV SORBONNE

Ockuperingen av Sorbonne påbörjade fr.o.m. måndagen den 13 maj en ny period i det moderna samhällets kris. De händelser som nu utspelas i Frankrike, förebådar den proletära revolutionsrörelsens återkomst till alla länder. Det som redan gått över från teori till gatustrid har nu gått över i kamp om makten över produktionsmedlen. Den utvecklade kapitalismen trodde att det var slut med klasskampen: den har återigen börjat! Proletariatet fanns inte kvar: här är det igen!

Genom att släppa Sorbonne tänkte regeringen pacificera studentrevolten som redan lyckats hålla ett pariskvarter en hel natt på barriaderna, vilket brutalt återerövrats av poliserna. Man upplät Sorbonne åt studenterna för att de till slut fredligt skulle diskutera sina universitetsproblem. Men ockupanterna beslöt genast att öppna det för befolkningen för att fritt diskutera allmänna samhällsproblem. Det var alltså första försöket till ett rådslag, där studenterna själva hade upphört att vara studenter: de kom ut ur sitt elände.

Förvisso var ockupationen aldrig total: man tolererade vissa rester av administrativa lokaler och ett kapell. Demokratin var aldrig fullständig: blivande teknokrater från fackföreningen U.N. E. F. påstod sig vara nyttiga, andra politiska byråkrater ville också intrigera. De arbetandes deltagande förblev partiellt: snart ifrågasattes de icke-studerandes närvaro. Många studenter, professorer, journalister eller imbecilla från andra yrken kom som åskådare.

Trots alla dessa brister, som inte bör förvåna på grund av motsättningen mellan projektets storlek och studentmiljöns inskränkthet, fick exemplet på allt det goda som fanns i en sådan situation genast en explosiv betydelse. Arbetarna fick se förverkligad den fria diskussionen, sökandet efter radikal kritik, direkt demokrati, en rätt att erövrå. Även inom gränserna för ett Sorbonne, som var befriat från staten, var det revolutionsprogrammet som gav sig sina egna former. Dagen efter Sorbonnes ockupation besatte arbetarna på Sud-Aviation i Nantes sin fabrik. På tredje dagen torsdagen den 16 maj, besattes Renault-fabrikerna i Cléon och Flins och rörelsen började på N. M. P. P. och i Boulogne-Billancourt från verkstad nr 70. I slutet på veckan var 100 fabriker ockuperade under det att den accepterade, men aldrig av fackföreningsbyråkraterna påbjudna strejkvägen lamslog järnvägarna och gick mot allmän strejk.

Den enda makten i Sorbonne var ockupanternas generalförsamling. Vid sitt första sammanträde den 14 maj hade den valt, under viss oreda, en ockupationskommitté på 15 medlemmar vilka varje dag kunde avsättas. En enda av dessa delegerade, som hörde till gruppen ”de rasande” från Nanterre och Paris, hade framlagt ett program: förbud mot direkt demokrati i Sorbonne och som slutligt mål absolut makt för arbetarrådet.

Studentkampen är nu ett förgånget stadium. Ännu mer passerade är alla dessa byråkratiska reservstyrelser som tror sig skickliga i att låtsa respekt för stalinisterna, i ett ögonblick då CGT och det s. k. kommunistpartiet darrar. Utgången av den aktuella krisen är i händerna på

de arbetande själva, om de genom ockupationen av sina fabriker lyckas förverkliga det som universitetsockupationen endast har förmått skissera upp.

De kamrater som stött Sorbonnes första ockupationskommitté: ”Comité Enragés-Internationale situationniste”, ett visst antal arbetande, och några studenter har bildat ett råd för upprätthållande av ockupationerna, med upprätthållande av ockupationerna förstås naturligtvis en ökning av dem, såväl kvantitativ som kvalitativ och som inte skall skona någon av nuvarande regimer.

Paris den 19 maj 1968
Rådet för Ockupationernas
Upprätthållande

*

REVOLUTIONEN FORTSÄTTER

Kamrater!

Regeringspropagandan, CGT:s attityd, och opportunisten hos dem som omorganiserar sina politiska grupperingar kommer somliga att tvivla på den den 3 maj påbörjade revoltrörelsens framtid.

Emellertid måste revolutionen fortsätta, ty dess natur är ej hotad genom dessa sabotage. En analys av vår revolts grunddrag, demonstranternas mod och deras sinnelag visar oss att endast våra analysers traditionella karaktär kan få oss att tvivla på revolutionen.

Det är därför som revolutionen fortsätter.

Vi har sett under veckan mellan 3 och 10 maj en front av ur systemet uteslutna samlas: arbetslösa, unga arbetande, läroverkselever och studenter, intellektuella som knäckts av konsumtionssamhället, beatnickar i revolt, examinerade som upptäckt sin vakthundsroll, unga arbetslösa ...

Det är för att åter bilda denna front som den igångsatta revolutionen måste fortsättas, fastän den nu är dränkt av dem som försetts med en post av systemet: förstelnade fackföreningscentraler, professorer som endast tänker på egen vinning, politiska partier som uppnått en ställning, arbetare – f. d. samhällskampskämpar som nu blivit familjefäder utan stridslustnad.

I striden mot det nuvarande ekonomiska och sociopsykologiska systemet måste man överge idén att endast arbetarna är revolutionära: det är opportunistens väg.

Vi måste gå på tillsammans med de allierade vi fann under polisförtrycket.

De som är revolutionära är varken studenterna själva, den illusoriska ”studentklassen” eller arbetarna som alltför ofta sjunkit ned i småbekväma vanor och är förhållande av förespeglningar om standardökning.

DET ÄR ALLA DEM SOM ETT OMÄNSKLIGT SYSTEM MAL SÖNDER ELLER UTESLUTER.

Slutmålet för kampen måste vara införandet av ett socialistiskt samhällssystem, där vars och ens skaparkraft kan få fritt lopp efter det att barriärerna rivits ned. Detta mål förutsätter en revolution som inte endast berör produktionssammanhangen utan även levnadssättet, sättet att tänka, de mänskliga relationerna och uppfattningen om sexuallivet för alla.

Till taktiska mål för studentrörelsen i det aktuella läget för den revolutionära aktionen som ånyo propagerar för förnekande av statsmakten bör striden uppställa följande:

- För att protestera mot den skämda luften i Paris och det sexuella förtrycket: låt Luxemburgträdgården vara öppen hela dygnet för ungdomen och de arbetande. Låt oss ordna ett läger från Sorbonne till rue d'Assas med revolutionära kvällsvakor.
- För att efterapa och förlöjliga regeringscensuren: låt oss förbjuda i Quartier Latin alla tidningar som vägrar att publicera meddelanden från den revolutionära rörelsen.
- För att kämpa mot den andliga utarmningen: genom skrik och bråk tvinga teater- och filmsalongerna att ersätta reklamen och nyheterna med visning av klargörande kortfilmer som inte underkastas föregående censur av regeringen.
- För att bygga upp solidariteten med de arbetande: föreslå samarbete med de arbetare som ockuperar sina fabriker för att dessa skall fungera enbart i de arbetandes tjänst. Mer symboliskt kan studenterna föreslå att helt enkelt dekorera en skylt i fabriken: arbetarna har hos sig rätt att välja sin dekoratör.

Revolutionen som uppstått ur allt med rätta lagrat missnöje måste med nödvändighet bli deras utväg. Det enda alternativet riskerar att vara fascism.

AKTIONSKOMMITTÉEN "FREUD – CHE GUEVARA"

*

ARBETARNAS RÖDA FANA VAJAR ÖVER RENAULT Ned med den anti-folkliga gaullistregimen.

Kampens fana har gått över i proletariatets händer.

Kommunistpartiets och CGT:s ledningar attackerade först på ett gement sätt studenternas progressiva rörelse i samma ordalag som regeringen, och sedan när arbetarna visade sin vilja att gå i täten för striden med våld mot kapitalet och dess makt kallade styrelserna för CGT och kommunistpartiet till strejk med småborgerliga universitetsmottot. Men arbetarna har förstått, de kastar sig i striden av all kraft.

Makten vill förtrycka: Pompidou har just sagt det. Makten har tappat huvudet. Förtrycket mot de progressiva arbetarna och studenterna, mot de sanna kommunisterna som slåss för folkets seger har ingen verkan. Folkets hat till klassfienden blir mångfaldigat.

En väldig kraft reser sig i dag! FOLKET SKALL SEGRA!

MOT ARBETSLÖSHET, ELÄNDIGA LÖNER, INFERNALISK ARBETSTAKT, MOT POLISFÖRTRYCK OCH FÖRTRYCK FRÅN ARBETSGIVARNA, FRIHET ÅT FOLKET!

"Tjäna folket"

*

Måndag 20 maj

C.F.D.T./U.N.E.F. : gemensam presskonferens: studenternas och de arbetandes kamp är densamma – Nationalförsamlingen: oppositionen fordrar val efter regeringens avgång – "Occident" på Högskolan i Statskunskap, på Operan, på Saint-Lazare – Séguy: "varken splittring eller uppror" – Samtidigt är Cohn-Bendit förbjuden att resa in på belgisk mark – Ockupation av läroverken – F.E.N. strejk fr.o.m. 22 maj – Ingen notering på Parisbörsen – Sartre på Sorbonne.

*

ALLMÄN SAMORDNING AV AKTIONSKOMMITTÉERNA

Generalförsamlingen har uppställt två avgörande kännetecken på aktionskommittéerna.

- De skall vara kommittéer avsedda för aktion och icke diskussionskommissioner eller problemstudiekommittéer. Därför är kommittéerna inte för stora (10-30 personer) och väljer med exakthet sin angreppspunkt.
- De skall vara politiska kommittéer, dvs. inte begränsa sig till aktion inom universitetet eller kåren utan ha till mål regimens störtande och öppnandet av en revolutionär väg för att omvandla samhället. Denna målsättning räcker naturligtvis inte ensam men om den uppnås ger den ett sammanhang till alla de andra speciella målen (löner, examina, universitetsreformer, fackföreningsmakt, politisk frihet ... osv.).

Alla de kommittéer som hyllar dessa två kännemärken borde kunna samordna sig med de 148 aktionskommittéer, som var närvarande vid mötet den 19 maj. Därför blir torsdagen den 23 maj ett betydelsefullt datum för bildandet av aktionskommittéernas enade rörelse.

Allmän samordning av aktionskommittéerna

*

BÖNDER

Efter barrikaderna förenar sig studenter och arbetare i gemensam kamp. För att det arbetande folket verkligen skall delta i landets ekonomiska, sociala och politiska liv.

- Bönder, det finns ingen jordbrukspolitik.
- Gemensamma marknaden beslutar utan att konsultera bönderna.
- Krediterna är otillräckliga.
- Vem garanterar era inkomster?
- För en snabb, realistisk och effektiv lösning:

– ALLA FÖRENADE I AKTIONEN –

De 10. 000. 000 strejkande, som är beslutna att kämpa ända till slutet, uppmanar bönderna att stödja dem.

- Ge mat till de strejkande och deras familjer.

HUR?

- Genom att lämna era arbetsprodukter till de kooperativa föreningarna.

*

ALLA TILL SORBONNE!
ARBETARE; STUDENTER, BÖNDER VÄNTAR ER.

Förbindelsekommittéen ”studenter – arbetare”

*

DEN NORDAFRIKANSKA AKTIONSKOMMITTÉEN

Vi, arbetande från Nordafrika, medvetna om betydelsen av den kamp som de franska arbetarna och studenterna för,

trots våra svårigheter som immigranter
trots det utvisningshot som tynger oss
trots den överexploatering vi lider av och vår prekära situation,

bör vi utan att tveka ta aktiv del i den strid som förs i Frankrike av studenterna och de arbetande.

Vårt deltagande i strejken är vårt enda sätt att bevisa att vi inte är handelsvaror som utnyttjas för utpressning på det franska proletariatet, det är beviset på att den proletära internationalismen är vårt motto.

Den strid vi för och kommer att föra till slutet tillsammans med det franska proletariatet är vår. Förgörandet av monopolkapitalet och dess fortsättning, imperialismen i våra länder, är vårt mål.

Vi vet, att kapitalismen är det bästa stödet i förbund med de polis- och militärdiktaturer som under nationalismens och pseudosocialismens täckmantel exploaterar oss.

Den dödsstöt som det franska proletariatet skall ge kapitalismen och imperialismen, blir det första steget mot förgörandet av de diktaturer, vars offer vi är och våra bröder i tredje världen:

- inspärrade i hålor,
- hänvisade till eländiga löner,
- fångna under administrativt och polisiärt förtryck,
- utsatta för rasism från alla håll,
- slavar åt arbetsgivarna,
- tvångsemigranter.

Vi, nordafrikanska arbetare, har valt revolutionen.

Vi hälsar det revolutionära ryck, som skakar kapitalismens förstelnade strukturer, och vill ersätta den med de arbetandes direkta makt.

Det franska proletariatets seger är vår.

Vårt stöd och vår solidaritet är ett steg mot revolutionen i vårt land. Leve den socialistiska revolutionen!

Leve självstyret!

Ned med den polisiära och reaktionära diktaturen i Tunisien och Marocko

Ned med den byråkratiska och militära diktaturen i Algeriet!

Nordafrikanska Aktionskommittéen

*

DE PROGRESSIVA STUDENTERNAS PROGRAMFÖRSLAG

Folkregering, ja! Mitterand, nej!

I denna situation måste de progressiva studenterna stödja sig på rörelsens fruktbara idéer för att ge den ett nytt uppsving och konkreta perspektiv. De progressiva studenterna har avslöjat examina som en form av förtryckande klassurval, det nuvarande universitetet som en plantskola för blivande ledare i den kapitalistiska exploateringen, och genom sin aktion har de stoppat universitetsmaskinen. Det är ett hårt slag mot borgerskapet. **DÄRFÖR ATT NU KAN MASSAN AV STUDENTER SYSSLA MED POLITIK!**

I denna situation intresserar sig studenterna oundgängligen för politiska frågor och tar i betraktande frågan om enighet i striden mellan dem och arbetarna. Detta är också ett hårt slag för borgerskapet.

De progressiva studenterna är medvetna om att arbetarna är de enda som kan leda hela striden mot gaullismen och föreslår följande för att studentrörelsens mest fruktbärande idéer måtte bli utgångspunkt för den fortsatta kampen:

- 1) för att för alla arbetare förklara de kämpande, progressiva studenternas vilja att tjäna arbetarnas kamp anordna **MÖTEN UTANFÖR FABRIKERNA.**

Arbetarna undrar över studentrörelsens mening. Låt oss vara där för att svara och visa dem att vår kampvilja inte tar slut utanför Quartier Latins grindar.

Studenterna vill avslöja gaullistmaktens förtryckande karaktär. Under dessa möten är det rätt att arbetarna kan avslöja det förtryck de lider av varje dag och tillsammans kan arbetare och studenter göra en SVARTBOK över storkapitalets och statsmaktens förtryck. Vi måste påvisa vad som varje dag händer hos Citroën, fascisterna Dassault, tvångsexploateringen av flickorna inom textilindustrin, osv.

Studenterna förbinder sig att överallt göra denna svartbok om arbetsgivarnas och polisens förtryck välkänd.

- 2) I dag slår arbetslösheten ned över arbetarklassen. De arbetslösa är oorganiserade, arbetarna går i daglig fruktan att förlora sin plats.

Det är rätt att de progressiva studenterna genom spridning av flygblad, tal, improviserade möten i arbetslöshetskantor och närbeläggande fabriker visar arbetarna och de arbetslösa att folket stöder kampen mot arbetslöshet och stöder alla former av organisation av de aktiva arbetarna och de arbetslösa.

- 3) De progressiva studenterna förbinder sig att gå till kåkstäderna och demonstrera mot rasisterna på rådhusen och polisstationerna, för alla arbetares likställighet, för bostäder åt alla och för respekten för alla arbetares rätt.

Detta är en riktig kampform för de progressiva studenter, som förkastar den rasistiska och dekadenta kulturen.

- 4) De progressiva studenterna förbinder sig att stödja varje strejkrörelse och att göra arbetarnas kamp välkänd.

Detta är bästa sättet att få slut på den vänsterborgerliga propagandan om arbetarklassens avpolitisering och s. k. förborgerligande.

- 5) För att förverkliga dessa uppgifter beslutar de progressiva studenterna att bilda progressiva studentkommittéer.

SAMLING FÖR DE PROGRESSIVA STUDENTERNA RUNT GRUPPEN "TJÄNA FOLKET" PÅ SORBONNES GÅRD FÖR ATT BESLUTA OM MÅLSÄTTNING FÖR AKTIONEN.

*

"ARBETANDE, STUDENTER

Under loppet av de demonstrationer som skakade den sterila "gaullistiska ordningen" har folket blivit medvetet om sin väldiga kraft samtidigt som det märkt den verkliga svagheten hos makten.

Under 10 års gaullistregim har folket fått känna på de traditionella kampformernas totala brist på effektivitet.

Arbetsgivarna och staten har slagits av häpnad. Kapitalismen har förlorat fattningen och besvär arbetarklassens "representativa ledare" att åter ta ledningen.

Man vet att under en period av djup social kris utgör de reformistiska ledarna regimens bästa och sista värn.

Genom försåtliga förhandlingar vänder dessa ledare arbetarna från en total seger till förmån för tillfälliga ekonomiska vinster, som snabbt försvinner genom att levnadskostnaderna stiger.

De arbetande och studenterna vill inte att deras kamp slutar som rörelserna 1936 och 1945.
Vi måste fortsätta till slutet. Vi ockuperar fakulteterna, administrationen, fabrikerna ...

LÅT OSS STANNA DÄR

Vi skall inte låta de borgerliga eller socialdemokratiska politikerna förhandla fram en återgång till ordningen för en ministerpost.

Vi måste tvinga fram de Gaulles avgång och insättandet av en arbetarregering. Den makt vi vill ha skall föra in en direkt demokrati under en fastställd socialism, utgående från baskommittéernas förslag.

Dessa kommittéer skall garantera dess effektiva tillämpning.

Låt oss inte falla in i sterila diskussioner.

MAKTEN SKALL ERÖVRAS

Låt oss inte skingras

Aktionskommittéen Studenter – Arbetare

KONST, DET ÄR:

Att genomkorsa en livlös värld och omstörta den genom vår blotta närvaro

Komma tillbaks till sig
Komma tillbaks till dig
Komma tillbaks till mig

Konst, det är:

Att ingenting mer säga
och glädjas oändligt
över tystnadens underbara njutning

Befriad från all mening
beundra den
I dess brist på mening
förstöra
förstöra allt
för att återfinna ditt jag
och de andras.

Befria er
befria er!
Svälj den återfunna friheten
ty i morgon
i morgon
hittar ni den
aldrig mer!

Jag har sett
i dag
på Sorbonnes väggar
dessa ord:

DET ÄR UNDERBART ATT KÄNNA SIG FRI!

Oh, måtte ni aldrig glömma det

aldrig någonsin
 aldrig någonsin
 DET ÄR UNDERBART ATT KÄNNA SIG FRI
 och
 AKTA ER, borgarknölar!

En tysk kamrat

Tisdag 21 maj

Debatten om censurmotionen öppnas i nationalförsamlingen – Studentoroligheter i Belgien, Västtyskland, England – Pisano och René Capitant avgår – CGT – CFDT, CFDT – FO, sammanträffar för att sammanställa ett program över deras krav – I Saint-Brieuc strejkare och bönder – Sammanträffande PC-FGDS – 1,500 demonstranter från den nationella antikommunistfronten framför Humanité – Cohn-Bendit i Berlin.

”CFDT

FACKFÖRENINGSMAKT MOT ABSOLUT MAK

Genom att förklara sig solidarisk med studenterna bekräftar CFDT att arbetarna för **SAMMA KAMP** mot ett samhälle som förslavar:

Ett konsumtionssamhälle enbart baserat på **PROFIT**

Ett samhälle som inte respekterar människan.

CFDT kräver:

ett samhälle med frihet och ansvar:

GENOM FACKFÖRENINGSMAKT OCH DEMOKRATI INOM FÖRETAG OCH ADMINISTRATION.

Logisk och normal verksamhet enligt stadgarna inom organismerna Avskaffande av antistrejklagen från juli 1963 och respekt för strejkrätten

Facklig rätt till löneförhandlingar

GENOM EN DEMOKRATISK PLANERING AV SOCIALA FÖRMÅNER

- Avskaffande av de förordningar som försämrat de sociala förmånerna
- Arbetarna skall återvinna rätten att förvalta den allmänna sjukkassan Genomförande av en sann hälsopolitik.

GENOM EN POLITIK BASERAD PÅ KÖPKRAFT OCH FULL SYSSELSÄTTNING

- Ingen lön under 700 F per månad
- Integrering av hemersättning i lönen
- Ny klassificeringsplan för C- och D-kategorierna
- Gradvis återgång till 40-timmarsvecka och omedelbart två fridagar i följd utan förlängning av arbetsdagen
- Ordinariebefattningar åt extra ordinarie anställda
- Återgång till B-kategorin för pensionssystemet. **GENOM LIKA MÖJLIGHETER FÖR ALLA**
- Utbildningsdemokratisering
- Tillgång till permanent utbildning för arbetare **GENOM DEMOKRATISERING AV INFORMATIONEN**
- Fri tillgång för de fackliga organisationerna till moderna informationsmedia: TV, radio i **ORTF**

CFDT”

”STUDENTER-ARBETARE
 VI MÅSTE GÅ TILL SLUTET!

VI OCKUPERAR FAKULTETERNA, ADMINISTRATIONERNA, FABRIKERNA:

VI STANNAR DÄR

- Låt inte de borgerliga eller socialdemokratiska politikerna, som Mitterand och Guy Mollet förhandla för en återgång till ordningen i utbyte mot en ministerfåtölj!
- Låt inte fackföreningsledarna förhandla om återgång till arbetet i utbyte mot vissa kanske märkbara fördelar, men som kommer att försvinna genom inflation och intensifiering av arbetsrytmen.

LÅT OSS UTNYTTJA DET STYRKEFÖRHÅLLANDE SOM VI HAR SKAPAT, OCH SKAFFA OSS GARANTIER

- Låt oss bilda strejkkommittéer i botten i fabrikerna, vid fakulteterna och i kvarteren; Aktionskommittéer vilka skall samordna samtliga kämpande arbetare.
- Låt oss påbjuda förstatligande av de ockuperade storföretagen och demokratisk förvaltning av dessa genom arbetarkommittéerna.
- Låt oss införa arbetarkontroll över yrkesutbildning, arbetsplanering, företagsledning!
- Låt oss ta över redovisningsböckerna!
- Låt oss på våra arbetsplatser, oberoende av arbetsgivare- och statsapparater bygga upp organ för folkmakt!
- Låt oss kräva de Gaulles avgång och bildande av en arbetarregering!

Den makt vi vill ha är inte en vänsterregering som efterträder en högerregering.

Den makt vi vill ha har ingenting att göra med de borgerliga och reformistiska politikernas parlamentaristiska rävspel.

Den makt vi vill ha måste införa socialism med direkt demokrati, grundad på auktoriteten hos baskommittéerna inom företagen och kvarteren.

Den makt vi vill ha måste komma från arbetarnas och studenternas strejkkommittéer och aktionskommittéer.

STUDENTER, ARBETARE, ETT UNIKT TILLFÄLLE ERBJUDS OSS: LÅT DET INTE GÅ OSS UR HÄNDERNA!

REVOLUTIONÄRA KOMMUNISTUNGDOMEN (JCR)

Onsdag 22 maj

CONFEDERATION GENERALE DES CADRES avgav en liknande deklARATION.

MISSOFFE UNDVIKER ATT BERÖRA SINA RELATIONER TILL COHN-BENDIT.

Missoffe avslöjar plötsligt en utpräglad böjelse för de ungas strävanden. Efter att ha försökt slå blå dunster i ögonen på dem genom att som enda konkreta åtgärd erbjuda sig att publicera sin "Vitbok", intresserar sig ministern helt plötsligt för ungdomens "protest". "Denna protest", säger han, "bör vi anse som en kallelse och vi bör visa att den har blivit förstådd". Förstådd, på vilket sätt? Med en ny "vitbok" vars förslag noggrant kommer att grävas ned bland ministerns handlingar. Denna ministerns svada är på intet vis seriös, ej heller när ministern läxar upp de "anarkistiska" elementen. Om Missoffe haft lust att tala allvar i denna fråga, varför svarade han då inte på de båda frågor som Humanité ställde i går? Vi erinrar dem:

- 1) Hur många gånger har Missoffe tagit emot Cohn-Bendit på sitt tjänsterum och i sitt hem? Har han inte likaledes inbjudit honom till sitt bord?

- 2) Är det riktigt eller ej att Cohn-Bendit för sin rörelse och på begäran av ministern skulle ha åtnjutit ett understöd avsett för det fransktyska samarbetet i ungdomsfrågor?

Tänker ungdomsministern äntligen klarlägga eller ej de relationer som han uppehåller eller har uppehållit med Cohn-Bendit?

Torsdag 23 maj

Generalförsamling med aktionskommittéerna – Arbetarorganisationerna vill förhandla utan att slagordet generalstrejk framkastats av dem – Tillkännagivande av ommöblering på ministerposterna – Polisen provocerar i Quartier Latin – PCF önskar en snabb sammanställning av ett gemensamt program för vänstergrupperna.

STUDENTER, ARBETARE

Hjälp de arbetslösa vid SITA

De är arbetare utan fackförening som kontrolleras av kommunalpolisen. FÖRHINDRA ATT DERAS STREJK KROSSAS GENOM ARMENS INTERVENTION MED DEN OFFENTLIGA HYGIENEN SOM FÖREVÄNDNING. HÅLL KARBONKALK ÖVER HUSHÅLLSSOPORNA ELLER VILKET ANNAT EFFEKTIVT LÖSNINGSMEDEL SOM HELST.

FANTASIN ÄR VID MAKTEN, LÅT OSS GÖRA BRUK AV DEN FÖR ATT KROSSA GAULLISTREGIMEN

Den 22 maj stödde en nationalförsamling som inte representerar folken en regering som väcker allmänt förakt. Denna parlamentaristiska komedi spelas upp inför mer än nio miljoner strejkande arbetare.

Samma dag förklarar sig Seguy å CGT:s vägnar beredd att förhandla med marionettregeringen.

Samma dag, medan UNEF demonstrerar mot Cohn-Bendits uppehållsförbud, en åtgärd som innebär en verklig provokation från övermaktens sida, väljer Seguy att förtala UNEF och bryter med den organisation som har varit studentkampens tappra talesman.

Dessa Seguys båda beslut kompletterar varandra: han vill stoppa arbetarklassens kolossala rörelse efter det att några av deras anspråk tillfredsställts, medan han låter de Gaulle och hans "chienlit" sitta kvar vid makten. Han avvisar UNEF och alla de som vidmakthållit kampen på barriaderna och som har för avsikt att fortsätta strejken till de Gaulles avgång.

Denna hållning hos Seguy syftar till att ge regeringen klarsignal för nedkämpande av studenternas förtrupper.

Arbetarna förkastar Seguys beslut. De stärker enheten i aktionen mellan arbetare och studenter och kräver ett återupptagande av kontakterna mellan CGT och UNEF

MOT GAULLISTREGIMEN OCH FRAM FÖR EN ARBETARREGERING

Internationella Kommunistpartiet (Franska sektionen av IV:e Internationalen)

Fredag 24 maj

De Gaulle tillkännager sin folkomröstning:

Han avgår om "nej"-rösterna får majoritet över honom – Två CGT-tåg samlar 150. 000 deltagare, vilka polisen låter marschera förbi, speciellt det tåg som går till Bastiljen. – 22-mars-rörelsen kallar till demonstration vid Gare de Lyon, med Börsen och Hotel de Ville som mål – UNEF, CFDT, FO m.fl. federationer ger sitt stöd – Polisen och CRS förbjuder marschen mot Bastiljen, Hotel de Ville – 100. 000 deltagare – Grupper skingras – Börsen

brinner – spridda eldsvådor – Provokationer i Quartier Latin för att återföra de 5-10 tusen demonstranterna vid Operan till Sorbonne.

STOPP FÖR PROVOKATÖRERNA

Studenterna har ockuperat fakulteterna – Arbetarna har ockuperat fabrikena. Överallt organiserar sig arbetarna och stärker sina strejker. På fredagen bekräftade tiotusentals demonstranter i Paris, hundratusentals i hela Frankrike sitt beslut att kämpa ända till slutet.

Mot dem har övermakten släppt lös ”snutarna”.

Övermakten som inte längre har några fakulteter, fabriker, transporter, radio, har nu bara snutarna att försvara sig med.

HAN ENSAM ÄR DEN VERKLIGA PROVOKATÖREN.

Det är de Gaulle som tillgriper folkomröstning genom utpressning om inbördeskrig.

Det är Pompidou som i dag påbjuder polisterror.

Det är Fouchet som skriker ut sitt rasistiska hat mot ”packet”.

DET ÄR DE SOM ÄR PROVOKATÖRERNA!

Packet är denna hop av privilegierade som krampaktigt håller sig kvar vid makten mot folkets vilja.

Provokatörerna är de som nu bara har påkar och granater kvar att rättfärdiga sig med.

DET ÄR DE SOM HELA NATTEN MELLAN FREDAGEN OCH LÖRDAGEN

ORGANISERADE MASSAKERN OCH RÅTTJAKTEN I DEN ETABLERADE
ORDNINGENS NAMN.

PÅ PROVOKATIONEN ETT ENDA SVAR

GEMENSAM AKTION MELLAN ARBETARE OCH STUDENTER. ORGANISATION
AV KAMPEN FÖR FOLKVILJANS SEGER

Låt oss gå samman med Aktionskommittéerna, låt oss bilda nya Samordningskommittén.”

SJÄLVA VILJA VI OSS FRÄLSA (Internationalen)

TILL 10 MILJONER STREJKANDE

TILL ALLA ARBETARE

Nej till parlamentaristiska lösningar, där de Gaulle går och arbetsgivarna stannar kvar

Nej till förhandlingar på toppnivå som endast förlänger livet på den döende kapitalismen.

Nog av folkomröstningar, slut med cirkusen.

Låt inte någon tala i vårt ställe. Nu skall alla arbetsplatser ockuperas.

För att fortsätta kampen skall vi ställa alla de ekonomiska sektorer som berörts av strejken till de kämpande arbetarnas tjänst.

Låt oss redan nu dra upp riktlinjerna för vår makt i morgon (Direkt livsmedelsförsörjning, organisation av offentliga inrättningar, transporter, information, bostäder m. m.).

På gatan, i baskommittéerna, var vi än är, skall vi arbetare, bönder, studenter, lärare, skolungdomar organisera och samordna vår kamp.

FÖR AVSKAFFANDE AV ARBETSGIVARNA
FÖR ARBETARMAKT
ALLA TILL DEMONSTRATIONEN:
Utgångspunkter: Kl. 17

Place Clichy
Metro Stalingrad
Porte de Montreuil
Porte des Lilas
Denfert-Rochereau

Samling efteråt, Kl. 16 vid Gare de Lyon

22-MARS-RÖRELSENS AKTIONSKOMMITTÉ

LÄROVERKENS AKTIONSKOMMITTÉER (CAL)

STUDENTERNAS OCH ARBETARNAS FÖRBINDELSEKOMMITTÉ VID SORBONNE
(CLEO)

STUDENTERNAS OCH ARBETARNAS AKTIONSKOMMITTÉ VID VINHALLEN

STUDENT- OCH ARBETARKOMMITTÉN I CENSIER

DEN REVOLUTIONÄRA AKTIONSKOMMITTÉN PÅ ODEON (CAR)

AKTIONSKOMMITTÉN FÖR FORSKARE VID CNRS (nationellt vetenskapligt
forskningscentrum)

AKTIONSKOMMITTÉN FÖR HÖGSTADIEUNDERVISNING 10-MAJKOMMITTÉN

3-MAJKOMMITTÉN

ARBETARNAS SAMARBETSKOMMITTÉ

*

”UT MED DE GAULLE!”

Censuren har inte tillkommit genom omröstning. Ministrarna rätar åter på ryggen, glömska av rädslan från i går, och ingen av dem tvekar längre att fortsätta striden. De misstar sig allihop.

Vi har inte behov av erkännande från ett maktlöst och fientligt parlament. Ingen censur rår på 10 millioner strejkande.

Massorna behöver inget tillstånd för att ge uttryck åt sin vilja till makt.

ARBETARE, BÖNDER, STUDERANDE, KÄMPA PÅ GATORNA MOT DET
KAPITALISTISKA SYSTEMET!

De utländska arbetarna här i Frankrike, som är de mest utnyttjade och utsatta av alla, står vid vår sida. De Gaulle vill förbjuda en av våra kamrater rätten att vistas i vårt land. Om Cohn-Bendit räknas som utlänning är vi alla utlänningar.

BORT MED ALLA GRÄNSER! COHN-BENDIT MED OSS!

I Belgien, Tyskland, Italien, England och Holland, i alla kapitalistländer, utvecklas en liknande kamp som vår, eller rörelser solidariska med vår.

LEVE ARBETARNAS OCH STUDENTERNAS INTERNATIONELLA SOLIDARITET!

Våra aktionskommittéer på arbetsplatserna, i kvarteren och vid fakulteterna omfattar redan tusentals arbetare och studenter, som inte vill att deras kamp ska vara förgäves:

ALLA TILL DEMONSTRATIONEN DEN 24 maj KL. 17.

*

”CGT vill tillmötesgå dina rättmätiga krav. Men CGT vill ha dej som länk i sin kedja. CGT vill ha dej lydig.

Du bör inte tänka själv. Det är därför CGT förbjuder all kontakt med yttervärlden.

Du är en fri människa. Det kan du bevisa i dag på gatorna.

Demonstrera idag den 24 maj som fria män.”

Gaullismen kan försöka, speciellt tillsammans med PC-CGT (om än indirekt) att avmobilisera arbetarna i utbyte mot ekonomiska fördelar. Eller ”vänstern” kan komma till makten, dvs. *det blir samma politik, men med svagare utgångspunkt*. Man kan också försöka undertrycka oppositionen med våld. Eller också kan arbetarna själva ta initiativet, föra sin egen talan och hålla fast vid de rättmätiga krav, som ligger i nivå med de radikala stridsmetoder, som redan praktiseras. En sådan process skulle leda till bildandet av arbetarråd, med verkligt demokratisk styrelse, en sammanslutning av delegater, som kunde omväljas när som helst och som skulle bli landets enda beslutande och verkställande organ.

Hur ska den nuvarande situationen kunna utvecklas åt detta håll? Om några dar kan tvånget att få igång vissa sektorer av näringslivet, under arbetarnas kontroll, leda till grundläggandet av denna nya makt och ett upplösande av de existerande partierna och fackföreningarna. Det är nödvändigt att få igång järnvägarna och tryckerierna så att de kan främja arbetarnas kamp. De nya maktavarna måste ha hand om anskaffandet och distributionen av livsmedel. *Vi får kanske lov att byta ut den gamla, sjunkande valutan mot nya pengar, som vår nya regering bestämmer över*. Det är i en sådan praktisk fråga man imponeras av proletariats vilja, klassmedvetandet som styr historien och som ger arbetarna kontroll över alla områden av sina egna liv.

Rådet för ockupationernas fortsättande”

*

”22-mars-rörelsen och arbetar-studentkommittéerna.

Vi ska bryta isoleringen

Fredag kväll befann sig 10 000 personer på gatan för att demonstrera spontant mot förtrycket.

Denna demonstration visade på hyckleriet hos de parlamentsmedlemmar som under tiden pratade om de fångna demonstranternas frigivande.

Denna demonstration ville visa: detta är bara en början, låt oss fortsätta kampen.

Vi ska organisera *gemensamma* livsformer.

Om några dar måste de strejkande välja mellan:

- att låta sig nöja med de smulor som deras representanter manglat fram och överge det väsentliga.
- att fortsätta och intensifiera striden. Då måste man försvara de ockuperade företagen och i varje kvarter ordna:
 - a) slut på alla inbetalningar (hyror, skatter, avgifter etc.)
 - b) gratis sjukvård och mat kollektiv ledning av distributionscentra
 - c) fria transporter

Förtrycket kommer att hårdna om vi inte gör det mesta möjliga av vår nuvarande styrka och låter splittra oss.

KOM TILL GARE DU LYON, FREDAG KL. 19.

Vi ska gemensamt utarbeta ett politiskt svar på de makthavandes beslut.

22 mars-rörelsen och arbetar-student-kommittéerna

*

”22 mars-rörelsen

Mot stridsgasen

1. Skyddsåtgärder:

- i brist på gasmask: motorcykel-, dykar-, skidglasögon etc. (tätt tillslutande). Håll en citronhalva i munnen (underlättar andningen). Tyg för näsa och mun.
- Stanna inte i ett gasområde, håll munbindan våt, öppna vattenposterna (blöt inte ögon och ansikte ty det kan bildas giftiga ämnen)
- Inandas inte gasen från attackgranater (de smäller kraftigt, då de exploderar)
- Om huden: täck med puderunderlag eller fet kräm.
- Till ögonen: Hydro-cortisonlösning.

2. Om någon skadats:

Inte alla läkare känner till de lämpliga åtgärderna.

- a) 1. För den sjuke, som inte får anstränga sig till ett uppvärmt och väl ventilerat rum.
 2. Minsta möjliga rörelser
 3. droppa eter i näsborrarna
 4. åderlåtning: minst 500 mg blod
- b) ge den sjuke syrgas och låt honom vila
- c) förbjudet att äta och dricka på 4 timmar efter skadans uppkomst

ALLVARLIGA FALL kan få skador på lungorna (bronkit, blodhosta). I värsta fall dör de av lungskadorna.

TÅRGASGRANATER (i genomskinliga plastbehållare), angriper yttre och inre slemhinnor.

MOT PROJEKTILER, BATONGER etc.

- Inga nylonkläder eller skydd av papp (brinner lätt)
- Helst störhjälm eller skyddshjälm
- Om en granat faller nära er, ta den inte, avlägsna er, den kan explodera.

För blodgivare: Statens blodgivarcentral eller kvarterscentralerna.

*

VÅR! ”ER STRID ÄR VÅR!

Vi som ockuperar fakulteterna och ni som besätter fabrikerna, strider vi för samma sak?

Det finns 10 % studerande från arbetarklassen inom den högre utbildningen. Strider vi för en demokratisering av universiteten? Det är viktigt, men inte det allra nödvändigaste.

Arbetarklassens barn kommer att kunna studera som alla andra i alla fall. Vårt program går inte ut på att skaffa era barn möjlighet att bli chefer. Vi vill överbrygga klyftan mellan arbetarna och deras förmän.

Det finns studenter, som när de lämnar universitetet, inte får arbete. Strider vi för att de ska få arbete? För bättre anställningsmöjligheter åt akademiker? Det vore bra, men är inte det viktigaste. De som läst psykologi och sociologi blir manipulerare, psykotekniker och yrkesrådgivare, som försöker ordna era arbetsförhållanden. De som studerat matematik blir tekniker, som konstruerar nya maskiner, som producerar mer och är mer outhärdliga för er. Varför kritiserar vi, studenter av borgerlig härkomst, det kapitalistiska samhället? Ett arbetarbarn som börjar studera lämnar sin samhällsklass. För en borgarson kan detta bli ett tillfälle att lära känna sin egen klass verkliga natur, att ifrågasätta den sociala roll man ämnat åt honom, att utforska samhällsstrukturen och er ställning i den. Vi vägrar att bli lärda män utan kontakt med den sociala verkligheten. Vi vägrar att låta oss exploatera av de styrande. Vi vill minska klyftan mellan de intellektuella och arbetarna. Vi liksom ni vill skapa ett klasslöst samhälle, vårt mål är gemensamt.

Ni kräver en minimilön på 1 000 francs i parisområdet, pensionering vid 60 års ålder. 40-timmarsvecka utan lönereduktion.

Detta är berättigade krav som länge framförts. De förefaller inte ha något att göra med vad vi är ute efter. Men ni ockuperar ju fabrikena, ni tar fabriksledarna som gisslan, ni strejkar utan varsel. Dessa stridsformer har dels framsprungit ur långvariga och uthålliga kampanjer inom företagen, dels möjliggjorts av våra aktioner under den senaste tiden.

Dessa strider är mer radikala än de krav ni framfört, ty de syftar i själva verket inte till förbättringar inom det kapitalistiska samhällets ram, nej de vill störta själva det nuvarande samhällssystemet. De är politiska i ordets verkliga betydelse. Ni strider inte för att få en ny premiärminister, utan för att fabriksägaren ska förlora sin makt inom företaget som i samhället. Er kamp ger oss studenter exempel på ett verkligt socialistiskt handlande: Arbetarnas övertagande av produktionsmedlen och bestämmanderätten.

Det är samma kamp det gäller, er och vår. Vi måste ta bort allt som skiljer oss åt (skilda vanor, tidningar etc.). Vi måste slå en brygga mellan er på arbetsplatserna och oss, som ockuperat fakulteterna.

LEVE VÅR FÖRENADE KAMP!

Kom till våra fyra möten och till demonstrationen på Gare de Lyon, i dag fredagen den 24 maj 1968, kl. 19.

22-mars-rörelsen”

”ÖPPET BREV TILL ANSTÄLLDA INOM HANDELN OCH ANDRA AFFÄRSANSTÄLLDA

VI ANSTÄLLDA I FNAC:S BUTIKER strejkar inte för att skaffa egna förmåner utan för att solidarisera oss med den rörelse som nu omfattar 10 millioner intellektuella och arbetare.

Vi fick redan i april genom ett avtal med vårt företag de krav tillgodosedda som andra grupper arbetare ännu kämpar för. Därför vill vi ställa oss solidariska med följande krav från arbetarnas och studenternas sida:

- löneökning
- 40-timmars arbetsvecka
- social trygghet
- ett fritt universitet
- pension etc.

MEN DET ÄR INTE SLUT MED DET!

Vi deltar inte i en aktion, som enbart rör begränsade yrkesförmåner, ty 10 millioner arbetare lämnar inte samfällt sitt arbete för 6, 30 eller 100 centimes löneökning, utan för att rikta en anklagelse mot landets styrelse och ifrågasätta samhällets struktur.

Hittills har en liten grupp besuttna styrt samhället. Trusterna, monopolen och bankerna regerar vårt liv från vaggan till graven.

Till exempel: för att få avsättning för sin bensin, har de låtit bilindustrins intressen gå före behovet av nya människovärdiga hus och städer.

Folkskolorna och läroverken, fackhögskolorna och universiteten har utformats för att utbilda tekniker, ingenjörer, lärare och förmän, som villigt går den besuttna minoritetens ärenden.

Ingen har frågat oss arbetare om den enorma mängd kunskap och arbete, som atomkraftens utnyttjande kräver, ska bli till nytta för alla eller användas för tillverkning av atom- och vätebomber.

Det är detta skikt av ledare, dessa förtryckare, som vi tar avstånd från i vilken skepnad de än må uppträda.

Arbetarna vill ersätta detta förtryck med ett demokratiskt styrelseskick, som verkligen uttrycker folkets vilja och återupprättar självbestämmanderätten såväl inom företagen och ämbetsverken som på nationell nivå.

Hittills har ingen av de makthavande frågat de strejkande själva, vad de kämpar för och vad de önskar. De måste göra sin stämma hörd utanför arbetsplatsen.

STORA DELEGATIONER, SOM VALTS AV ALLA STREJKANDE PÅ VARJE ARBETSPLATS, BÖR HÅLLA GEMENSAMMA MÖTEN FÖR BÅDE ARBETARE OCH STUDENTER FÖR ATT DISKUTERA LANDETS FRAMTID.

Ingen kan själv ta sig rätt att föra 10 millioner strejkandes talan, att förbjuda dem att diskutera med studenterna, att fatta beslut, att ge order om att arbetet ska återupptas.

Inga oavsättliga ombudsmän!

Fram för en verklig arbetardemokrati!

Proklamation, enhälligt antagen vid FNAC:s generalförsamling den 24 maj 1968.”

Lördag 25 maj

Demonstranterna ska skingras ”med stor beslutsamhet” säger Pompidou – Möte mellan fackföreningsledare och regeringen, rue de Grenelle, på socialdepartementet – 22-mars-rörelsen ordnar möte i la Cité Universitaire.

MÖTE I LA CITÉ UNIVERSITAIRE

22-mars-rörelsen: ”Nu är tiden inne att lämna barriaderna och gatustriderna öga mot öga med förtryckarna, annars riskerar vi bara att de Gaulle vinner fler röster i folkomröstningen. Nu måste vi organisera den revolutionära fronten och samordna aktionskommittéerna.”

En av talarna förebrår UNEF för opportunist och byråkratisering. ”Att vi började rörelsen i Nanterre berodde på UNEF. Om vi fortsätter på Sorbonne och annorstädes och framför allt på gatorna, så sker det som en demonstration mot UNEF:s fördröjande manövrar och de försök till förhandlingar som de makthavande vill genomdriva mot vår vilja. Pompidou vill göra UNEF till studenternas CGT. Akta er för UNEF.”

VAD MÅSTE GÖRAS?

Den utomordentliga stridsvilja som arbetarna, studenterna, läroverksungdomen och bönderna visat under snart mer än två veckor utan rädsla för det kapitalistiska samhällets förtryck, torpederar arbetarklassens traditionella program och organisationsformer.

Landets ledning måste nu diskuteras. Det handlar inte om att ersätta en regering med en annan, det handlar om att ge hela samhällsmakten åt arbetarna, om att upphäva klassamhället.

Varje kompromiss är ett förräderi mot arbetarrörelsens verkliga mål. Sedan mer än en vecka ockuperar arbetarna fabrikerna, studenterna fakulteterna, och bönderna som också är offer för den kapitalistiska marknadens orättvisor, förenar sig med dem i striden.

Arbetarklassens röda fana, som inte representerar något bestämt parti, vajar överallt. Man organiserar sig från grunden och en fantastisk initiativförmåga utvecklas.

De styrande retirerar, och försöker med underhandlingar riva ifrån arbetarna det, som de redan vunnit och stärker hemligen förtrycket. Den röda flaggan ska fortsätta att vaja på fabrikerna. Arbetarna måste från och med nu bygga upp sitt eget självstyre.

Ockupationen av fabrikerna och fakulteterna skedde i god ordning och med ett minimum av våld. Men våldet blir oundvikligt, när arbetarna fruktar att förlora allt, som redan vunnits, och staten fortsätter att förtrycka dem.

Lugnet härskar på gatorna och arbetarna är i stånd att uppehålla det, om förtryckarna inte söker förstöra arbetarnas organisationer och ta ifrån dem, det de vunnit.

Då de styrande tvingas bevittna, hur arbetarklassen organiserar sig, hur den borgerliga autoritära makten på fabrikerna måste kapitulera, underblåser de i sin tur oordningen och inbördeskriget.

Nu måste man radikalt göra slut på de styrandes makt och organisera arbetarmakten.

Arbetarna har ockuperat fabrikerna men de har inte organiserat sig kollektivt. Nu måste strejken ändra karaktär. Så att den blir aktiv, som t. ex. brevbärarna i vissa städer, som bara befördrar de strejkandes post.

Nu måste arbetarna organisera sig från grunden på det sätt som sker vid vissa fabriker. Arbetarna måste samlas regelbundet på arbetsplatserna, för att diskutera hur de ska handla och utse talesmän, som ska ombesörja den viktiga kontakten mellan arbetsplatsen, området och landet.

Om de organiserade sig på detta sätt, kunde fabrikernas arbete komma hela landet till nytta.

Arbetarna måste svara för allmänna säkerheten, kommunikationerna och städernas försörjning och producera industrivaror för städerna och landsbygden i utbyte mot de jordbruksprodukter, som bönderna självmant börjat leverera till de strejkande.

När på detta sätt den proletära ordningen upprätthålls, lugnas småborgarna, som nu tvekar och oroas av ett våld som de inte fattar nödvändigheten av. Men det ligger i deras intresse att förena sig med arbetarna. De fördelar som det kapitalistiska systemet ger dem är så skrattretande blygsamma i jämförelse med vad som kan erbjudas dem av det samhälle, som nu börjar växa fram. Arbetare organisera er från grunden, så att ni kan behålla kontroll över situationen.

Förtryckets makter kan inte besegras enbart genom oordnade demonstrationer eller av barrikader över hela Paris.

Vi måste förstöra själva roten till det onda; beröva borgerskapet makten och själva överta ledningen av produktionen och distributionen i landet.

Då kan de makthavande stoppas.

De strejkande bör bygga barrikader på vägarna och kontrollera varu- och persontrafiken. De bör knyta kontakt med de värnpliktiga. De bör genom sin fasthet avskräcka staten från provokationer och påskynda förtryckets upplösning genom att garantera alla poliser och militärer, som gått över på arbetarnas sida frihet och säkerhet.

Arbetarna bör organisera sina styrkor för att kunna slå ned varje provokation med vapen.

Mot organiserade arbetare förmår statens armé intet.

Endast genom medvetet handlande kan arbetarna själva göra slut på den nuvarande krisen, genom att låta människan själv ta ansvaret för sin viktigaste aktivitet, sitt arbete.

Aktionskommittén för arbetare och studenter

KAMRATER, FÖR VÅR AKTIONS FRAMGÅNG, UNDERSKATTA INTE DE
MAKTHAVANDE

Vi opponerar oss häftigt mot terrorn

BATONGER ÅT MÄNNISKORNA, MOT MASKINERNA, SOM UTNYTTJAR DEM.

NÄR NI SAMLAS, UNDVIK KONFRONTATIONER, DRA ER UN DAN, SAMLAS ÅTER
OCH KOM TILLBAKA. UTSÄTT ER INTE FÖR ANGREPP. DET SKADAR
REVOLUTIONENS SYFTE.

De revolutionära aktionskommittéerna

CGT-CFDT-FO

Till alla medlemmar

9 miljoner arbetare i en samlad strejkaktion, har de senaste dagarna framlagt sina sedan år tillbaka negligerade och rättmätiga krav för regeringen och företagsledningarna.

Regelrätta förhandlingar genom fackföreningarna kommer nu att följa. Ju starkare rörelsen håller fast vid sin aktiva hållning ända till det ögonblick då resultatet av förhandlingarna tillkännages och har accepterats av arbetarna själva, desto större blir de vunna förbättringarna.

Tillsammans med de undertecknade fackföreningarna uppmanar er de 460 ombuden för Centre Morland, Quai de la Rapee och Square Lesage, som gått med i strejken, att ställa er på deras sida, som strider för allas bästa.

I morgon börjar de egentliga förhandlingarna som rör oss.

Det är viktigt ATT ALLA DELTAGARNAS HANDLANDE PÅ ETT EFFEKTIVT SÄTT
VISAR DE STYRANDE DERAS SAMMANHÅLLNING OCH BESLUTSAMHET ATT
FÅ SINA KRAV TILLGODOSEDDA.

VI UPPMANAR ER ALLTSÅ ATT FRÅN OCH MED I DAG STREJKA, att stanna hemma
och mycket noga följa kommunikéerna från våra organisationer.

Fackföreningarna CGT-CFDT-FO

*

CFDT

ARBETARNAS SVAR: EN ÅTSTRAMNING AV STREJKEN

Deklaration från CFDT:s centralbyrå, den 24 maj, 1968, kl. 21.30.

Efter 10 år vid makten blev det nödvändigt med en revolution utan motstycke i vårt lands historia, för att statschefen skulle bli tvungen att inse gaullismens misslyckande.

Republikens president bemöter de milliontals strejkande arbetarna, som ockuperar fabrikerna och de unga revoltörerna, med ordmagi och förakt för folkets önskemål.

Beslutet att ordna en folkomröstning i juni om en vagt utformad idé om medinflytande, svarar inte alls mot arbetarklassens maktkrav.

Denna opinionsundersökning har bara till syfte att stärka de Gaulles personliga makt och går alltså stick i stäv med folkets önskan som är att göra slut på det kapitalistiska samhällets auktoritära struktur.

CFDT har aldrig gått med på att ge någon rätt att handla efter eget skön, vem det vara må. CFDT:s uppfattning om demokrati och medvetandet om att medborgarna själva vill ta ansvar förbjuder dem att gå med på något sådant.

Arbetarnas omedelbara svar till statschefen blir en hårdare strejk och ockupation av fabrikerna i syfte att få rättvisa och demokrati på arbetsplatserna.

Syndikalism, 25 maj 1968.

Söndag 26 maj

Förhandlingar med regeringen-BP, underavdelning av PCF, föreslog på kvällen ett möte med FGDS och fackförbunden för att utarbeta ett "antimonopolprogram".

KRAV

Följande lista över arbetarnas krav framfördes av Georg Seguy, generalsekreterare i CGT vid första sammanträdet början:

Regeringen har inte frågat fackföreningarna om deras åsikt innan den utfärdade sina säkerhetsbestämmelser. För att underlätta meningsfulla förhandlingar och undvika varje tidsförlust, begär CGT som första åtgärd att säkerhetsbestämmelserna nr 67:706-707-708 av den 2 april 1967 genast ska upphävas.

Vi begär att de närvarande partierna uttalar sig för krav på lön under strejkdagarna, ett krav som majoriteten av de strejkande redan framlagt, och att förhandlingarna tar upp följande väsentliga punkter:

Allmän höjning av löner och pensioner.

- Ingen lön under 600 francs i månaden och motsvarande höjning för familjer, åldringar, invalider etc.
- utjämnande av ålderskillnader och andra löneorättvisor, som speciellt drabbar unga, kvinnor och immigranter
- Utjämnande av regionala olikheter i lön
- Löneökningar i takt med förändringar i levnadskostnaderna.

Garanterade resurser och tryggad anställning

Progressiv arbetstidsförkortning utan löneminskning och sänkning av pensionsåldern.

Utökade och tryggade fackliga rättigheter.

Erkännande av fackföreningarnas verksamhet från företagets sida, speciellt vad beträffar:

Rätt till deltagande i fackföreningens sammanträden under avlönad arbetstid.

- Tillhandahållandet av lokaler inom företaget för fackföreningar och deras underavdelningar.

- Rätt att sammanträda, affischera, att ta upp avgifter och att sprida fackföreningstidningar inom företagen.

Fullständig frihet för fackföreningarna och deras representanter.

- Utvidgande av företagsnämndernas makt.

Dessa åtgärder innebär upphävandet av alla restriktioner mot det fria utövandet av de fackliga rättigheterna och strejkrätten.

Dessa krav bör åtföljas av:

- en minskning av onödiga utgifter och en ökning av sådana allmänna investeringar som svarar mot befolkningens verkliga behov av bostäder, uppfostran och hälsovård.
- en demokratisk reform av undervisningssystemet och yrkesutbildningen.
- ett reformerat skattesystem.
- åtgärder som gör slut på de privilegier som hittills varit förbehållna de stora privatföretagen.

Kommunistpartiet har följande budskap till de intellektuella och studenterna: Partiet är förspråkare för en undervisningsreform, som gör slut på all social segregation.

Det delar de lärares och elevers förhoppningar, som tar del i aktionen för att skapa ett universitet, som inte anpassar sig efter monopolföretagens intressen utan efter landets och folkets.

Med erfarenhet av ett sekels arbetarkamp har vårt parti sen 1958 insett den gaullistiska maktens verkliga natur, dess släktskap med storföretagen. Kommunistpartiet har från första början uppmanat arbetarklassen och medelklassen att förena sina krafter mot en regim som i dag är ytterligt svag. Partiet är stolt över att ha bidragit till förändringarna, över att ha öppnat ögonen på de intellektuella och arbetarna. Partiet är medvetet om den viktiga roll, som de franska intellektuella kan spela i folkets stora strid.

Partiet vet också hur mycket ont utopier och anarki, otålighet upphöjd till teoretiskt argument, dåligt uppskattade styrkeförhållanden och pseudorevolutionära uttryckssätt har gjort arbetarrörelsen i det förgångna.

”Revolutionärt frasmakeri, sa Lenin, det är att använda revolutionära uttryckssätt utan hänsyn till objektiva förhållanden, till ögonblickets krav.” De stora orden döljer rädsla för verkligheten, flykt från nuets krav, en tvekan inför de uppgifter som måste lösas för att ena arbetarklassen och medelklassen i striden mot gaullismen. Denna kommer bara att kunna besegras, om den blir isolerad. Allt, som leder arbetarklassen bort från de andra löntagargrupperna, allt som splittrar arbetarna, allt som leder deras handlande på villospår för till maktlöshet, nederlag, förtvivlan.

Därför att det franska kommunistpartiet vill föra den gemensamma kampen för socialism till seger, uppmanar partiet de intellektuella att vara på sin vakt mot varje demagogiskt utnyttjande av deras strävan efter förändringar och söker partiet skydda arbetarrörelsen från allt, som kan spela fienden i händerna. Smutskastningskampanjer mot kommunistpartiet och fackföreningarna tjänar regimens och de rika borgarnas syften. Dessa som alltid ansett kommunisterna vara deras värsta fiender och drömmer om att oskadliggöra dem.

DET FRANSKA KOMMUNISTPARTIET

Måndag 27 maj

Andra strejkveckan för nära 10 millioner strejkande. – Arbetarna vid Renaultverken avslår medlingsförslaget och vid alla de stora företagen uttalar sig arbetarna mot ett återupptagande av arbetet. – Seguy förnekar att han undertecknat något som helst. – Le Conseil des Ministres antar lagförslaget till en folkomröstning den 16 juni. – CGT kallar till 12 demonstrationer i

Paris. – Möte i Charlety: UNEF: operation PSU (CFDT-FO-Mendes) Barjonnet, som tagit avsked från CGT:s ledning. – 50000 personer deltar – inga intermezzon – PCF föreslår ett möte med FGDS omedelbart – i sitt brev till Mitterrand föreslår Waldeck Rochet samverkan för att störta de Gaulle och bilda en folkregering och en demokratisk union med kommunisternas medverkan, 22 mars-rörelsen, som tog avstånd från mötet, ställer som motförslag propagandaarbete på kvartersbasis.

ARBETARNA HAR SAGT NEJ.

NEJ TILL SKAMLIGA ÖVERENSKOMMELSER! NEJ TILL MARIONETTREGERINGENS LÖFTEN OCH TILL ETT SVANSVIFTANDE PARLAMENT.

Man måste underkänna förhandlare, som inte för arbetarnas talan.

Endast ett fortsatt strejkande, fabriksockupation och gatustrider kan åstadkomma:

- Full lön under strejkdagarna
- Inga löner under 10 000 francs och en rörlig löneskala.
- 40-timmars arbetsvecka omedelbart.
- En verklig sänkning av pensionsåldern.
- Erkännande av arbetardemokratin, fackföreningarna och politiken inom företagen.
- Upplösning av förtryckets makter inom den borgerliga staten.

ARBETARE, BÖNDER, LÄRARE, STUDENTER, STUDERANDE, LÅT OSS ENAS I STRIDEN

MOT POLISSTATEN

BORT MED DEN GAULLISTISKA REGIMEN.

De revolutionära ungtkommunisterna
kommunistunionen (Arbetarnas Röst)

Internationella Kommunistpartiet (den franska avdelningen av IVE internationalen)

Den Revolutionära Marxistgruppen

MAN MÅSTE VETA NÄR DET ÄR DAGS ATT SLUTA STREJKA

TVÄRT EMOT ATT ifrågasätta den kapitalistiska makten och den etablerade samhällsordningen, förklarar Seguy i en presskonferens tisdag morgon, att den allmänna opinionen, upprörd över oroligheterna och ängslig över statens totala brist på auktoritet, har i CGT sett den starka makt som kommit för att upprätthålla ordningen till arbetarnas bästa. (sic)

Vad beträffar programuttalandena, har Seguy trots allt blivit tvungen att liksom Descamps radikaliserat sina krav en smula: 600 francs i månaden, 1 000 inom vissa sektorer eller också en genomgående ökning för alla grupper med 200 francs. Även om kravet på full sysselsättning bara är tomma ord, så utgör upphävandet av de polisiära säkerhetsföreskrifterna, införandet av 40 timmars arbetsvecka och löneökningarna ett program som gaullistregimen inte kan acceptera. Att tillfredsställa dem är absolut omöjligt inom den nuvarande ekonomiska ramen. Upphävandet av de polisiära säkerhetsföreskrifterna är otänkbart inom den politiska ledningen.

Seguy har gått så långt som till att förklara att de strejkandes krav kommer att hävdas, tills de blir tillgodosedda oavsett regimen.

Fakta har visat dem, som trodde att CGT hade ett verkligt oppositionsprogram, som till och med kunde tjäna som ultimatum till en ”vänsterregering”, att Seguys vänsterradikala täckmantel bara dolde en frivillig reträtt efter hans återtagande av ledningen av rörelsen. Om CGT:s ledning inte vill se regeringsproblemet i ögonen, är det inte för att avvisa en ”vänsterregering”, utan helt enkelt för att kunna tillåta sig att acceptera regeringen Pompidou som sin förespråkare.

På en fråga om CGT hade för avsikt att igångsätta en aktion för att krossa företagsledningens makt, som det står skrivet i CGT:s program, svarar Seguy: ”Man måste skilja på drömmar och verklighet” (Intervju i Europe I lördagen den 18 maj).

Det är av vikt att arbetarna inte låter sig locka av de styrandes bländverk. Det är mot detta vi nu måste koncentrera våra attacker. Vi måste fortsätta fabriksöckupationerna och framföra de strejkandes program inte som en förhandlingsbasis utan som ett ultimatum. Det handlar om verkliga löneökningar, arbetstidsförkortningar och om upphävandet av säkerhetsföreskrifterna.

Följande krav måste presenteras som ett verkligt handlingsprogram: att företagen nationaliseras, och sedan styrs av arbetarråd, att yrkesutbildningen kontrolleras av arbetare, att arbetet organiseras av arbetarna själva och räkenskaperna ska offentliggöras (och inte blott granskas av några byråkrater). Till dessa krav måste tilläggas de kampmetoder arbetarna utvecklat: strejkkommittéer som väljs av samtliga strejkande på basis av deras gemensamma krav. Dessa kommittéer får ledningen i fackföreningsavdelningar.

I arbetarnas och studenternas aktionskommittéer måste vi förklara hur nödvändigt det är med dessa strejkkommittéer för att förhindra att striden förs av fackföreningsbyråkratin. Genom att ifrågasätta mobiliseringens ledning syftar man i själva verket till en konfrontation med statsmakten, ett ifrågasättande av statens ledning. Överallt måste det bildas permanenta aktionskommittéer (i motsats till strejkkommittéer). De få militanta anhängarna måste samlas igen och ständigt måste ett politiskt agerande om arbetarmakt pågå, inte längre inom företagen, utan i kvarteren och på gatorna.

Det Unga Avantgardet, nr 14, 28 maj

*

Tisdag 28 maj

Mitterand förklarar sig villig kandidatera till president, om folkomröstningen utfaller så, men han föreslår Mendes-France som ledare för en provisorisk regering. – Peyrefitte avgår – Alain Geismar ”är befriad från sitt uppdrag som generalsekreterare för SNESup.” – För att kraven ska kunna tillmötesgå måste man återgå till ordningen. – Cohn-Bendit uppträder åter på Sorbonne-Barjonnet, Vigier, Mury, Geismar möts och diskuterar revolutionärt samgående: misslyckas.

Onsdag 29 maj

PC-CGT demonstrerar: aktionskommittéerna, 22-marsrörelsen och marxist-leninisterna deltar. CGT uppskattar deltagandet till 500 000 personer. – PC framlägger krav på en folkregering – De Gaulle försvinner i riktning mot Colombey – Mendes-France förklarar sig redo att ta makten om den anförtros honom av den samlade vänstern och ska då bilda en ”revolutionsregering”.

LÄGG MÄRKE TILL:

Varifrån KOMMER SPLITTRINGSFÖRSÖKEN?

IGÅR

vägrade CGT:s ledning att delta i studenternas och arbetarnas demonstration vid Gare de Lyon.

IGÅR

Vid Charley, var vi 50 000 arbetare och studenter, varav många medlemmar av CGT, men CGT:s ledning stödde oss inte.

IDAG

påstår CFDT och FO att UNEF inte utfärdat kallelse till demonstrationen.

Men UNEF:s ledning borde inse, ATT VÅR PLATS ÄR VID ARBETARNAS SIDA, vilka misstag som än begås av den fackföreningsledning, som kallat ut dem på gatorna. UNEF har dock rätt att fordra att CGT tar tillbaka sina anklagelser för ansvarslöshet och att CGT accepterar striden på studenternas villkor.

Den politiska aktionskommittén inom den socialvetenskapliga
preparandakursen, 29 maj 1968.

FÖR ATT KUNNA FORTSÄTTA KAMPEN

Landets ekonomiska liv måste nu komma igång vilken dag som helst.

För de arbetare, studenter, bönder och andra, som är beslutna att fortsätta kampen i den ständiga revolutionens anda, har vi bildat en stödkommitté.

VI FÖRESLÅR:

- Samla alla dem som kan hjälpa oss på landsbygden och i Paris, för att på ett effektivt sätt stödja vår rörelse.
- Organisera grupper av ungdomar, som kan gå ut på landet och samla livsförnödenheter i utbyte mot eget arbete.
- Skapa centra för livsmedelsdistribution såväl i paristrakten som ute på landsbygden.

Sorbonnes aktionskommitté

Torsdag 30 maj

De Gaulles tal – Nationalförsamlingen upplöses – parlamentsval – medborgaraktion – en uppmaning till inbördeskrig, säger Mitterand – en million på Champs-Elysees stöder regeringen, tricoloren och armén.

BESLUT FATTAT AV DET FRANSKA KOMMUNISTPARTIETS CENTRAL-KOMMITTÉ:

Efter att ha fått information från partiets generalsekreterare om den löpande diskussionen med F.G.D.S:s delegation, som syftar till att få fram en lösning på den aktuella politiska krisen och att komplettera den allmänna deklARATIONEN från den 24 februari 1968, godkänner Central-kommittéen den verksamhet som Kommunistpartiets delegation bedrivit och ger förhållningsorder åt Politbyrån att följa diskussionen.

”Tillsättandet av en folklig regering och demokratisk union, som stöder sig på partierna till vänster med uteslutande av högern och med deltagande av de kommunister, som är i överensstämmelse med Franska Kommunistpartiets inflytande och auktoritet, efterfrågas i hela landet med en för var dag tilltagande styrka.”

Som Politbyrån understrukt i sin kommuniké av den 29 maj: ”har det franska folket uttryckt sin önskan om en verklig förändring av regimen, som kan garantera att man inte skall få återuppleva erfarenheterna från de så kallade ”troisièmes fortes” (de tredje styrkorna), som skulle återföra det förflutnas alla misstag och olyckor, eller illusionerna om en ny ”homme-miracle” (mirakel-människa) som bara skulle vara en variant till den regim som i tio år styrt vårt land mot det aktuella sammanbrottet.”

Centralkommittéen försäkrar än en gång att partiet är redo att ta allt sitt ansvar i en folklig regerings och demokratisk unions sköte, som såsom sin första uppgift ser förverkligandet av ett allmänt minimiprogram som skulle innehålla: tillgodoseendet av de viktigaste krav som arbetarna strejkar för och skapandet av ett modernt och demokratiskt universitet. Vi anser att

det vidare skulle vara nödvändigt att genomföra en djupgående renovation av landets ekonomiska, sociala och politiska strukturer för att tillsammans med arbetarklassens och den stora folkmassans aktiva deltagande gå mot ett socialistiskt Frankrike.

Paris, kl 13, den 30 maj 1968”

GENERAL DE GAULLES TAL (KL. 16.30)

”... Jag upplöser idag National-Församlingen. Jag har föreslagit landet en folkomröstning Jag konstaterar att den aktuella situationen faktiskt förhindrar att den genomförs. Det är därför som jag uppskjuter datumet härför. Vad beträffar lagenliga val, kommer de att äga rum med det uppskov som Konstitutionen förutsett, såvida man inte har för avsikt att sätta munkavle på hela franska folket för att hindra dem från att uttrycka sig på samma gång som man hindrar det från att leva, med samma medel som man hindrar studenterna att studera, lärarna att undervisa, arbetarna att arbeta. Dessa medel är hot, förgiftning och tyranni utövad av grupper, organiserade sedan långt tillbaka och av ett parti som är ett totalitärt företag även om det har rivaler i det avseendet. Frankrike hotas faktiskt av diktatur. Man vill tvinga det att underkasta sig en makt, som skulle föra till nationell förtvivlan, den makt som alltså uppenbarligen skulle vara en segrares makt, dvs. den totalitära kommunismen. Naturligtvis skulle man från början dölja den i ett bedrägligt sken, dra fördel av kasserade politikernas ambitioner och hat. Därefter skulle dessa personer inte väga tyngre än sin egen vikt som inte skulle vara särskilt mycket. Nåväl! Nej, Republiken avgår inte, folket skall åter bli herre över sig självt. Framgången, oberoendet och freden skall segra tillsammans med friheten. Leve Republiken! Leve Frankrike!”

Studenternas och arbetarnas vilja att fortsätta ockupationen av sina arbetsplatser visar utan tvekan förhandlingarnas djupa otillräcklighet.

På Charlety-stadion har de tillsammans på ett kraftfullt sätt visat vad som är deras syfte.

TIO ÅRS GAULLISM. SEKLER AV UTSUGNING. DET ÄR NOG.

Vad arbetarna och studenterna vill ha är makten. De Gaulle använder inställsamhet och batonger, batongerna känner vi nog till numera. Det är uppmaningen till inbördeskrig, vägen mot en eventuell fascistregim. De Gaulle försvarar varken ”Republiken” eller ”demokratin” utan sin egen regimen, den borgerliga regimen. Han kommer hädanefter inte att lyckas hålla sig kvar annat än med våld. Hans inställsamhet är förgiftad, arbetarna vet att all höjning av lönerna bara är en fälla: Inflationen som snart följer kommer att föra tillbaka den köpkraft de erhållit till vad den var förut; det är samma sak med all den partiella tillfredsställelse som en kapitalistregim medger.

Endast en radikal förändring av den ekonomiska strukturen kan tillåta förverkligandet av arbetarnas krav. På samma sätt vet studenterna att det inte tjänar någonting till att nöja sig med att anordna den nuvarande kadern vid universitetet; den förblir borgerlighetens instrument. Det är här som studenternas kamp knyts samman med arbetarnas, ett demokratiskt universitet är omöjligt i ett kapitalistiskt samhälle. Det demokratiska universitetet skall vara ett arbetarnas universitet, i arbetarklassens tjänst.

VI MÅSTE FORTSÄTTA KAMPEN.

Massdemonstrationerna är nödvändiga men de är inte tillräckliga. Maktproblemet löses inte genom valsedlarna utan genom att fortsätta strejken, ockupationen och genom att organisera oss på våra arbetsplatser, dvs. att själva ta hand om våra fakulteter och våra fabriker.

Union Nationale des Etudiants de France. ”

Fredag 31 maj

Fackföreningarna ”aktiverar” förhandlingarna sektorsvis: enighet i sikte inom E.D.F. , återupptagande av arbetet inom P. T. T. – Ny regering – Eldsvåda på Sorbonne – Gaullistiska demonstrationer ute i landet. – Växelkontroll.

ARBETARE STUDENTER: VI SKALL INTE GE OSS

Efter de Gaulles tal är situationen klar: den borgerliga staten kan inte uppbära motstånd annat än genom att bryta strejkrörelsen.

Vilka är deras vapen?

- Utpressning med inbördeskrig –
- De bedrägliga valen –

Arbetare, valen är en fälla. De har inga andra mål än att avbryta strejken. Vad vill arbetarna? De vet att de inte kommer att få sina krav tillgodosedda av den nuvarande regimen. Regimen måste alltså störtas. Alla som förstått att denna kamp idag kräver att strejken går vidare bör:

ORGANISERA SIG I EN REVOLUTIONÄR RÖRELSE

ALLA BÖR KOMMA TILL MÖTET lördag 1 juni kl. 17. Vetenskapliga fakulteten – quai Saint-Bernard

ARABISKA, SPANSKA, PORTUGISISKA KAMRATER!

Vi är alla i strejk. Ögonblicket vi går igenom är allvarligt. Talet som president de Gaulle just hållit för fransmännen är inte till förmån för arbetarnas krav, likväl, våra franska kamrater ber oss alla att stärka vår enighet, ty detta angår oss gemensamt.

Endast alla arbetares enighet kan föra oss till segern.

Vi är långt ifrån de våra och likväl är det i denna enighet som vi skall finna den outhärliga hjälpen.

”OM DE MAKTHAVANDE OCH ARBETSGIVARSIDAN VILL ATT ARBETET SKALL ÅTERUPPTAS MÅSTE DE FÖRHANDLA MED FACKFÖRENINGARNA” deklarerar C.G.T.

”Om regeringen och arbetsgivarsidan verkligen tänker uppnå en återgång till arbetet, är det inte genom att uttala hotelser mot de bestämda strejkande stödjande sig på sina rättigheter, eller genom att förtala deras fackföreningar som de just gjort, det är genom att följa förhandlingarna och genom att vara medvetna om faktumet att de demokratiskt rådfrågade arbetarna inte funnit de eftergifter, som protokollets projekt innehåller, tillräckliga.

C.G.T. är, som vi outhärligen framhållit, beredd att följa denna förhandling upp på regeringsnivå och C.N.P.F. och på alla andra nivåer i syfte att nå fram till en överenskommelse som kan accepteras av arbetarna.

För närvarande är det de makthavandes omedgörlighet och arbetsgivarnas brist på vilja som i många fall förlamar förhandlingarnas normala utveckling. Det är nödvändigt att den allmänna opinionen vet detta!

För att undanröja all tvetydighet beträffande våra syften, anför C.G.T. att vi inte i onödan tänker hindra valkonsultationens utveckling.

Det ligger i arbetarnas intressen att i valkatern kunna uttrycka sin vilja till förändring.”

”LA CAUSE DU PEUPLE” (FOLKETS SAK)

Enat och fast beslutet, hållande folkrevolutionens röda fana högt, omintetgör det franska folket, trogna Paris-Kommunens 1871 martyrer, alla provokationer, sopar bort alla hinder. Förhandlingar, återgång till arbetet, val, det är proletariatets olika klassfienders attackplan mot massornas kamp. Gaullistdiktaturen och förbundsledningarna delar på arbetet. Å ena sidan direkt aggression från storkapitalets milisarmé, å andra sidan den organiserade demobiliseringen, försök att avleda kampen till den ruttna parlamentariska vägen, där storkapitalet är som starkast.

Men mer än någonsin fordrar folket makten och organiserar motståndet.

Alla står eniga i försvaret av de ockuperade fabrikerna, för att uppmana alla arbetare att inta sin kamppost: fabriken, proletariatets bastion, det ideologiska och politiska motståndet i alla former och med alla medel.

Alla står eniga för att stärka enheten i kvarteren, för att bilda solid bakgrund till de ockuperade fabrikerna. För att hjälpa de anställda, de små köpmännen, de intellektuella att förena sig i arbetarnas kamp och i folkets demokratiska krav.

Alla står eniga i försvaret av de först attackerade områdena av provokatörer och strejkbrytare.

Alla står eniga i självförsvaret av arbetarbefolkningen, organiserandet av övervakningen i kvarterskommittéerna, på gatan och i bostäderna.

”KAMRATER, ALLT OCH ALLA, ARBETARE OCH STUDENTER

För en månad sedan refuserades en censurmotion liksom alla de tidigare. Antisociala förordningar pålagda.

DE MAKTHAVANDE FÖREFÖLL ORUBBLIGA. På några dagar hade allt förändrats!

- Studenterna reser sig bestämt mot regeringen och vägrar att bli arbets- givarnas knektar.
- Flera miljoner arbetare inleder obegränsad strejk och ockuperar sina fabriker.

Detta visar att om de Gaulle kunde driva med den parlamentariska oppositionen kan den inte stå emot folkets vrede. VI SKALL UR DENNA RÖRELSE HA BELÖNING FÖR VÅR KAMP.

Vår styrka ligger i fabrisockupationerna. Låt oss stanna där tills våra krav blivit tillgodosedda. Vi kräver de Gaulles avgång, han är ansvarig för den aktuella sociala och ekonomiska situationen, det bestialiska förtrycket av studenterna. Vi kräver val av en folklig makt. DET ANGÅR OSS ALLA.

Gå med i aktionskommittéerna i ert kvarter.

Koordinationskommittéen för aktionskommittéerna”

VAD HÄNDE I GÅR EFTERMIDDAG PÅ S. A. M. D. S. ?

Det är allmän strejk. Arbetsgivarna har från första dagen försökt bryta strejken genom att be Paris' mejeribilar, köttbilar och läkemedelsbilar att gå ut – vad som enhälligt vägrats ... I kväll kl. 18.00 gick arbetsgivaren in i garaget och sade att de andra avdelningarna återupptagit arbetet och frågade åttacistern-arbetare om de ville gå ur. FASTÅN MAJORITETEN AV NÄRVARANDE ARBETARE UTTALAT SIG EMOT DETTA tog fyra F. O. -delegater ansvaret mot strejkvaktens vilja och utan att någon omröstning ägt rum förde de ut de åtta cisternarbetarna. *Detta är förräderi!* Kamrater, strejken fortsätter, låt oss inte ge vika inför arbetsgivarna och de fegas manövrar...! Kamrater, vi är inte ensamma. Vi skall fortsätta

kampen tills vi fått våra rättmätiga krav helt tillfredsställda. Vi skall ta kontakt från företag till företag, från strejkvakt till strejkvakt: Enighet bland alla strejkande skall vara vår styrka.

De strejkande arbetarna vid S. A. M. D. S. , 27, rue Miollis XVe arrondissementet. ”

”KOMMUNEN LEVER” (Pariskommunen 1871)

När man i Versailles 1871 massakrerade de ärofyllda kommunanterna trodde man sig ha knäckt folkets vilja att leda sig självt. Men i maj 1968 kommer ”vi tillbaka”. Det skall inte bli de Gaulle som hindrar denna återkomst. Denna fredag kl. 21.00 organiserar Koordinationskommittéen för Aktionskommittéerna en debattföreläsning om PARISKOMMUNEN, med historisk presentation, bildvisning, försäljning av böcker om Kommunen.

ALLA BÖR KOMMA I KVÄLL FRAMFÖR KYRKAN SAINT MEDARD i korsningen av rue Moufflard och rue Censier. ”

Invånarna i 14e arrondissementet har samlats torsdag kväll på rue Froideaux för att precisera en allmän handlingslinje och organisera ömsesidig hjälp mellan de olika kvarteren, de producerande och de strejkande.

För att göra detta har det bestämts:

- Att säkra provianteringen för de strejkande i svårigheter.
- Att stödja de fabriker som riskerar komma i svårigheter inför hotförsök.

KAMPEN GÅR VIDARE.

Kom alla till mötet på fredag 31 maj kl. 21.00 för att organisera upp arbetet. Maison des Jeunes et de la Culture 2, Avenue de la Porte de Vanves.

Aktionskommittéerna arbetare – studenter i 14e arrondissementet

KAMRATER ...

Vi fortsätter och stärker mer än någonsin denna strejk! Seklets strejk! VÅR STREJK!

Trots detta cirkulerar rykten, radion annonserar:

”Det och det företaget, den och den sektorn har återupptagit arbetet, återgå till arbetet även ni ...”

OBS!!

Detta är en del av de makthavandes och de vilseledda kapitalisternas kampanj inför en sådan här rörelse. För sin del kallar majoriteten av gaullister medelst pengar, bensin, skydd åt medborgarkommittéerna, som måste oskadliggöras till varje pris och fortast möjligt och, om möjligt, utan alltför många törnar.

Detta oskadliggörande är nödvändigt för att inte mycket snart ett inbördeskrig skall bryta ut som bara skulle innebära:

MISÄR, OLYCKA OCH SKAM åt det franska folket!

LÅT OSS VARA VAKSAMMA OCH MYCKET FASTA.

För det första för att uppnå FULLSTÄNDIG tillfredsställelse på våra krav. Glöm inte det! Vår strejk är framför allt krävande. Våra fackföreningsledare upphör för övrigt inte med att påminna oss, låt oss lyssna till dem. Vi kan naturligtvis tack vare händelsernas snabba utveckling, och särskilt med tanke på de grundläggande fel som vår regering begått, säga att vår strejk blir mer och mer politisk. I själva verket är den tändande gnistan, detonatorn till denna historiska vår, där ungdomen äntligen tack vare sin styrka kan ta ordet, utan tvekan

studentrörelsen. När även arbetarrörelsen i sinom tid framsprang, uppstod viss misstro, vissa meningsskiljaktigheter mellan fabriken och universitetet. Detta var konsekvensen av en stor försening i politisk mening, i arbetarvärlden. Tretton dagar av strejk, tretton dagar av medvetandegörande, tretton dagar av solidaritet har dämpat meningsskiljaktigheterna.

VI SKALL TILLSAMMANS BYGGA UPP DET NYA SAMHÄLLET.

För den löjliga och hopplösa avlednings- och hotmanövern som ”hans majestät” de Gaulles tal var, är när allt kommer omkring ENHETENS GRUNDVAL.

Universitet-Fabrik
De strejkande kamraterna på Citron

Lördag 1 juni

40. 000 demonstranter tågade från Montparnasse till Austerlitz under ropen ”detta är bara början, vi skall fortsätta kampen”, demonstranterna ansluter sig till ett möte vid vetenskapliga akademien, organiserad för att återgruppera den revolutionära rörelsen. U.N.E.F. uppmanar till anslutning till arbetarna som strejkar på Renault och Citroën. – Gaullistiskt möte: Besançon, Clermont-Ferrand, Grenoble, Le Havre, Lyon, Limoges, Marseilles etc.

- Få återgångar till arbetet men förespråkare härför, förhandlingsprotokoll underställt personalen på E.D.F. och R. A. T. P. Det ögonblick då den gaullistiska makten försöker bryta strejken genom att ta till hot och våld, bör vi fortsätta kampen och motdraget till borgerlighetens kontraoffensiv bör organiseras från och med nu. U.N.E.F. har således beslutat att kalla studenter, lärare och arbetare till ett stort möte lördagen den 1 juni på place 18 Juin, gare Montparnasse. U.N.E.F. inbjuder fackföreningarna att ansluta sig till denna appell. Ner med Gaullismen. Makten åt arbetarna. Kampen går vidare.

”DET FINNS INTE MERA INFORMATION

Informationsministern har oupphörligen från rörelsens början trätt emellan för att orientera informationen till förmån för gaullistmaktens intressen. Efter Generalen-Presidentens anförande är det Pompidou själv som har tagit pressen på radiostationerna i sin hand: ORTF och EUROPE I. Se här på vilket sätt:

ORTF (Frankrikes Radio ö. a. TV)

Reportrarnas och vissa journalisters modiga ansträngningar har inte kunnat hindra Generaldirektör Dupont från att återinsätta den ökända gaullisten Jacqueline Baudier som chefredaktör.

RTL (Luxemburgs Radio ö. a. TV)

POMPIDOU, storkapitalets försvarare, har gjort en personlig hänvändelse till sin vän, Jean Prouvost, generaldirektör för RTL, och till direktör Jean Farran för att tysta ned deras journalister.

Man måste veta att J. Prouvost kontrollerar yllespinnerierna i Roubaix (Pingouin, Stemm), 50% av Figaro, 50% av Télé 7 jours, Marie-Claire och RTL, där han är i minoritet men ändå är generaldirektör.

EUROPE I (piratradiostation ö. a.)

POMPIDOU har likaså vädjat till sina vänners kapitalistiska reflexer:

Till styrelseordföranden och verkställande direktören Silvain Floirat och till Maurice Siegel för att de ska låta gaullistmaktens intressen komma i förgrunden.

Man måste veta att S. Floirat är mångmiljardär och kontrollerar: Matra (raketer och motorer), Secam (EMO-bolag), ett berömt färgtelevisionssystem, det franska TV-bolaget, projektet för en tredje kommersiell TV-kanal och ett tiotal andra bolag.

Förutom dessa starka påtryckningsmedel har gaullistmakten hotat med att skära av förbindelsekablarna till sändarstationerna.

Följaktligen: När ni hör på radio eller ser på TV är det Pompidou som talar och genom honom det rädda storkapitalet.

Aktions- och samordningskommittéen vid f. d. Ecole des Beaux-Arts.

UPPROP FRÅN PROLETÄRSYNDIKALISTERNA VID RATP (Paris' buss- och metro-bolag ö. a.)

Kamrater vid RATP

Pressen och radion som står i arbetsgivarnas tjänst har satt igång en omfattande indoktrineringskampanj för att försöka sätta ned modet på de anställda vid RATP och alla andra strejkande arbetare. France-Soir och Europe I bl.a. lät i lördags förstå att en återgång till arbetet skulle ske på tisdag!

I själva verket har 95-100 % av arbetarna uttalat sig för en fortsatt strejk.

Kamrater, vi har inte strejkat i mer än 14 dagar bara för de få smulor som arbetsgivarna värdigats bevilja oss. Vi vill ha TILLFREDSSTÄLLELSE FÖR ALLA VARA KRAV: våra två ledighetsdagar i följd, fullständig löneutbetalning utan att strejkdagarna dras ifrån, vår 40-timmars arbetsvecka omedelbart, en löneökning lika för alla osv.

Den rörelse vi är med om idag är enastående i fransk arbetarrörelsens historia: hela arbetarklassen är mobiliserad i första ledet, bönderna engagerar sig i striden, i arbetarkvarteren mobiliseras massorna på de strejkandes sida mot storkapitalets diktatur, överallt tar progressiva studenter parti för det arbetande folket.

Denna folkfront är en verkligt enad front för det arbetande folket. Dess program dikteras av folket. Dess ledare har fötts och föds i kampen, i fabriker, på landsbygden, bland intellektuella och studenter.

Fronten kommer att ha sin makt i arbetarnas enighet i strävan efter välstånd och frihet.

Inför massornas anstormning har bourgeoisieens hantlangare som smugit sig in i arbetarrörelsen, dvs. reformister och opportunisterna, avslöjat sig och visat sitt rätta ansikte. Folkrevolutionen har börjat: Den skakar samhället i dess helhet. Arbetsgivarna och regeringen tappar huvudet.

Dels sätter de in sin polis och sina fascistiska hejdukar mot arbetarna, dels försöker de föra in kampen på ett för dem gynnsammare område, det parlamentariska. Men vi vet att det inte blir lagstiftande församlingar och ministertaburetter som säkrar vår seger: De kan bara tillåta en förändring av påskriften, ett personbyte för en likadan beskyddarpolitik med förtryck och överexploatering.

Vi tänker inte godta att gaullister och fega fackföreningsbyråkrater slarvar bort vår strejk: fackföreningsledningarna ska inte bara nöja sig med att förmedla oantagbara förslag från regeringen till oss; de ska tjäna vår kamp.

VAKSAMHET

Inför gaullisternas och fascisternas provokationer måste vi organisera självförsvaret i stallarna med alla medel och förstärka strejkvakten: alla till strejkvakten!

Inför regeringens manövrer måste vi enade försäkra oss om att kampen fullföljs ända till seger.

Mot pultroner och byråkrater LÅT OSS FÖRSVARA KLASSKAMPENS CGT.

LEVE CGT!

LEVE FOLKREVOLUTIONEN!

En grupp militanta från CGT vid RATP

*

FORTSATT KAMP

Valet är gjort. De Gaulle har talat och det har bevisats för de mest godtrogna, de största optimisterna att den franska bourgeoisien inte tänker vika en tum. Från den ena 13 maj till den andra, från 1958 till 1968, har maktens män upphört att uppfattas som den etablerade ordningens frälsare, sända av försynen. De har samlat på sig en mängd impopularitet och mångfaldigat sina misstag. Men den dominerande klassen skulle inte kunna tänka sig att upphöra att stödja dem, för varje steg i den riktningen skulle öppna dammluckorna allt vidare för massrevolten. Det går att offra Peyrefitte eller Fouchet, fumlige verkställare, men inte Pompidou, som förkroppsligar makten, så länge det finns den minsta möjlighet att dämna upp strejkvågen.

Ingenting kunde klarare visa omfattningen av krisen i det kapitalistiska Frankrike än de Gaullés tal. Den franska bourgeoisien måste snabbt återupprätta ordningen: ytterligare några dagars strejk skulle betyda francens sammanbrott, en förlust av all konkurrenskraft inom EEC och av hela den privilegierade ställningen på världsmarknaden. Det är alltså otänkbart att ge efter för det väsentliga i arbetarnas krav. Det är alltså nödvändigt att snabbt återupprätta ordningen för att kunna förbereda en motoffensiv som möjliggör att ompröva de fördelar och styrkeförhållanden som uppnåtts för 14 dagar sedan. Beskedet om nyval till parlamentet har en mycket klar innebörd. Oppositionen har förvarnats: följ spelreglerna. Respektera förefintliga institutioner. Låt bli att lyssna till de rop som fört ned makten på gatorna. Då ska vi också följa spelreglerna och ge er möjlighet att vinna mandat i parlamentet. Vi ska till och med bilda regering med era talesmän Mitterand eller Mendés-France, om de får tillräckligt mycket gensvar. Men strejken måste få ett slut, fabriksockupationerna upphöra, annars blir vi tvungna att ta till repressiva åtgärder. Och några tiotusental goda medborgare förmås gå ned på gatan för att visa att det anständiga Frankrike inte tänker låta sig behandlas hur som helst.

Eller också, om bourgeoisien finner det nödvändigt, kommer den att tillkalla Mitterand, Mollet, Mendés-France även om de tar Waldeck Rochet till hjälp, för att driva en politik som putsar upp fasaden.

Den dominerande klassen kommer att snabbt svara på varje utvidgning av rörelsen med repressiva åtgärder. Vi får inte vänta passivt på attacken utan måste låta kampen övergå i en ny offensiv fas.

Mål 1: att utöka antalet massdemonstrationer som är de strejkandes ockupation av gatorna.

Mål 2: att organisera arbetarnas självförsvar. Polisen försöker återta vissa företag som betraktas som allmännyttiga (post och telefon t. ex.). Om vi låter detta ske idag, kommer då inte andra fabriker, andra sektorer att drabbas i morgon? Strejkens bastioner kommer att falla den ena efter den andra. Strejkstyrkor måste samlas och samordnas för att leda och vinna varje strid.

Mål 3: att se till att allmännyttiga företag och institutioner kan börja sin verksamhet igen under de strejkandes kontroll. Vi får inte som för gaturengöringen vänta tills armén griper in med hjälp av strejkbrytare.

Förutsättningen för seger över bourgeoisien är i själva verket att den offensiva linjen vinner över kapitulationslinjen i arbetarrörelsen.

Demonstrationer och möten, som på Charlétystadion, har klart visat att tusentals arbetare ifrågasätter sin opportunistiska ledning.

Aktionskommittéerna kommer att förstärka strejkvakterna, att försöka i största möjliga utsträckning bistå de strejkande (med insamlingar, proviantering), att framkalla lokala demonstrationer och offentliga möten i syfte att förklara situationens innebörd för hela befolkningen.

De allra närmaste dagarna är avgörande. Ännu kan beslutet fattas med en kraftansträngning.

Om arbetsgivarnas och fackföreningarnas samlade bemödanden leder till en återgång till arbetet, måste kampen ändå fortsätta.

Paris den 1 juni 1968

NEJ TILL VALBLUFFEN EN ENDA VÄG: REVOLUTION

Revolutionen börjar med ockupation av fabriker, verkstäder, kontor, universitet, läroverk. Revolutionen börjar med att arbetarna övertar och leder den verksamhet som är vital för nationen. Revolutionen börjar med att försvar organiseras för de fabriker, verkstäder, universitet och rådhus som är i händerna på de strejkande. Dessa försvarsgrupper, beredda att göra snabbt och fullgott motstånd mot en fascistisk kommandotrupp är ett första steg mot bildandet av arbetarmiliser. Demonstrationer där arbetare går sida vid sida med studenter är också ett väsentligt steg i den stora revolutionära kampen som inletts för att störta gaullistmakten och inrätta en regering av folket genom folket.

LEVE ARBETARNAS MAKT LEVE REVOLUTIONEN

Det franska kommunistpartiets revolutionära tendens.

Läs Le Communiste.

De Gaulle har börjat sin ”medborgaraktion” (”fosterländsk verksamhet” ö. a.)

De repressiva styrkorna tränger med stöd från strejkbrytarna, som är i gaullistmaktens sold, in i företag som är ockuperade av arbetarna och hoppas på så sätt kunna bryta enheten hos de 10 miljoner strejkande.

Det kommer dessa inte att finna sig i, lika lite som de postanställda i Rouen, Rennes, Paris' 13e arrondissement och de järnvägsanställda vid Gare de Lyon har gjort.

STREJKEN FORTSÄTTER VI SKA STÖDJA DEN MED ALLA MEDEL.

Vi kommer att motsätta oss allt ingripande från de repressiva styrkorna.

ARBETARE, STUDENTER, KVARTERSINVÅNARE SOM SOLIDARISERAR ER MED STREJKEN, vi måste vara mobiliserade, beredda att försvara oss, vi måste svara på alla Maktens provokationer.

Aktionskommittén vid f. d. Ecole des Beaux-Arts.

*

MEDDELANDE

Den centrala strejkkommittén vid Paris-Lyonstationen i Paris meddelar härmed att en provokation utförts lördagen den 1 juni kl. 08.00.

Några högre tjänstemän, ett femtiotal mot mer än 6.000 järnvägsanställda, med åtföljande obehöriga element försökte bryta sig igenom en strejkvakt. Några icke järnvägsanställda individer, hjälpta av 2-3 högre järnvägstjänstemän, försökte skapa incidenter.

Polisingripandet som genomfördes i stillhet tack vare de strejkandes självbehärskning möjliggjorde för några järnvägsanställda som normalt inte arbetar på lördagar att komma in i de administrativa lokalerna.

Även personer som inte har något att göra med järnvägen kom in på dessa kontor, som t. ex. Monsieur Planchet, kommunalråd för UD V-e (gaullister ö. a.) i det 12-e arrondissementet.

Centrala strejkkommittén fördömer de tendentiösa uppgifter om denna incident som spritts av både ORTF och piratradiostationerna, liksom också vägran att sända ett meddelande från strejkkommittén, daterat den 31 maj, vilket avslöjade provokationen som redan då förbereddes av en viss person.

Centrala strejkkommittén påminner om att de olika anläggningarna vid Paris-Lyonstationen fortfarande är ockuperade av de strejkande och att strejken fortsätter andas tills kraven nått resultat.

Paris den 1 juni kl. 12.00 Centrala strejkkommittén vid Paris-Lyonstationen

*

Söndag 2 juni

Besvärliga förhandlingar inom transportväsendet och metallindustrin. – Ny strejkkockupation av järnvägsstationerna i Strasbourg och Mulhouse. – De första viktiga resultaten inom vissa sektorer; regeringen och arbetsgivarna otillåtligt tröga och omedgörliga beträffande SNCF (Frankrikes järnvägar ö. a.), RATP och metallindustrin.

(Rubriker i l'Humanité)

Hur långt har vi kommit?

Idag är det den 27:e dagen för studenterna. För arbetarsidan mer än två veckors strejk.

FACKFÖRENINGAR

Den viktigaste – CGT. Man måste skilja ordentligt på toppen och basen.

Toppen – ledningen – tillhör systemet. Den diskuterar med regeringen. Den fruktar en revolution utanför dess kontroll.

Man kan beklaga det, men så är det. Och toppen har rätt: den måste drivas framåt av massan för att kunna göra vad den gör idag: ger vika under trycket från den militanta basen. Den militanta basen har åstadkommit något ganska anmärkningsvärt: 10 millioner är i strejk.

En fara: om deras strejk är till besvär för kapitalismen, är det risk för att den utmattar dem själva också. Ett förslag vore: strejk vad beträffar inbetalning av hyror, räkningar och växlar. Men det räcker inte. Vore det en utopisk lösning att sätta igång fabriker, maskiner till nytta för dem som arbetar, som vill göra slut på denna ruttna stat där ingen frihet finns?

Specialisterna, dvs, den arbetande befolkningen, arbetarna på alla fabriker i strejk ska själva bestämma om detta. Bönderna ska själva bestämma, dem behöver vi alla. De anställda i

livsmedelsaffärerna ska själva bestämma. Och de ska själva bestämma under vilka former de själva ska sköta ledningen.

Ett exempel: Sorbonne Censier (annex till Sorbonne), en bas för studenter i strejk och i kamp. Där – i en skenbar villervalla – utförs ett intensivt arbete: flygblad skrivs, möten ordnas, sjuka och sårade vårdas, och hela den interna organisationen sköts av en frivillig personal, som därigenom lär sig att styra det som rätteligen tillhör den.

Dessa exempel kan stimulera till en än radikalare kamp med samma inriktning.

ARBETARE: SÄTT IGÅNG FABRIKerna!

BÖNDER: GE OSS SÅ MYCKET NI KAN AV ERA SKÖRDAR!

Kommunistiska partiet:

Kommunistiska partiet liknar CGT. Det har erfarenheter som det skulle vara meningslöst att förneka. Men man ser hur rubrikerna i Humanité förändras under händelsernas tryck, vilket betyder att vi måste arbeta vidare för att detta närmande ska följas av en verklig dialog utan att någon utesluts, för att tillsammans fortsätta kampen, sedan utarbeta en regim som alla kan delta i oavsett om de har partibok i det kommunistiska partiet eller något annat parti.

Skämtarna:

PSU – Mendès-France kunde inte göra något för Algeriet. Vad skulle han kunna göra för Frankrike?

FGDS – Mitterand har själv sagt det: han kommer att leda en provisorisk regering. Han kommer att upprätthålla ordningen. Vi är vuxna nog att själva kunna svara för vår ordning.

Ordningsmakten:

Lyssna inte på skrämselfpropagandan. CRS, armén, polisen, nationalgardet bör vägra att tjäna en makt som inte företräder dem, som förtrycker dem, som föraktar dem liksom oss alla. Som utnyttjar dem som verktyg, som låter dem inandas giftgaserna som oss andra. Vi måste vägra allt våld som regeringen hetsar oss till därför att den alltför väl vet att i ett sådant spel vinner den alltid. Därför att majoriteten i landet inte vill ha våld. Och majoriteten har rätt. Och man kan inte strunta i den, därför att den besitter Styrkan. Vi måste tänka på att armén består av ett fåtal yrkesmilitärer, blandade med meniga. Armén bör vägra att delta i allt slags repression, i allt ingripande i den aktuella konflikten, vägra att evakuera fabriker och att ockupera ”strategiska” punkter.

Folkomröstning:

Detta skämt blir inte av eftersom det vore otänkbart att intelligenta människor (som har erfarenhet av flera tidigare folkomröstningar) skulle låna sig till det, eftersom regeringen dessförinnan kommer att ha avgått. Nya män kommer att vara på plats och varje framtida regering måste bli radikalt olik alla dem som vi har varit med om hittills.

Övrigt:

Tänk på återverkningarna av vår aktion på Gemensamma marknaden, det sjuka pundet, den sjuka dollarn i Vietnam. De kapitalistiska samhällenas styrka och svaghet kommer sig av att de håller varandra i handen. Världskrig? Tänk på vårt lands svårigheter, på Vietnam. Vill Amerika ha en andra erfarenhet av det slaget?

Morgondagen:

Det går inte att förutsäga vilka former det nya samhället kommer att få. Humanité tar inte alldeles miste när den talar om äventyr. Men det nya samhället kommer inte att ha den tunga apparaten för kontroll och ekonomisk förvaltning. Hur många män finns det som kontrollerar en enda man som arbetar? Dessa kontrollanter är onödiga. Det sanna arbetet är det produktiva arbetet. Tänk också på att arbetslöshet är ett hjälpmedel för kapitalismen, men att vi

egentligen har råd att arbeta bara några timmar om dagen. Vi vet inte, vi kan inte veta hur morgondagen blir. Vi är inte där ännu. Idag pågår kampen.

Aktionskommittén Arbetare, Studenter, Författare

Nej till strejkbrytare

NEJ TILL FALSK INFORMATION

I radio, TV och press har uppgifter spritts om, som det sägs, ”talrik och spontan” återgång till arbetet bland de postanställda. Befolkningen måste få veta sanningen om hur ”spontan” denna återgång har gått till.

Man måste veta att man i arbetsfrihetens namn bryter strejken utan att tillfredsställa arbetarnas legitima och elementära krav. – vid postcheckcentralen, rue des Favorites (Paris XVe): 7. 000 strejkande mot 250 som vill återgå till arbetet,

– Vid Paris-Brunekontoret: 1.300 mot 10.

Postministern bär det tyngsta ansvaret för de sammanstötningar som framkallats av att polisen skickats till postkontoren.

– i Rennes: 2 posttjänstemän sårade,

– vid Postcheckcentralen: för att komma fram till arbetsplatsen måste de anställda passera mellan två led av CRS. Några kvinnliga posttjänstemän drabbades av nervkriser.

Detta är alltså monsieur Guénas arbetsfrihet – igår var han postminister, idag är han informationsminister!

Strejken är inte riktad mot oss, postkunderna. De strejkande har hela tiden åtagit sig nödfallstjänster. Det är av säkerhetsskäl som de ockuperar postkontoren.

VI MÅSTE OCKSÅ VETA ATT:

– Järnvägsanställda och bönder kommer överens om att tillsammans leverera potatis till Saint-Lazarestationen, där den ska delas ut gratis.

– I Nantes och Saint-Nazaire träder strejkkommittéerna i administrationens ställe:

I handeln har nya ”inspektörer” dykt upp – det är de strejkande som kontrollerar priser.

De strejkandes fruar har ordnat en direktdistribution av grönsaker från producent till konsument.

Bensinstationerna hålls öppna av de strejkande, som kontrollerar bensinutdelningen.

PRISUNIC (billigt varuhus ö. a.) är ockuperat och på specerivarorna står det: ”Dessa priser är kontrollerade av Strejkkommittén.”

Regeringen vill skrämna upp folk mot strejken genom att tala om ”kaos”. Men genom att övergå från passiv strejk till aktiv strejk har arbetarna visat sig själva i stånd att ta hand om och organisera de allmänna och sociala funktionerna och produktionsmedlen, dvs. att få det ekonomiska maskineriet att fungera i arbetarnas tjänst utan arbetsgivare eller utsugare.

Aktionskommittén Mouffetard

Måndag 3 juni

Strejken fortsätter i metallindustrin. – Fackförningssammanslutningen vid ORTF avbryter förhandlingarna med informationsministeriet. – Fackförningarna ordnar omröstning om återgång till arbetet vid RATP, SNCF. Arbetsåtergång i banker och gruvor.

22 mars-tribunen

Provanteringskommissionen:

Det hot mot strejken som bristen på livsmedel utgör har gett upphov till att man inom rörelsen har bildat en kommission för proviantering. Den har givetvis inte till ändamål att åta sig livsmedelsförsörjningen av 10 millioner strejkande, utan att företa enskilda operationer såsom föredöme med syfte att få folk att organisera sig själva: dels upprätta direktförbindelser med matvaruproducenter, dels fördela livsmedlen sinsemellan. En distribution av kyckling och en av potatis har gjorts, huvudsakligen till fabrikerna i Courbevoie. Två av de svårigheter som uppträder är givetvis att finna provianteringskällor och transportmedel. Men den värsta stötestenen är att vi alltför ofta bara kommer i kontakt med byråkraterna i företagsnämnderna, som i våra förslag endast ser möjligheten till en god affär. Det är alltså nödvändigt att föra vidare denna aktion uteslutande på basis av mycket allvarligt menade kontakter i företagen. Alla kamrater inbjuds att hjälpa oss i denna riktning.

Aujourd'hui, organ för JCR, nr 5, 3 juni:

Idag måste vi inse att om rörelsen undergår en stabilisering eller tillbakagång kommer den in i en ny fas i organiseringen, där bara de mest hållfasta elementen blir kvar. Vi måste inse att bourgeoisien har en liten rörelsemarginal, ekonomiskt och politiskt, för att lösa krisen. Det är med utnyttjande av denna svaga marginal som vi måste handla. Den månad vi nu upplevat är bara en första uppflamning av en historisk kris som efter 20 års relativ stabilitet skakar den västerländska kapitalismen i dess helhet.

Vi måste förbereda oss för kommande strider genom att organisera och omgruppera de revolutionära förkämparna, genom att göra klart för oss räckvidden och begränsningen av de strider vi utkämpat så att vi inte tappar modet utan ger oss styrkan vi behöver för att börja morgondagens strider.

Om nu återgången till arbetet sker massivt i vissa avgörande sektorer (speciellt i transportväsendet), skulle det vara oansvarigt att uppmuntra de okuvliga att till varje pris föra en ärofull men omöjlig kamp "ända till slutet". Då skulle det vara risk för att de mest stridbara förkämparna slets ut och tappade modet i strider i bakersta linjen. De skulle vara desto mer utsatta för represalier som de skulle bli isolerade.

I den mån vi alltså verkligen har kommit till ett ögonblick av tillfällig tillbakagång, måste därför organisering och politisk förklaring ta överhanden över den egentliga agitationen. Vi måste visa att socialism i Frankrike inte är en utopi. Vi måste visa att socialism hade kunnat bli resultatet av dessa majdagar om de politiska och organisatoriska massor som omfattades hade ingått enhetligt i arbetarrörelsen. Slutligen står det nu klart att massornas spontana reaktion kan vara tillräcklig för att en rörelse ska utmynna i ett revolutionärt maktövertagande. Revolutionen är en vetenskap man lär sig. Att förbereda den genom att organisera en verklig revolutionär rörelse blir huvuduppgiften för stunden om vi vill att allt det som har hänt ska få en fortsättning.

SKRIV IN ER I DE HUMANISTISKA STUDENTERNAS AKTIONSKOMMITTÉER FÖR EN FOLKREGERING – EN REGERING I DEMOKRATISK UNION

Förutsättningarna har skapats för att tvinga fram en tillfredsställelse av arbetarnas liksom även studenternas väsentliga krav och göra slut på gaullistpolitiken.

Den humanistiska sektionen av det franska kommunistiska studentförbundet (UEC) uppmanar de humanistiska studenterna att omedelbart bilda aktionskommittéer i alla humanistiska ämnen för en folkregering i demokratisk union.

Dessa kommittéer ska verka för bildandet av en regering med uppgift att:

- tillfredsställa alla väsentliga krav från manuella och intellektuella arbetare och studenter, införa en demokratisk undervisningsreform.
- genomföra djupgående reformer för att befria staten från de kapitalistiska monopolens inflytande.
- sätta i kraft en demokratisk plan för ekonomisk och social utveckling.
- organisera medborgarnas deltagande i beslut rörande landets ekonomiska, politiska och kulturella liv, i synnerhet samstyret av universitetet; detta deltagande (participation) kan inte förverkligas fullständigt utan socialism.

Anmäl er till någon av de humanistiska kommittéerna (filosofi-klassisk och modern litteratur – historia – geografi – psykologi och sociologi – engelska – tyska – italienska – ryska – orientaliska språk).

22 marstrribunen

Besançon

Rörelsen utbröt i Besançon redan de första dagarna i maj på ett gemensamt initiativ från studenterna vid humanistiska fakulteten och arbetarna vid Rhodiacéta (textil, tergal, nylon).

Rhodiafabriken, som förra året genomförde en 50 dagar lång strejk, var nu en av de första i landet som inställde arbetet: först en fyratimmarsstrejk, motsvarande en veckas förlust för arbetsgivaren, sedan återupptogs arbetet under en dag varefter fabriken ockuperades definitivt. Delegerade skickas ut till andra fabriker som snart följer exemplet. En faktisk strejkenighet förverkligas i området. På så sätt ockuperas, förutom Rhodia, Lip, Kelton (klockor av dålig kvalitet, fabriken anställer bönder), Weil (konfektionsindustri, löner på 350 franc för 45 timmars arbetsvecka).

Redan de första dagarna upprättas en förbindelse med studenterna vid humanistiska fakulteten, som ockuperat hela sin fakultet utom kanslilokalerna, där studenterna dock disponerar över stencileringsapparat och telefonväxel. Kontakterna äger inte rum på fakulteten utan direkt på fabriken; man följer Rhodias exempel att släppa in studenterna i fabriken. Aktionskommittéerna införlivar sina medlemmar med strejkvakterna.

Utanför humanistiska fakulteten är situationen mindre lysande: Ecole des Beaux-Arts var ockuperad till en början men intogs sedan av medlemmar i Occident som kommit från Dijon; studenterna vid juridiska fakulteten har satt ut strejkvakt men ockuperar inte; studierna fortsätter vid de vetenskapliga och medicinska fakulteterna. SNESup och UEC arbetar i en CEUD – studentkommitté för ett demokratiskt universitet; de visar sig våldsamt fientligt inställda till rörelsen.

I alla händelser verkar förbindelserna mellan studenter och arbetare fast etablerade och rörelsen visar sin styrka: 10.000 personer (i en stad med 130.000 inv.) deltar i gatudemonstrationen den 13 maj. Protokollet som undertecknats vid löneuppgörelsen i Paris förkastas av de strejkande. Vidare beslutar strejkkommittéerna efter de Gaulles tal den 30 maj att fortsätta fabriksockupationen ända tills deras krav tillfredsställs. Den progauillistiska demonstration som följer på talet samlar 500 personer, vilka slås tillbaka av fakultetens ordningsvakt när de försöker ockupera CFDT:s lokaler. 50 motdemonstranter drabbar samman med gaullisterna vid stadens monument över soldater som dött för fosterlandet. Gatstenar kastas, bilar bränns, 3 medlemmar av UD 5-e skjuter in i hopen och sårar en student. En demonstration ordnad gemensamt av de olika fackföreningarna samlade i tisdags 5.000 deltagare.

*

UPPROP FRÅN ARBETARNA VID SUD-AVIATION
TILL ALLA OCKUPERADE FÖRETAG

TILL ALLA ARBETARE I STREJK
TILL ALLA ARBETARORGANISATIONER

Vi arbetare vid Sud-Aviation Bouguerais (Nantes) som tisdagen den 14 maj var de första att stänga av maskinerna och ockupera vår fabrik, säger till er:

LÅT OSS INTE SPLITTRAS
LÅT OSS FORTSÄTTA STREJKEN

Vi vill ha

- 40 timmars arbetsvecka omedelbart,
- avskaffande av alla regeringspåbud,
- pension vid 60 års ålder,
- minst 1. 000 franc i månaden, garanterade genom en rörlig löneskala, absolut garanti för anställning och yrkesställning,
- avskaffande av de femte planen och Fouchets universitetsreform, fullständig löneutbetalning för strejkdagarna, utan fördröjning eller skadeståndsuttagning,
- ingen påföljd för deltagande i strejk.

VI TÄNKER INTE LÅTA LURA OSS

Efter juni månad 1936 togs arbetarnas vinningar tillbaka av bourgeoisien på mindre än två år.

Efter gruvarbetarstrejken 1963 tog arbetsgivarna och staten tillbaka allt de tvingats släppa ifrån sig, på mindre än två månader.

VI VILL HA GARANTIER

VI SKA FORTSÄTTA STREJKEN TILLS VI NÅR FULLSTÄNDIG
TILLFREDSSTÄLLELSE FÖR VÅRA RÄTTMÄTIGA KRAV

VI HAR ALLA TILLSAMMANS FÅTT ARBETSGIVARNA OCH DERAS STAT ATT
VACKLA

ALLA TILLSAMMANS SKA VI TILLTVINGA OSS SEGERN

LEVE GENERALSTREJKEN ÄNDA TILL TOTAL SEGER!

Tisdag 4 juni

ORTF tillkallar armén och privata tekniker. En delegation från kommunistpartiets centralkommitté undersöker klagomålen från intellektuella kommunister beträffande ”skilsmässan” från studentrörelsen.

På byggena i Maine-Montparnasse; fackföreningarna vill fortsätta strejken, direktionen drar fördel av de sprickor som uppstått mellan arbetarna efter några strejkbrytares aktion. De mest beslutsamma arbetarna har idag lyckats visa för sina kamrater att det är nödvändigt att fortsätta strejken tillsammans med hela arbetarklassen ända till alla krav tillgodosätts fullständigt. Inför detta nya bevis på fasthet har bourgeoisien gått till anfall. Kl. 11.00 började tre CRS-bussar riva ned stängslet som omger byggnadsplatsen.

POLISAGGRESSIONEN FÖRBEREDS

På fabriken BENDIX-DUCCELLIER fortsätter strejken sedan direktionen vägrat acceptera alla kraven.

Arbetarnas kamp vid Centre d’Energie Atomique i Saclay har åstadkommit betydande resultat. Förutom löneökning har arbetarna för flera veckor framöver fått rätt till en ledig halvdag för att diskutera sociala problem och frågan om hur företaget ska styras. Beslut om

avsked av arbetare måste fattas med personalens samtycke. Arbetarna ska likaledes tillkallas att uttala sig om de affärer som företaget inlåter sig i.

ORTF är nu helt i händerna på armén (nödfallsplan Stentor). Strejkvakten har drivits ut. En stöddemonstration förbereds till den 6 juni.

Jeune Guyane-huset i det gaullistdominerade nionde arrondissementet i Paris, som varit ockuperat av unga guyanesiser, utsattes den 5 juni kl. 11.00 för ett våldsamt polisingrepp. 20 personer arresterades. En demonstration pågår just nu framför lokalerna som intagits av polisen.

*

DEKLARATION FRÅN ARBETARNAS FÖRBINDELSEKOMMITTÉERS NATIONALKOMMITTÉ FÖR DEN REVOLUTIONÄRA ARBETARLIGAN LÅT OSS FORTSÄTTA KAMPEN

Regeringen är ivrig att få till stånd en återgång till arbetet. Visserligen har vi uppnått förbättringar, men vi har inte framtvingat någon av de garantier som de 9 millioner arbetarna och studenterna gick i generalstrejk för:

- fullständig löneutbetalning för strejkdagarna,
- omedelbar återgång till 40-timmarsveckan,
- en rörlig löneskala som är den enda garantin mot de prishöjningar som skulle omintetgöra löneökningarna,
- avskaffande av regeringspåbuden (som inneburit en reducering av de sociala förmånerna, ö. a.),
- arbetarkontroll över priser, produktion och vinster.

ARBETARE

VI KAN FRAMTVINGA ALLT om vi fortsätter generalstrejken.

VI KAN FRAMTVINGA ALLT om generalstrejken fortsätter i varje företag på varje kontor och arbetsplats.

VI KAN FRAMTVINGA ALLT om vi enade fortsätter kampen trots alla manövrer som syftar till att få till stånd en partiell återgång till arbetet, vilken skulle bli ett påtryckningsmedel mot generalstrejken.

Redan i det ögonblick vi redigerar detta, kl. 11.00, den 4 juni, har nedanstående resolution antagits genom omröstning av de metroanställdas generalförsamling vid slutstationerna NATION 2 och NATION 6.

De metroanställda vid Nation 2 och 6 tillkännager sitt beslut att fortsätta kampen ända tills deras krav fullständigt tillgodosetts:

- två lediga dagar i följd för alla utan förlängning av den dagliga arbetstiden,
- en extra semestervecka om året,
- lika stor löneökning för alla,
- avskaffande av regeringspåbuden,
- gottgörelse för strejkdagarna.

De beslutar omedelbart om de två lediga dagarna, dvs. 5-dagars arbete och två dagars vila, och om fullständig löneutbetalning för strejkdagarna. De understryker åter sin beslutsamhet i kampen och vänder sig till alla fackföreningsledare och alla kamrater med uppmaningen att fortsätta strejken tills segern är vunnen. ”

Metrostationen Nation den 4 juni 1968

*

ARBETANDE I ALLA YRKEN
LÅT OSS FORTSÄTTA KAMPEN
VI MÅSTE KRÄVA BILDANDET AV LOKALA STREJKKOMMITTÉER FÖR ALLA
YRKEN: EN CENTRAL STREJKKOMMITTÉ FÖR VARJE YRKE OCH EN
GEMENSAM FÖR ALLA YRKEN I VARJE DEPARTEMENT, SOM SKA LEDA DEN
SEGERRIKA KAMPEN.

Vi får inte låta oss splittras. Strejken måste fortsätta överallt. Vi får inte ta intryck av uppgifterna om partiell återgång till arbetet. De som har tvekat återvänder till kampen om vi håller ut.

När vi började generalstrejken var vi 9 millioner, när vi segrar ska vi vara 9 millioner.

Tisdagen den 4 juni kl. 11.00 Arbetarnas förbindelsekommitté för den revolutionära
arbetarligan

Arbetarinformation: 39, rue due Faubourg du Temple, Paris X-e

Kl. 11.00: De anställda vid BNP har samlats på arbetsbörsen och deklarerar att de inte fäster något avseende vid alla manövrer utan har beslutat fortsätta kampen. De demonstrerar från Arbetsbörsen till arbetsgivareföreningens lokaler under ropen:

BANKIRERNA KAN BETALA!
BANKIRERNA KOMMER ATT BETALA!
VÅR 40-TIMMARSVECKA GENAST!

*

22-marstribunen
Rennes

Den 31 maj skapades en gemensam front för fackföreningarna (CGT, FO, CFDT ..), varvid salen ockuperades och för tillfället gjordes om till ett Folkets hus_ Mären (borgmästaren) har ställt denna sal till förfogande och studenter och arbetare samlas där för diskussioner om strejken, kritik av kapitalismen, kulturella aftnar, studier om Kommunens historia, läsning av utdrag ur Brechts verk och organisering av provianteringskommittéer.

Vidare fick man den 1 juni rektorns samtycke till att öppna universitetsrestaurangerna också för strejkande arbetare. Detta åstadkoms av fackföreningarna och aktionskommittéerna (inspirerade av försöket i Nanterre). Kommunen bidrar med 1 franc per måltid vilket gör att en lunch kostar den strejkande 2 franc.

Organiseringen av livsmedelsförsörjning är än så länge bara i början. Vid de första kontakterna skänkte bönder av solidaritet kaniner och höns. Transportsvårigheterna var avsevärda (bensin, fordon). En parallellinstans inrättades med de andra kommunerna i Ille-et-Vilaine. Kött anskaffades till självkostnadspris (kalvlever – 7 franc per kilo, potatis – 0,50 franc per kilo).

Man distribuerar till de ockuperade fabrikerna, men hittills tyvärr bara i otillräcklig omfattning. Bönderna har vädjat till de strejkande arbetarna om hjälp vid höbärgningen och eleverna vid tekniska skolor om hjälp att reparera jordbruksmaskiner.

Livsmedlen lagras en dag i förväg för att underlätta hopsamlandet. Skådespelare har börjat ge information i teaterform, vilket tycks slå mycket väl an.

Tours

I Tours, som är en mycket reaktionär stad (70 % röstar på mären och deputerade Royer), har rörelsen inte hållit riktigt jämna steg med landet i dess helhet genom datum för rörelsens

utbrott och omfattningen av dess utveckling. I detta avseende är situationen vid Michelin-fabriken typisk: här är repressionen mycket stark och fackföreningsanslutningen mycket svag. Några kamptraditioner finns praktiskt taget inte.

Strejken som utbröt på en minoritets anstiftan övergick i ockupation och starka strejkvakter organiserades. Ingen utlänning (portugis eller jugoslav) fanns bland de icke strejkande. Men strejken bromsades snabbt upp av arbetsgivarna och strejkbrytare som bröt sig igenom strejkvakten med hjälp av ett lokomotiv. Det var inte förrän efter återgången till arbetet och inte när lokalerna återtogs som strejkvakten från CGT, ansvarig för att elektriciteten ej skulle fungera, kunde observera ett kortare strömavbrott.

Universitetet var först ockuperat men övergavs sedan på lärarkårens och AGET:s (Tours' allmänna studentförening ö. a.) begäran. ESU (PSU:s studentförbund) som dominerar AGET begränsade rörelsen till att gälla bara frågan om examina och samstyre på universitetet. Situationen är en helt annan i den högre skolundervisningen där de läroverksstuderandes aktionskommittéer arbetar hårt och djärvt och ofta ombildas till revolutionära aktionskommittéer. Dessa verkar i förbindelse med de militanta anarko-syndikalistiska järnvägsanställda som tycks ha ett visst inflytande på kampens förlopp. Sålunda organiserade de efter de Gaulles tal en ockupation av stationen och stallarna där de förskansade sig med hundar och järnstänger. De organiserar självförsvar och inrättar sovsalar i sovvagnar. De förklarar sig beredda att rycka in på platser som hotas av polis eller gaullister. En gemensam demonstration samlade förra fredagen 6.000 personer. Med stöd från läroverkens aktionskommittéer kunde studenterna ropa: "Makten åt den arbetande befolkningen", mot CGT:s motto: "En folkregering", varpå marxist-leninisterna lär ha lämnat studenternas led och anslutit sig till CGT:s.

*

Onsdag 5 juni

Fullständig återgång till arbetet vid EDF (elektricitetsverket ö. a.) och i kolgruvorna.

VARFÖR FINNS DET BIDONVILLES (barackstäder, slum)?

Varför uppstår det barackstäder omkring storstäderna i den kapitalistiska världen?

Varför uppstår det spontant barackstäder kring alla städer i utlandet så snart som kapitalistiska truster investerar pengar där (Casablanca, Abidjan, Hong-Kong, Rio de Janeiro m.fl.)?

Därför att det kapitalistiska samhället grundar sig på en maximal exploatering av mänsklig arbetskraft; ju lägre lönerna är, desto lättare blir den sociala belastningen, desto osäkrare är anställningstryggheten, desto högre blir profiten.

Staten vinner på att vidmakthålla denna situation, ty den söker kontinuerligt förfoga över en arbetarmassa för sin låglönepolitik med underordnade tjänster. Arbetare och studenter, de utländska arbetarnas speciella krav är en integrerande del av de krav som är gemensamma för hela den arbetande befolkningen.

De immigrerade arbetarna måste få:

1. Verkliga arbetskontrakt för att bli av med den utpressning som är förknippad med arbetstillståndet.
2. Verkliga sociala garantier: år 1968 fick en fransk familjefar med tre barn 180:55 franc, en italiensk 117:- franc, en algerisk 72:- franc och en portugisisk trebarnspappa 51:51 franc.
3. Verkliga löner: de immigrerade arbetarnas löner är 20 % lägre än de franska arbetarnas.
4. En verklig yrkesställning: 90 % är erfarna eller specialiserade arbetare.

5. Ett erkännande av barackstäderna som legal bostad och respekterande av deras speciella levnadssätt för att inte påtvinga dem vare sig levnadssättet i HLM (låghyrebostäder ö. a.) eller rasistisk inkvartering (bidonville) eller paternalistisk (nödbostäder).

- Mot den ORGANISERADE ARBETSLÖSHETEN
- Mot fattigmanslöner

är det enda möjliga försvaret: FRANSKA OCH IMMIGRERADE ARBETARES GEMENSAMMA KAMP MOT DEN GEMENSAMME FIENDEN: ARBETSGIVARNA.

Aktionskommitté Bidonville F. D. Beaux-Arts, 5 juni 1968

PERMANENTA MOBILISERINGSKOMMISSIONEN FÖR STÖD ÅT STREJKEN

Permanent huvudkontor: Ecole des Beaux-Arts, rue Bonaparte, Paris VII Informationsblad mot Maktens information

Onsdagen den 5 juni kl. 19.50

Detta informationsblad som redigerats av de kämpande vid aktionskommittéerna, 22 marsrörelsens kommittéer och kommittéerna för stöd åt folkets kamp vill informera hela befolkningen om hur vardagen verkligen gestaltar sig i arbetarkampen.

På så sätt kan vi göra motstånd mot den indoktrineringskampanj som regeringen spelat upp och som syftar till att genom pressens och radions förmedling avmobilisera arbetarna.

Denna information har hopsamlats på själva de strejkande arbetsplatserna och hos kvartersbefolkningen och den är därför Sanningen om arbetarna till skillnad från bourgeoisens lögner.

VARUHUS

Samaritaine: Igår röstade man mot en återgång till arbetet, men resultatet av omröstningen har bestritts. En ny omröstning har ägt rum på rådhuset. Resultatet är ännu okänt (i natt angrep gaullistgrupper i bilar strejkvakterna. De mottogs med bultslag och eldkastare).

Belle Jardinière och *Inno* har öppnat men är nästan tomma.

Printemps: Strejken fortsätter (inga incidenter).

Leuvre öppnade i morse men personalen är starkt reducerad (mycket få unga och fackföreningsanslutna har kommit). Arbetsgivaren Taittinger har gått ur CNPF. Han har beviljat en sju procentig löneökning omedelbart och ett tre procentigt tillägg i september.

Trois Quartiers har öppnat.

BHV: Strejken fortsätter, strejkvakterna är mycket uthålliga och fasta i sitt beslut att försvara sig.

Galleries Lafayette: Strejken fortsatte i morse. En omröstning ska äga rum under eftermiddagen. Natten till den 5 juni ofredade några fascistiska grupper bärande trikoloren strejkvakten som drev tillbaka angreppet med hjälp av eldkastare.

*

FÖR EN DIREKTAKTION SOM GÖR SJÄLVFÖRSVARET EFFEKTIVT I ALLA STRIDENS SEKTORER

Vid postcheckkontoret i Vaugirard finns det en strejkvakt. När strejkbrytarna vill komma in till arbetet är CRS närvarande, vilket tvingar strejkvakten att spela en unik försvarsroll bestående i att demoralisera strejkbrytarna. I denna uppgift får vakten hjälp av kvarterets aktionskommitté.

Vid postkontoret nära Börshuset kunde man förra tisdagen vid 13-tiden se en buss med ett sextiotal personer som buade ut strejkbrytarna.

I Maine-Montparnasse släpps de franska arbetarna in på byggnadsplatsen för att rösta för eller emot fortsatt strejk. Detta trots vissa utländska arbetare som är fast beslutna att inte låta någon arbetare och än mindre olika arbetsgivare få tillträde till byggnadsplatsen.

.I alla dessa tre fall kan det verka som om självförsvarsidén missuppfattats av vissa arbetare. Vår roll, kvarterskommittéernas roll i självförsvaret består i att med stöd från de mest beslutsamma elementen bryta den psykologiska barriär som hindrar varje aktion så snart polisen är närvarande. Självförsvaret (som på Galeries Lafayette, där arbetarna med kraft slog tillbaka ett fascistiskt anfall) betyder att man med alla medel kämpar mot strejkbrytarna och även slår tillbaka polisprovokationer som gör det möjligt för en minoritet att gå tillbaka till arbetet. Det kräver från vår sida också en kritik av redan utförda aktioner som efter en konkret analys ska föra kampen mot återgång till arbetet ett steg vidare.

Självförsvaret är det första stadiet i organiseringen av arbetarna vid basen, ett självförsvaret som senare gör det möjligt att ställa upp nya problem, t. ex. arbetarnas självbestämmanderätt.

Det är också vår sak att handla, att uppnå en föredömlig aktion som ska driva fram en kedjereaktion.

*

22 martribunen

Lille

Ett hundratal studenter invaderade först den lilla teatern vid Pont-Neuf, sedan den kommunala Salengrosalen mitt i staden där en revolutionär aktionskommitté bildades. Denna sal blev ett forum för ständig ”contestation” (total kritik) och för diskussioner med de strejkande arbetarna om aktionsmedlen, stöd åt parisrörelsen och om information. Inför det våldsamma trycket från fascisterna och de progauillistiska demonstrationerna och den antikommunistiska nationella fronten har salen evakuerats men kommittén fortsätter ändå sin aktion: strejkvakterna får förstärkning efter vädjan från strejkkommittéerna (i morse på postkontoret Houston), grupper med studenter och arbetare bildas och sänds ut till de ockuperade fabriker eller till de sektorer som ännu inte strejkat (statlig förvaltning, yllespinnerier) i avsikt att få igång diskussioner, information sänds ut om de riksomfattande rörelserna.

Fackföreningstoppens och den traditionella vänsterns stora betydelse i Nordfrankrike gör att återgången till arbetet har satt igång utom i vissa fabriker, t. ex. Massey-Fergusson där man är fast besluten att fortsätta aktionen.

Alla universitetsexamina har uppskjutits till hösten (utom CAPES – examen för blivande lärare i den högre skolundervisningen ö. a. – och examina för specialfall bland studenterna), men fakulteterna är inte ockuperade (utom Ecole des Beaux-Arts) och studenterna är nästan fullständigt avmobiliserade (en följd av den uppbromsning som åstadkommit av UEC:s byrå och av AGEL (Lilles allmänna studentförening) – UNEF och av den slapphet som är oskiljaktigt förenad med Nordfrankrike.

F.d. Odéon, Théâtre de France

Större delen av de militanta från revolutionära aktionskommittén som var ansvarig för intagandet av f. d. Odéonteatern lämnade den redan den 17 maj för att ägna sig åt andra politiska uppgifter inom 22 marsrörelsen (se det förklarande flygbladet, daterat den 17 maj och citerat i le Pavé). Sedan dess har det i tio dagar rått en fruktansvärd upplösningsstämning i den f. d. teatern. Efter otaliga intriger, dumheter, strider om inflytande osv., verkar det nu som

om lokalen vore infiltrerad och dominerad av högerextremister, gaullistprovokatorer och andra turister. I praktiken utövas där f. n. diktatur av fem individer, bl.a. en sjukvårdare vid namn Philippe som öppet åberopar sig på OAS. Ekonomiskt är situationen oklar eftersom de pengar som kommer in genom insamlingar är illa kontrollerade. De kommittéer som håller till där visar inget konkret politiskt arbete, ingen revolutionär inriktning (till skillnad från vad som var fallet de första dagarna av ockupationen). De rivaliserande byråkratierna har förlorat kontakten med det ”folkforum” som ständigt håller till i stora salen. Vänsterfederationens, CGT:s och Malraux’ gemensamma manövrer, återgivna i pressen, gör oredan ännu värre och faran större att den f. d. teatern ska återtas av makten (vilket skulle betyda en återgång till den tvivelaktiga kulturella verksamhet som bedrevs där under Barrault).

Nanteskommunen

Ibland går tanken före aktionen och slår sina vingslag långt borta från verkligheten. Det är vad som händer i Sorbonnes och Odéons salar, dessa svindlande forum. Men ibland går aktionen före tanken, före språket, skulle man vara frestad att säga. Det är vad som händer i Kommunen i Nantes. Medan vi Paris halvhjärtat uppmanar till inrättande av en ”dubbel makt”, dvs. en massans makt som från basen organiserar sig själv mot den etablerade makten. Medan vi kräver självstyre, så finns detta redan, eller åtminstone ett lovande försök därtill, i en hel stad, i Nantes. Man kan säga att denna stad är en den revolutionära kampens förtrupp. En gemensam fackföreningskommitté håller till i rådhuset och styr praktiskt taget staden ... Den sörjer inte bara för distribution av vatten, gas och elektricitet, utan också för alla grossistinköp i samarbete med bondeorganisationer och grannbyar. Vidare har i flera dagar utdelats bensin- och livsmedelskuponger, vederbörligen intygade av den gemensamma fackföreningskommittén. Dessutom utövar kommittén kontroll över priserna i staden, speciella utsända besöker marknaderna och detaljhandeln och tvingar köpmännen att bibehålla sina priser. Detta är den ”dubbla makten”. Dessutom har kvarterskommittéer bildats. De sköter i samarbete med grannbyarna provianteringen för de strejkandes familjer beträffande basprodukter. Bönderna, särskilt de som är anslutna till CDJA, säljer till självkostnadspris. Det betyder att vi har fått ett konkret om än begränsat exempel på avskaffandet av mellanhänder.

Dubbel makt alltså, men detta är inte det enda originella i Nantes. En sak är förvånansvärd och just därför glädjande; det rör sig om en verklig och påtaglig allians av arbetare, bönder och revolutionära studenter. Denna allians genomförs framför allt vid basen – studenter och arbetare hjälper bönderna i deras arbete, studenter förstärker arbetarnas strejkvakter, alla arbetar och verkar hand i hand. Men denna allians genomförs också på organisationsnivå. I den gemensamma fackföreningskommittén återfinns: CGT, CFDT, CGT-FO (arbetare), FEN (lärare), UNEF (studenter), CDJA och FDSEA (bönder).

En reflektion faller en in när man har sett och förstått vad Kommunen i Nantes verkligen är. Detta är lösningen, detta är den revolutionära lösning som borde tillämpas överallt i detta ögonblick! Om det fanns tio, tjugo Nantes i Frankrike och i Europa, skulle gaullistadministrationen och kapitalismen rasa samman som ett korthus. Om det fanns tio, tjugo Nantes skulle revolutionen genomföras verkligt och konkret vid själva basen, dvs. varaktigt. Om det fanns tio, tjugo Nantes skulle vi inte behöva räkna med de nuvarande byråkratierna, vi skulle kunna undvika det jättelika mygleri, det jättelika återfall som en palatsrevolution blir (i Bourbonpalatset, kan tänka), en palatsrevolution som får vänstern. att överta den administrativa makt mot vilken vi sätter upp denna andra makt, massornas och den direkta demokratins. Revolutionen ska bli en massrevolution och inte en statskupp byråkratier emellan.

Torsdag 6 juni

Järnvägsarbetare, R.A.T.P., posttjänstemän, gruvarbetare, elektriker

E.G.F., åter enade, seger – Gamla krav som framförts under flera år har slutligen blivit tillfredsställda – Metall, Byggnads, Kemiska produkter; oantagbar omedgörlighet från arbetsgivarsidan säger rubrikerna i l'Humanité – Flera tusen CRS-poliser ockuperar Renault-fabrikerna i Flins.

”NEJ TILL DOM SOM VILL KAPITULERA!

NEJ TILL DOM SOM HINDRAR ARBETARNA ATT FORTSÄTTA SIN STREJK!

NEJ TILL VALTAKTISKA MANÖVRAR!

Vid R.A.T.P. fortsätter flera avdelningar strejken. Vissa fackföreningsrepresentanter går runt på verkstäderna och inbillar arbetarna att de är ensamma om att fortsätta strejken. Polisen har börjat angripa arbetarna. Vid tunnelbanestationen Monge har strejkvakter hejdat av CRS.

VI STÖDER ARBETARNA SOM FORTSÄTTER STREJKEN VID R.A.T.P.!

ALLA TILL TUNNELBANESTATIONERNA!

BETALA INTE PÅ BUSSARNA!

22-mars-rörelsen”

14nde arrondissementet

Löpande information från den 6 juni

Kommittén har lyckats organisera ett sammanträffande mellan strejkvakter i kvarteret. Ett helt nytt och mycket uppskattat initiativ.

Arbetet med att skaffa proviant och med att ordna självförsvar har underlättat kontakten med arbetarna, som kommer att stärkas genom detta initiativ. Arbetare vid flera fabriker har bett kamraterna att trycka och sprida flygblad.

Demonstrationer i kvarteret kl. 5 på torsdagen. Fientlighet från distriktets strejkkommitté (vägrar att delta i mötena där ett hundratal fackföreningsaktiva och strejkande samt bojkottister befann sig) som pratar om demokrati, oordning ... Kvarterskommittéerna är i själva verket splittrade, och många fackföreningsaktiva deltar i aktionerna.

- Arbete bland posttjänstemän och telegrafarbetare för att få information om de verkliga röstsiffrorna på de olika kontoren.
- Fortsatt arbete med att skaffa proviant.
- Utgivning av ett informationsblad om strejkerna i kvarteret: ”L' Antimythe”

Utdrag ur l' Anti-mythe:

Post- och telegrafverket (P. T. T.)

Förhandlingarna vid Paris P. T. T. BRUNE har lett till att man efter 20 dagars strejk uttalar sig med 250 röster mot 167 för fortsatt strejk, trots den regionala strejkkommitténs godtyckliga beslut. Denna uttalade sig i namn av en föregiven majoritet för en allmän återgång till arbetet, utan att dessförinnan rådfråga massan, helt i motsättning till de löften man avlagt i början av rörelsen. Icke desto mindre kommer de anställda vid postkontoret Paris Tri-Bune, medvetna om detta förräderi, att ansluta sig till det slutgiltiga beslut som kommer att fattas av alla P. T. T.-anslutna.

Compagnie des Wagon-Lits

Detta bolag har 11.000 anställda i hela Frankrike. De strejkande i Paris ockuperar arbetsplatserna, men om bangården skulle öppnas, kommer man att ge strejken andra former:

sov- och restaurangvagnarna kommer att skiljas från tågen, som inte kommer att avgå, ty arbetarna är beslutna att fortsätta strejken. Deras kamp är förenad med kamraternas vid de statliga järnvägarna. De har brett sina fackföreningsrepresentanter i C.G.T. Montparnasse att avskilja vagnarna.

Bussière arts graphiques

Det är en tryckerifirma som gör fotogravyrer. Ett mönsterföretag som intar en privilegierad plats bland kunderna i sin sektor. Det grundades för 15 år sedan. För första gången strejkar personalen, som emellertid inte är fackföreningsansluten, och ockuperar lokalerna. Chefen är mycket stridbar, men man beslutar att strejka tills man fått igenom sina krav, oberoende av de ingångna yrkesavtalen. Kampens målsättningar är inte politiska. Man kräver bl.a. att få bilda en företagskommitté.

En aktionskommitté har bildats och trots att det förra veckan fanns 30 personer som inte ville stödja strejken, är idag bara 3 personer negativa.

P. T. T. de l'avenue du GI-Leclerc

De anställda vid posten på l'avenue GI-Leclerc har genomfört en röstning som av 268 röstande gav 166 röster till förmån för fortsatt strejk mot 101 emot.

Den regionala strejkkommittén som består av de ansvariga från fackföreningarna har inte tagit hänsyn till detta resultat. Trots alla löften om att rådfråga basen, gick man till röstning under former som strider mot praxis.

Genom att sprida falsk information om resultaten av omröstningarna på de postkontor som ännu inte hade rådfrågats, utövade regionalkommittén påtryckning mot de närvarande delegaterna. Om dessa tog ställning för fortsatt strejk lät man dem förstå att de var i minoritet. Det är att märka att varje kontor, oavsett antalet anställda, endast kan representeras av en enda delegat.

Deberny-Peignot

Mötet kommer att framföra följande krav:

- betalning under strejkdagarna.
- månadslön efter 5 års anställning.
- rörlig löneskala.
- slopande av förordningarna.

En omröstning med handuppräkning resulterade i fortsatt strejk. Vi har nu 35 strejkvakter och man fruktar att poliserna skall komma, vilket har skett vid flera andra företag i kvarteret. En strejkkommitté har bildats, som informerar och diskuterar kraven och den politik man bör följa.

Blois

Fredag den 13 maj, befinner sig 100 till 150 personer, som kallats av C.A.L., på en idrottsplats i staden: jordbrukare från kringliggande byar, arbetare (Air-Equipement, Roto-Diesel, Batiment var huvudsakligen representerade), hantverkare, föräldrar, lärare, läroverkselever, studenter från Tours. Detta möte skulle främst skapa kontakter och tillåta var och en att framlägga sina problem.

- *jordbrukarna*: problemen med de små enheterna i det kapitalistiska samhället (2 bönder lämnar jorden varje dag i Loir-et-Cher), problemet med jordbrukskooperativet, med krediten till jordbruket: jordbrukskooperativet är inte alls anpassat till de små enheterna; det nuvarande creditsystemet gör det omöjligt för de små brukarna att använda sig av det.

– *de marxist-leninistiska arbetarna* uttrycker sig för första gången offentligt utan att bli förmådda att ändra åsikt.

C. A. L. Trots svårigheter med lärarkåren som inte tillät dem att ockupera läroverket, skisserade C. A. L. tillsammans med föräldrarna det väsentliga i sina bekymmer.

Man beslutade om en affischkampanj för att informera befolkningen.

Jordbrukarna beslöt att delta i provianteringen för de strejkande i Parisregionen.

I Mer (Loir-et-Cher)

Till följd av meningsskiljaktigheter har åtskilliga tekniker vid den elektriska centralen i Saint-Laurent-les-Eaux beslutat om utträde ur C.G.T.

FLASH: den 6 är Air-Equipement fortfarande i strejk.

Fredag 7 juni

Styrka av segrer har tusentals arbetare återupptagit arbetet (l'Humanité, första sidan) – De Gaulle har intervjuats av TV, som är i strejk, av Figaro-journalisten Michel Droit – Georges Séguy adresserar till den sistnämnde en fråga att ställas till generalen-presidenten: Varför vägrar regeringen att tillerkänna arbetarna vid Renault-fabrikerna det som man har måst medge personalen vid andra statliga företag (E.D.F., S.N.C.F., Kolgruvor, Vapenindustrier, R.A.T.P. – Frågan kommer inte att ställas. – Generalen talar om medbestämmanderätt. – Strejken fortsätter i åtskilliga sektorer, särskilt inom Metall. C.G.T. utpekar de ”militärt organiserade” ligorna som har ”ingripit” vid Flins. – U.S.C.M.L. och 22-marsrörelsen understödjer strejkvakterna som om morgonen bevakar tillträdesvägarna till fabrikerna.

SAMLING I FLINS

FREDAG DEN 7 (på morgonen)

Kl. halv 4 i natt slogs dörrarna in vid Renault-fabriken i Flins; 5.000 CRS intog fabriken och drog ut strejkvakterna.

Sedan i tisdags manövrerar företags styrelse för att tvinga arbetarna att återuppta arbetet utan att ha fått igenom sina krav. Efter att ha manipulerat omröstningen genom att låta icke-strejkande tjänstemän rösta, kallar man på polisen.

KATEGORISK VÄGRAN OCH POLISIÄRT FÖRTRYCK: DETTA ÄR DE MAKT-HAVANDES ENDA SVAR PÅ ARBETARNAS KRAV.

Arbetarna vid Renault kallar befolkningen att sluta upp i massa och **STÖDJA DEM I FLINS DEN 7 juni UTANFÖR FABRIKEN, HELA DAGEN** från och med kl. 4.30 på morgonen.

STUDENTER, LÄRARE, ARBETARE, låt oss bilda en bred, folklig enhetsfront som står bakom arbetarna i Flins.

Kontakta aktionskommittén i ert kvarter

Vid Sorbonne och Beaux-Arts kommer tågen att organiseras och koordineras för att stärka säkerheten. Tel: Lit. 50-01.

ALLA BILAR, BUSSAR OCH LASTBILAR BEHÖVS.

Ställ dem till allas förfogande.

Koordinationskommittén för aktionskommittéerna 22-marsrörelsen. Rörelsen för stöd åt
folkets kamp

22-marstribunen, 7 juni

Flins, kl. 01.30 p.m.: På motorvägen efter tunneln bortfördes ett hundratal kamrater av polisen för ”kontroll av identitetspapper” i Beaujou.

Kl. 4 på morgonen: 2 bussar kom igenom, eftersom strejkvakterna och förstärkningarna av studenter var otillräckliga (30 arbetare och ett tjugotal studenter).

Kl. 5 på morgonen: Då vi kom fram till Flins kl. 5 på morgonen fanns där bara 30 unga arbetare, medlemmar i C.G.T., men de handlade på eget initiativ för att hindra att arbetet återupptogs. De strejkande och studenterna förklarade för arbetarna i bussarna att det inte fanns någon anledning att låta sig bedragas av radion. Flins kommer inte att återgå om inte arbetarna i Flins återgår. Och om man fortsätter kampen vid Renault så kommer strejken att kunna fortsätta även på annat håll. Nästan alla arbetarna steg ner från bussarna för att ansluta sig till de strejkande och studenterna som redan hade börjat kampen mot återgång till arbetet. Några som redan gått in i fabriken kom t. o. m. ut, när de såg att pressens informationer om att arbetet återupptagits, var falska.

På så sätt misslyckades regeringens operation, tack vare de strejkande och tack vare studenterna.

För alla dem som var närvarande, och särskilt för arbetarna i Flins, står det klart att det inte är de fackliga organisationerna som man har att tacka för denna seger, utan de unga arbetarna och studenterna.

Kl. 8 på morgonen:

Mötet som anordnades av C.G.T. och C.F.D.T. på place des Mureaux utanför fabriksområdet samlade endast 50 trogna. För arbetarna är stridsplatsen framför fabriken, inte 6 km därifrån. Fabriksföreningsfolket måste alltså flytta mötesplatsen närmare fabriken, till place de l'Etoile i Elisabethville. Nära Flins-Renault fick man 2.000 till 3.000 deltagare. Tal av fackföreningsrepresentanter. Inte låta sig provoceras etc. Vi måste mötas i eftermiddag för att diskutera om en eventuell enad demonstration under måndagen. Demonstration fredag eftermiddag kl. 17 framför Renaults huvudkontor? Hela tiden samma lösenord: inte låta sig provoceras, skingras, förenas med kamrater som befinner sig nära poliserna, gå runt fabriken och ockupera området runt omkring. (Poliserna är tusentals, två helikoptrar landar och lyfter inifrån fabriksgårdarna och flyger ständigt över mötet.)

Fackföreningsrepresentanterna tvingades av basen att offentligt erkänna studenternas roll. Arbetarna insisterar på att studenterna ska tala på mötet. En kamrat från 22-marsrörelsen lyckas ta ordet. Han uppger: Vi studenter har inte kommit för att ge arbetarklassen en lektion, vi är här för att visa vår fullständiga solidaritet. Sorl, en fackföreningsansvarig återtar mikrofonen, kamrater, mötet är avslutat, skingra er. Rop: ”Geismar, låt Geismar tala.” Geismar tar miken, ”Vi har inte kommit för att ge er lektioner. Vi vill visa konkret solidaritet, ni kämpar, liksom en del av studenterna, för att störta den kapitalistiska regimen, vi är på er sida, vi studenter, vi har visat att man kan slå tillbaka CRS, vi är med er ända tills ni på nytt ockuperar era fabriker genom solidaritetsstrejker.” En ung arbetare från Flins föreslår att organisera en belägring framför fabriken med proviant, sovplatser etc. för att tvinga CRS att utrymma fabriken. Han får med sig en grupp kamrater som drar sig bort mot fabriken på boulevard du Commerce för att börja diskutera organisationen och utförandet. Det är denna grupp som attackeras av polisen med offensiva granater i snabb takt. En granat exploderar i hörnet av en byggnad. Nästan oavbruten granateld från 10.30 till 11.00. Ansvariga CGT: Kamrater vi ska sända en delegation, inga våldsamheter, ”man besvarar en provokation med en fredlig demonstration.”

Stormning och granater: de ansvariga sätter sig i säkerhet. Man förevisar en man, i kostym, med Hederslegionens ordensknapp, borgmästaren i Mureaux, han skall försöka ingripa. Anfall. Han flyr med de övriga. Under loppet av en halvtimme omkring 10 skadade. Genast började arbetare och studenter att organisera sig för att slå tillbaka. Vissa förberedelser hade redan gjorts av arbetarna i Flins medan mötet pågick och tidigare av studenterna. Arbetarna ropar nu CRS-SS och de försöker närma sig platsen där sammanstötningar äger rum. Helikoptrarna upphör inte att cirkulera och anger folkmassans rörelser. Några kamrater har hämtat sina hjälmar men de flesta har ingenting. Diskussioner med ansvariga från P.C. och C.G.T. som talar om regional solidaritet bland arbetarna i Poissy men inte om en bredare rörelse. Vi måste förhandla: men arbetsgivarna vill inte, svarar man dem. Polisen hade utan framgång försökt isolera arbetare och studenter, eftersom man tror sig kunna räkna med C.G.T:s pacifism. Men C.G.T. som hade försökt organisera kedjor mellan arbetare och studenter å ena sidan och C.R.S. å den andra, för att hindra motstötarna mot tårgasbombarna, erkänns inte längre av arbetarna och studenterna som deras försvarsorgan. ”De försvarar oss, men på avstånd”, säger arbetarna i Flins. Mobilgardisterna kastade en offensiv granat in i matsalen i en lägenhet, där 2 personer skadades svårt. En läkare som såg detta gick till underprefekten på orten och bad att man skulle låta barnen i de närliggande byggnaderna sätta sig i säkerhet. Underprefekten ville se hans papper, och bad honom sedan gå.

Kl. 11 börjar de s.k. förhandlingarna. Arbetarna diskuterar med studenterna under denna stiltje. Det står nu klart för arbetarna att det är polisen som provocerar. Upphörandet av strejken i vissa sektorer medför å andra sidan att de som först började striden nu är offer för repressioner. Kl. 11.30 under det att samtalen pågick anföll poliserna på alla gator. Polisen inleder nu en systematisk belägring inom en radie av 1 km med raider, patruller och interventionsgrupper i varje gathörn. Vägen som ligger bakom uppfarten till motorvägen är avstängd av de republikanska mobilgardisterna, beväpnade med karbiner. Vid utfarten från motorvägen Porte St Cloud, står C.R.S. med kulsprutor och signalerar åt bilarna att stanna (med spioner eller helikoptrar). Man kroppsvisiterar de åkande och kollar deras papper. Utanför polisstationen står ett femtiotal tomma bilar; C.R.S.-befälet förklarar att förare och passagerare kvarhållits för ”kontroll av identitetspapper”. Under hela eftermiddagen fortsätter poliserna att ofreda strejkande och studenter. Några av dem har förts till kommissariatet i Melun. I Boulogne-Billancourt erhöll fackföreningsdelegaterna information och order, och de förvrängde verkligheten totalt.

- De hävdade att mötet hade organiserats av U.N.E.F. då det i själva verket helt hade förberetts av C.G.T. och C.F.D.T.
- Enligt dem var studenterna ensamma om att besvara C.R.S. provokationer medan granaterna hade exploderat ibland en grupp arbetare.
- De påstod att arbetarna stod utanför demonstrationen och att de t.o.m. formade en kedja mellan C.R.S. och studenterna.
- Fackföreningsdelegaterna tar lätt på sina kamraters kamp, som med personliga offer betalar sin önskan att ockupera fabriken på nytt.

I Flins är det inte tal om att återuppta arbetet.

Igår i Flins drev C.R.S. ut de strejkande från Renault-fabriken.

Från och med kl. 5 i natt arresterades på västra motorvägen nära 400 personer som begav sig till Flins för att visa sitt stöd åt de strejkande arbetarna. Alla vägar som leder till Flins avspärrades av polisen.

Omkring kl. 10.30 på förmiddagen hade ordningsmakten än en gång brukat våld mot arbetarna. Arbetarna och studenterna som förenat sig med dem, demonstrerade på stadens

gator; poliser använde sig av tårgas och granater som t.o.m. träffade lägenheter. Vid denna tidpunkt har åtskilliga skadade redan förts till sjukhus.

Vad betyder detta?

Pressen talar i stora bokstäver om att arbetet återupptagits. O.R.T.F. (Radio o TV), omgivet av poliser, talar inte om våldet som används mot arbetarna. Genom att tillämpa ”morots- och batongpolitiken”, vill regimen uppnå ett enda mål: genom att locka med moroten för att så småningom få igång arbetet, den ena sektorn efter den andra, så att de mest stridbara sektorerna som Metall isoleras.

- Man utnyttjar detta faktum för att tillämpa batongpolitiken som i Flins, vid O.R.T.F., vid Citroën, och ”organisera” återgång till arbetet med polis och granater.

REGIMEN VILL KROSSA ALLT MOTSTÅND OCH STYRA BEFOLKNINGEN IN PÅ VALBÅSENS OCH PARLAMENTARISMENS VÄG. FLINS-ARBETARNAS MOTSTÅND ANGÅR OSS, GENOM ATT BJUDA C. R.S. MOTSTÅND HAR DE OCKSÅ VÄGRAT ATT LÅTA SIG FÖSAS IN I DE FÅLLOR SOM MAN PÅTVINGAR OSS ALLA. LÅT OSS AVSLÖJA O.R.T.F:s LÖGNER.

VI BÖR DELTA I MOTSTÅNDET VID DE FABRIKER SOM VILL FORTSÄTTA STREJKEN.

PÅ FRÅN OSS SVARA PÅ APPELLER FRÅN DE STREJKANDE I BILLANCOURT: ”VI MÅSTE BEFÄSTA VÅR STREJK, MEN OCKSÅ GÅ UT PÅ GATAN”. ALLA BÖR KOMMA TILL GARE ST LAZARE I KVÄLL KL. 19.

”L’anti-mythe

Informationsbulletinen om strejkerna vid företagen i 14nde arrondissementet den 7 juni 1968.

Pressen och radion ljuger ... Regeringen och arbetsgivarsidan har fört en förgiftningskampanj genom att ge falska upplysningar om situationen i företagen. Arbetarna har fått nog av att bli lurade. Denna bulletin vill ge daglig information om den verkliga situationen, de strejkande själva förser er med denna information. ”

FLINS:

Igår förmiddag trängde flera tusen C.R.S. in i fabriken. Genom att statuera ett exempel i Flins vill Gaullist-regimen skrämja hela arbetarrörelsen. Kl. 5 i morse hölls en demonstration mot den fascistiska provokationen.

S.M.A.C.

I går eftermiddag hölls ett sammanträde mellan arbetarna och arbetsgivarna. Då förhandlingarna strandade, fortsätter strejken till dess att samma löneökning tillerkänns franska och immigrerade arbetare.

RENAULT:

Vid en hemlig omröstning beslöt 85 % av arbetarna att fortsätta strejken.

DRAEGER:

Arbetarna vid Draeger håller ut och söker kontakt med de övriga tryckeriarbetarna för en enad front ända tills man drivit igenom sina rättmätiga krav. I tryckerifacket fortsätter strejken hos Bussiéres Arts, Graphiques, Draeger, Crété, Lans, Chaix, Alstosse, Courbet, Hélio, Cachan, Bruraro, Sinoux, Perenchion, Degranchamps, etc.

Ingen konstruktiv kontakt med styrelserna.

ARTS BUSSIERS:

Röstade hemligt i morse för fortsatt strejk med 118 röster mot 11, i närvaro av tjänstemännen; röstningen kontrasigneras enligt lag av tjänstemännen. Draeger och Bussiéres meddelar att denna bulletin samt ett flygblad från Bussiéres stärkt sambandet mellan tryckare och fotografer.

WAGONS-LITS:

De strejkandes position hårdnar, eftersom deras krav icke bemötts på någon punkt.

TRI-BRUNE:

Arbetet återupptogs i går kväll i enlighet med fackliga beslut.

DEBERNY-PEIGNOT:

Arbetsgivarna vill gärna ta emot fackföreningsdelegaterna, men inte basen. Förhandlingarna kommer inte att återupptas förrän denna princip erkänns.

Lördag 8 juni

Upploppen fortsätter i Flins – Strejken fortsätter inom Metall och även i andra sektorer, särskilt O.R.T.F. – Folkskollärare som är ursinniga över ordern om återgång till arbetet från fackförbundets styrelse, utan att man inhämtat basens åsikt, ockuperar F. E. N:s säte vid Rue de Solférino.

10 MILJONER STREJKANDE

15 dagars strejk med fabriksockupationer. Läroverkselever och lärare strejkar. Det har bildats en enad front arbetare – studenter trots motståndet från den byråkratiska apparaten. Arbetare, studenter och bönder deltog gemensamt i demonstrationerna den 24 maj.

Varför allt detta?

För att förhandla med arbetsgivarna och regeringen, som de fackliga styrelserna för närvarande gör?

För att återfå en situation, inte ens likvärdig den vi hade 1936?

1936: 40-timmarsvecka – 1968: den har vi inte ens kvar. Socialförsäkringar

*Betald semester**Pensioner**Fackliga rättigheter*

På alla fronter har framstegen inte varit särskilt stora. Fackföreningsstyrelserna kämpar för samma krav som 1936, allt medan man erkänner att den sociala rörelsen fått en spännvidd som aldrig tidigare. Själva principen för dessa förhandlingar har skapat olust inom fackföreningarna, såväl på basplanet som på styrelseplanet:

- André Barjonets avgång, C.G.T:s representant i ekonomiska och sociala rådet.
- korrekturläsarna i Förlagsarbetarförbundet har vägrat acceptera det köpslående som styrelsen just nu bedriver.
- talrika utträden av enskilda medlemmar.
- många meningsskiljaktigheter på basplanet.

Olusten är så mycket mer förståelig då man läser Benoit Frachons uttalande år 1955 på C.G.T:s 30nde kongress:

”Om regeringen kunde påbjuda uppehåll så beror det på att folkfronten inte var tillräckligt organiserad bland massorna, de baskommittéer som kunde ha haft ett avgörande inflytande på politikens inriktning fattades.”

För närvarande finns aktionskommittéer vid företagen; i kvarteren och på alla arbetsplatser.

Är det då inte ofattbart, att det på samma gång försiggår förhandlingar mellan fackstyrelserna och arbetsgivarsidan? En sådan politik utgår säkert inte från folkviljan som kommer till uttryck i aktionskommittéerna.

VILKA ÄR DÅ VÅRA PERSPEKTIV?

Söndag 9 juni

Georges Bidault, tillfälligt frigiven, återkom. – Arresteringar (häktningar) av utlänningar, särskilt 22 stycken som hade samlats i en lägenhet. De blev genast utvisade ur landet. – M. Pompidou förklarar: ”tillbaka till arbetet, det bör vara Frankrikes motto”.

”APPELL FRÅN 153:e RIMECA DE MUTZIG (Regementet i infanteriet)

”MAN GER DIG ETT GEVÄR: TAG DET.” Vi gör detta motto till vårt, därför att vi tror att ett verkligt demokratiskt samhälle inte har behov av specialiserade arméstyrkor. Den rätt alla har att bli instruerade i vapen- och krigsteknik existerar inte och detta på grund av vissa orsaker.

Militärbyråkratin, med sina urgamla traditioner, rekryteras enligt en urvalsmetod som bibehåller de redan socialt härskande lägren. Den ytterst utvecklade instruktion som i armén ges den menige soldaten ger uttryck för fordran att de folkliga lägren inte skall vara annat än beredvilliga manövertrupper vid en eventuell konflikt.

Hierarkin och det ultraauktoritära trycket som de inkallade ställs inunder, stödjer de nuvarande metoderna i undervisningen och alla de förbud som ungdomen nu har börjat kämpa emot. De är på samma gång en garanti för avskiljandet mellan beslut och handling i ett samhälle där förvaltningen av samhällsproduktionen är ett fåtals privilegium.

Allas rätt att bli undervisade i vapen berättigar ingalunda att inestänga någon i en kasern för 14-16 månader. Denna så skandalöst dolda ”arbetsvila” kan kanske berättigas av ekonomiska skäl, men det angår inte oss eftersom vi inte har någon verklig del i förvaltningen av det franska samhället. Hundratusentals ungdomar blir sålunda fullt lagligt varje år tvingade till ett degraderande halvt fängelsestraff. Detta borde inte vara berättigat på grund av det faktum att den nu rådande värnplikten representerar en verklig promotion, men är lika splittrande som kostbar på den personliga utvecklingens plan för den socialt lägre stående ungdomen, inte heller på grund av den fysiska träningen som inte gör annat än att fylla ut otillräckligheten i landets undervisning och sociala omgivning, under mycket irrationella omständigheter.

Det är nödvändigt att avmystifiera den utbredda uppfattningen bland folket att militärtjänsten och dess hårda disciplin är en nödvändig fas för att träda in i den vuxnes liv. Denna uppfattning är inget annat än det ideologiska uttrycket för en sadomasochistisk brottslighet som är en produkt av undervisningen och en avyttring av de nuvarande sociala relationerna.

Den militära instruktionen bör vara en lika rätt för alla. Militär- och sexualundervisning bör vara administrativt, geografiskt och kronologiskt integrerade, från mycket tidig ålder i den nationella undervisningen, och utövad enligt samma principer som nu krävs av studenter och skolungdom: dialog och medbestämmanderätt.

NER MED KASERNLIVET!

Vi kan konstatera att reduceringen av militärtjänsten till 12 månader är en del av vissa arbetarorganisationers program, men det har aldrig orsakat någon större omvälvning. Vi anser

detta i och för sig vara ett otillräckligt krav, därför att det inte räknar med de inkallades fysiska och psykiska levnadsvillkor.

Vi i aktionskommittén för soldater i 153:e Rimeca, stationerade i Mutzig, har röstat enhälligt på denna appell och vi hoppas att alla arbetar- och ungdomsorganisationer, utan partiskhet, sprider ut den bland arbetarna, studenterna och soldaterna.

Som alla inkallade är vi instängda på våra kaserner. Man förbereder oss på att rycka ut som undertryckande styrkor? Det är nödvändigt att arbetarna och ungdomen vet att meniga soldater ALDRIG KOMMER ATT SKJUTA PÅ ARBETARE.

Vi i aktionskommittén motsätter oss till allt pris att militärer omringar fabriker.

I morgon eller i övermorgon kommer vi att få order om att omringa en vapenfabrik som 300 arbetare vill ockupera.

VI ÄR BRÖDER

Meniga, bilda kommittéer!

Våra omedelbara krav är:

- Militärtjänsten reducerad till 8 månader med effektiv militär instruktion.
- Avskaffandet av den hårda disciplinen som ej är nödvändig för militär instruktion.
- Frihet att bilda politiska organisationer och fackföreningar bland meniga.
- Pedagogiska reformer baserade på dialog och medbestämmanderätt om alla aktiviteter tillsammans med instruktörerna.

LEVE SOLIDARITETEN BLAND ARBETARNA,
SOLDATERNA, STUDENTERNA OCH SKOLUNGDOMEN
LEVE ARBETARDEMOKRATIEN
LEVE GLÄDJEN; KÄRLEKEN
OCH DET SKAPANDE ARBETET!"

Måndag 10 juni

Upplopp i Mureaux, nära Flins – En ung student på 18 år, Gilles Tantin, förföljs av CRS, faller i vattnet och drunknar – Spontan demonstration i Quartier Latin och nya barrikader.

"I FLINS DEN 10 juni REGERAR POLISORDNINGEN

Kl. 6.30. Omkring hundratalet kamrater i CFDT:s lokaler i Mureaux. Där finns också kamrater från CGT. Diskussioner i smågrupper i lokalernas trädgård. Polisens inblandning. Ett fyrtiotal av dem blockerar alla utgångar. Kamraterna ställer sig emot poliserna, ryggarna mot väggen. Polisen rycker fram. Kamraterna försöker hoppa ner från baksidan, ner i närliggande villors trädgårdar eftersom CRS inte har intagit sina positioner. En eller två kamrater säger: "inga provokationer, låt oss hålla ihop, för att inte skingras i smågrupper". 80 kamrater blir tagna. De låter sig inte gripas genast, men efter en stund hörs ropen. Sedan är det slagsmål på gatorna i Mureaux. Polisen förföljer "studenterna" (alla som ser ut att vara studenter), och enbart de arresteras. Arbetarna låter det ske. En rad poliser stannar t. ex. i en grupp av flera hundratals arbetare och försöker arrestera en yngling som finns där. Samma yngling jagas senare av ett halvt dussin poliser, och försöker komma undan deras "salladskorgar" (smädord för CRS-hjälmar?). Han sprang skrikande 250 meter tills en dörr öppnades och han tog sin tillflykt in i ett hus. Polisen letar då efter honom i en kvart, noggrant i alla skrymslen. Den unga kamraten kommer fram och lyckas smita, in i skogen, men hela staden är avspärrad, det är omöjligt att komma ut därifrån. Alla bilar med nummer 75 (CRS-

bilar?) fick sina däck sönderskurna och stänkskärmarerna krossade. När kamraten kom tillbaka stoppades han av poliser i jeepar med kulsprutepestoler i näven.

Andra kamrater berättar så här: bilarna till Renaults-Flins var nästan alla tomma, men några transporterade arbetare. Då polisen var inne i fabriken sade arbetarna: ”nu är vi här, vi behöver inte er”. Polisen vägrade att gå. ”I så fall stannar vi i trädgården, vi arbetar inte”. Då slängde sig polisen över dem. Arbetarna drog sig tillbaka till målarverkstaden. De var omkring 600-700. De kämpade hårt. Polisen slängde tårgasbomber. Efter ett tag var hälften av kamraterna borta.

Kl. 9-11. Vi anländer i bil efter att ha genomfört en serie försiktighetsåtgärder. Gendarmerna står på broarna över motorvägen, långt innan Mureaux, det verkar som om de anmäler misstänkta bilar per telefon. Vid CRS' postering på höjden av motorvägen (5-8 km framöver) genomförs ”granskningar” med kulsprutor. I Mureaux, mycket folk på gatorna, inga möten, smågrupper som diskuterar. Elisabethville, place d'Etoile, smågrupper spridda på gatorna. Vad är det som händer? ”Vi vet inte. Det skulle ha varit ett möte klockan 8, deltagarna har inte kommit, vi väntar”, någon tror att de har arresterat deltagare ur CFDT (klockan 10). En motorcykelpolis med en radio på cykeln passerar. Vid spärren, vid sidan av en grupp skolungdomar, framför fabriken, blandas ett hundratal ungdomar och arbetare: ”Vad gör vi?” ingen vet, någon säger att, i samband med mötet så skulle något ha hänt på fabriken, men han vet inte vad. Ett stort antal poliser på andra sidan barriaden. Ända tills klockan 11, ingenting. Inte förrän man lämnar Elisabethville märker man att hela området är inringat. Där finns gendarmar vid korsningen av RN 13, infartsleden till motorvägen, utmed vattenverket, bakom Flins, nära den lilla skogen, finns på var tionde meter en gendarm med gevär, radiobilar. Inom en kvart, på motorvägen mot väst, mot Flins, kommer sex konvojer med ett tiotal lastbilar, fulla av CRS. Vid utfarten från motorvägen, Porte de Saint-Cloud, börjar polisjakten. Alla som liknar studenter stoppas.

Jakten på studenter. Raiderna är outhärliga. Fastän tillfarten, omkring klockan tolv, till Elisabethville och till Mureaux är relativt lättad, är det praktiskt taget omöjligt att stanna på gatan. Utan uppehåll patrullerar polisbilarna, t.o.m. inom arbetarkvarteren, där en viss ”medbrottslighet” tillåter studenter som jagas att fly in i husen. Polisens manöver går ut på att skilja studenterna från arbetarna, för att kunna ge enbart dem skulden till bråket. Denna manöver överlistar sig själv eftersom en sann atmosfär av belägringstillstånd råder: studenter har arresterats i massor. Mot terrorn som utbreder sig reagerar arbetarbefolkningen och börjar organisera sitt eget försvar – med kikare från fönstren, rundturer på cykel, på samma sätt som studenterna gjort och kommit undan.

FLINS HAR BLIVIT FÖRBJUDET OMRÅDE DÄR OCKSÅ FÖRBEREDER MAKTEN LAGENLIGA VAL

22-marsrörelsen”

Paris den 10 juni. ”Kamrater,

En arbetare på Renaultfabriken mördades på fredagseftermiddagen i Flins av CRS.

Där var dessutom 20 allvarligt skadade bland demonstranterna. Ett stort antal arresteringar har gjorts: Beaujon.

Efter att ha läst Humanité, finns inte längre något tvivel om PCF:s och arbetarrörelsen CGT:s förräderi. PCF och CGT underlåter inte bara att ge sitt stöd åt arbetarna och studenterna som kämpar, utan de fortsätter att fördöma dem, och det passar regeringen bra.

Kamrater, vi måste reagera mot allt detta, vi skall inte låta våra kamrater massakreras i Flins, för i morgon kommer förtrycket att slå ned på oss. Regimens taktik är att slå till successivt på

olika platser, för att försvaga vår rörelse, eftersom de inte har styrkan att motsätta sig vår kamp överallt på samma gång.

Låt oss förstärka vår enhet och understödja våra kämpande kamrater med alla medel.

Vi fordrar också att en undersökning skall göras angående omständigheterna kring vår kamrats död i Flins, och att hans mördare skall dras inför rätta.

FULLKOMLIG SOLIDARITET MED VÅRA KAMRATER I KAMPEN MOT DIKTATUREN.

CMIP Censier”

Tisdag 11 juni

En ung arbetare har dödats i Sochaux: slagsmål som börjades av arbetare och CRS förföljer dem till Peugeotfabrikerna – Presskampanj (Le Monde, Le Figaro, L’Humanité) mot bråkmakarna ... dvs. de som, enligt Hubert Beuve Méry leder situationen till någon slags ”kongolisering” – Waldeck Rochet i Palais des Sport ”vi förenar oupplösligt Marseljäsens och Internationalens toner” (Återgivet från l’Humanité, 11.6) – Demonstration vid Gare de l’Est, appeller från UNEF, JCR, FER, från de flesta av studentorganisationerna som tillhör den extrema vänstern i protest mot offren för förtrycket. Mot slutet av eftermiddagen arresterar polisen skolungdom, på place Monge. Gare de l’Est stora polisstyrkor, CRS (Flins har stoppats, CRS dragit sig tillbaka) omringar kvarteret och förbjuder alla folksamlingar. Femton till tjugotusen demonstranter kommer för att ställa upp framför Gare Saint-Lazare och tågar. Fastän allt kommer att göras för att stoppa dem, strömmar de tillbaka till Quartier Latin och möter polisstyrkorna vid medicinska fakulteten. Under nästan hela natten fortsätter slagsmålen; man bygger oräkneliga barrikader.

Onsdag 12 juni

PCF och CGT har blivit hörda. Regeringen förbjuder alla demonstrationer på allmän plats och upplöser alla extrema vänstergrupper, de som Humanité den 8 juni kallade ”Geismars beväpnade ligor”, dvs.: FER, JCR, VO, 22-marsrörelsen, VJCML. Däremot har varken UC eller Occident-gruppen berörts. På fredagen kom man med ett tillägg till dessa förbud: PCI, PCML, OCI, FJR är likaså ”upplösta”. – Frånsett Guy Mollet så protesterar ingen; å andra sidan skriver Waldeck Rochet att ”om UNEF fortsätter denna våldsamma revolution som landet avskyr blir det nödvändigt att ta del i dess val

och därur dra konsekvenserna” – Hädanefter kan CGT och PCF, för det första, skynda på återupptagandet av arbetet (strejken fortsätter ännu i metallverken, vid ORTF), för det andra, ägna sig åt valen, och det verkar som om också Waldeck Rochet kommer att säga det till ORTF, som ett ”parti av ordning”. Salan och Lacheroy, medlemmar i OAS, har frigivits. På fredagen den 14 fanns fortfarande nästan en miljon strejkande, de flesta inom metallindustrin.

*

Idag ifrågasätter man regimen, inte bara i handling, med omfattande strejker och ockupation av fabriker, utan också genom deklARATIONER från PCF. Vilken är då utifrån detta aktionskommittéernas roll? Det räcker inte med att säga att man måste förenas i en gemensam rörelse, liksom det skulle vara felaktigt att göra anspråk på att bestämma rörelsens inriktning.

1. Vi är inte en politisk grupp som grundar sig på en ideologiskt bestämd plattform, utan en samling aktionskommittéer, organiserade och beslutna att fortsätta kampen med samma metoder och samma principer som har lett oss hittills.

2. Vi placerar oss inte på ett politiskt schackbräde genom ideologisk kritik av de existerande apparaterna: dvs. vi kommer inte att låta vår rörelse ingå i en parlamentarisk strategi och där låta vår rörelse formas till en grupp bland andra.

VI SKALL BLI PERMANENTA AKTIONSKOMMITTÉER SOM SKALL POPULARISERA IDÉERNA OM DE NYA AKTIONSFORMERNA; DÅR VI SKALL ÖVERGÅ FRÅN DET SPONTANA VÅLDET TILL ATT FÖRBEREDA DET ORGANISERADE VÅLDET.

Jean Phillippe Talbo

Sambandskommittéerna för studenter-arbetare-bönder (Les comités de liaison étudiant-ouvrier-paysan = CLEOP)

CLEOP-kommittéerna har kommit till stånd genom spontana och samtidiga initiativ vid Sorbonne, Censier och Institut National d'Agronomie, vilket tydligt visar att behovet av en sådan organisation har gjort sig märkbar.

Under det fria Sorbonnes första dagar hände det vid några enstaka tillfällen att bönder och jordbruksarbetare avbröt studenterna och sa: "Ni talar hela tiden om arbetarna men glöm inte bort bönderna" ... En jordbrukare anmärkte mycket riktigt att krisen hade spritt sig också till landsbygden och att det gäller att till varje pris undvika att låta småbrukarna bestämma rörelsens inriktning och han tillade: "Ni måste komma ihåg att regeringarna mellan de två krigen delvis bestod av Folkfronten, vilket ni kanske inte kände till, och att de politiskt konservativa krafterna alltid har försökt att spela ut bönderna mot arbetarna, och det har också framför allt varit söner till bönder som man skickat ut mot de strejkande."

PRAKTISK SOLIDARITET

Sådana överväganden, men även nödvändigheten av att använda den praktiska solidariteten och det konkreta stödet till de strejkande, har alltså gett CLEOP dess handlingslinjer. Den befintliga organisationens uppgifter härrör sig naturligtvis härifrån. På så sätt har studenterna i CLEOP lyckats utföra ett visst antal operationer: inköp och fördelning av potatis och grönsaker och lastbilstransporter till de stora ockuperade fabrikerna. Sambandet uppehölls med Sorbonne, sedan Censier och slutligen Agro, som stod i direkt förbindelse med strejkkommittéerna vid fabrikerna. Sådana operationer har också en ekonomisk och politisk betydelse, då varorna genom CLEOP utbjöds och såldes till rimligare priser åt de strejkande och deras familjer, vilket innebar distribution av fjäderfän, fisk, färskvaror, mejerivaror, ägg osv.

INFORMATION – FÖRKLARING

Men kontakterna hade inte bara omedelbara målsättningar vilka för övrigt knappast kunde ha genomförts utan att man insåg betydelsen av enighet.

Det första som de "missionerande" studenterna alltså hade att göra var att starta en informationskampanj bland lantbruksarbetare och bönder för att förklara meningen med sin aktion och visa att den stod i samband med jordbrukskrisen, att den angick deras egna söner, att den dåliga och splittrade jordbruksundervisningen måste omarbetas, omvandlas och enas.

Det gällde att åter visa på flödet av missvisande för att inte säga förgiftande information från regionalpressen och radion. Det gällde också studentrörelsens avsikter att överbrygga det traditionella misstroendet mellan landsbygd och stad, mellan provinsen och Paris, att upprätta kontakter mellan jord

bruksarbetare och industriarbetare, att förklara generalstrejkens betydelse, och visa att lantbruksbefolkningens ekonomiska problem och levnadsstandard, liksom för industriarbetarna, är förbundna med ett system grundat på kapitalistisk exploatering.

Praktiskt, tog studenterna ute i landet kontakt med fackföreningar, jordbruksarbetare och med progressiva militanta ledare inom bondeorganisationerna, för att organisera diskussioner, möten och för att bilda lokalavdelningar av CLEOP.

Flera landsortsstäder har också redan bildat CLEOP-avdelningar (Roanne, Montpellier, Saint-Etienne, Angers, Rouen, etc.) enligt mönster från Parisområdet.

Agro-eleverna, som redan hade kontakter, deltog i demonstrationer organiserade den 24 maj i olika regioner som Mortagne, Crépy-en-Valois, Clermont-Ferrand osv., varav vissa var organiserade i samarbete med fackföreningarna. Detta trots att FNSEA¹ omedelbart protesterade mot mjölk och kött-priserna, utan att kunna överblicka situationen. De militanta ledarna ställde i förväg mycket mer vittgående krav på kontroll av marknaderna och produkternas kommersialisering och de därav nödvändiga förändringarna i samhället. Allt detta är för övrigt förklarat på ett språk anpassat till folket och till de särskilda lokala traditionerna. Jordbrukskooperativerna blev ockuperade i demonstrativt syfte, inbegripet den som leddes av Michel Debattise, f. d. ledare för CNJA², nu generalsekreterare i FNSEA. På vissa platser arbetade studenterna på lantgårdar vid pingsten och fick i utbyte livsmedel till de strejkande.

EXEMPLET NANTES-SAINT-NAZAIRE

Ur denna synvinkel har de stora manifestationerna med arbetare-bönder (studenter) som utvecklats i väst, i Nantes, Rennes och Saint-Nazaire med samarbete och de direkta förbindelserna som de strejkande och demonstranterna hade upprättat, kunnat tjäna som exempel och modell för avantgardet: kontroll av bensindistributionen, av omsättningen, av detaljpriserna i förbindelse med handlarna, och naturligtvis, arbetarnas direkta proviantering från bönderna: utan att det här må vara fråga om bevis på framgångsrik arbetarförvaltning av de ockuperade fabrikerna.

I Aisne betraktades mötena och demonstrationerna som framgångsrika av de militanta fackföreningsledarna: vissa påminde om andra tider, främst för jordbruksarbetarna och minnet av förtrycket 1947 som de äldre fortfarande kom ihåg.

CENTRALISERA OCH ÅTERUTSÄNDA INFORMATIONEN

Studenterna och de militanta ledarna som uppehållit kontakter med regionerna under strejken möjliggjorde för CLEOP att vara mitt i händelseförloppet. Rapporterna, traktaterna och nyheterna från landsbygden centraliserades hos CLEOP som sände ut sina egna texter och på så sätt lyckades CLEOP en kort tid att förstärka och samordna olika initiativ vars effekter torde bli märkbara under kommande månader. Skillnaden mellan SMAG³, motsvarighet till SMIG, och de andra förbättringarna av löner och sociala förmåner som vanns i den nyligen ståndna kampen avslöjar de mest missgynnade jordbruksarbetarnas situation men lämnar intakt ägandestrukturen, exploateringen, kommersialiseringen, krediterna och jordbruksindustrin som lägger hela bördan av en oacceptabel exploatering på de små och mellanstora jordbruksanläggningarna och anarkin på samma gång falskt liberal och falskt planerad av monopolkapitalet i jordbruket.

¹ Fédération Nationale des Syndicats d'Exploitants Agricoles, kontrollerad till övervägande del av storeexploatörer och jordbruksförädlingsindustrin.

² Centre National des Jeunes Agriculteurs

³ Salaire minimum agricole garanti

Dokument

ETT UNIVERSITET I ARBETARHÄNDER

Vi måste åstadkomma en radikal förnyelse.

För att åstadkomma detta är det nödvändigt inte bara att studenterna och jordbruksarbetarna lär känna varandra, och arbetar tillsammans, utan också att de slåss tillsammans för att förverkliga ett samhälle där kapitalisternas och teknokraternas makt ersätts med arbetarmakt.

Och detta först och främst inom universitetet ...

Comité d'action Etudiants-Travailleurs de l'Agriculture
(Aktionskommittén för studenter-arbetare inom jordbruket) den 27 maj 1968

VERKLIGHETEN: FRÅN UNIVERSITETET TILL JORDBRUKET

Vad studenterna vill

- Inte något nytt 1936, och inte heller något 1945.

Det finns vissa enstaka ögonblick i ett folks liv då det ackumulerade missnöjet inom varje sektor av samhället samverkar, då det kommer fram en rörelse som är kapabel att skaka om och omvandla den gamla ordningen som inte tillfredsställer någon, förutom de som tjänar på den.

Sådana ögonblick är sällsynta ... De slösas ofta bort ...

1936 eller 1945 tycktes allt möjligt men faktum är att vad som skedde var bara modifieringar, utan tvivel betydande, men ingenting som fundamentalt ändrade det rådande systemet.

Allt tycks möjligt

- I dag dyker samma problem upp igen trots alla försök till bedövning
- I dag tycks allt på nytt vara möjligt, ska vi slösa bort ett tillfälle som inte kommer igen här på tiotals år.

För alla

Alla de som anstränger sig för att fundera över sitt arbete som uttrycker sin ångslan:

- Fakultetsstudenterna, högskolestudenterna och gymnasieeleverna vägrar acceptera en föråldrad undervisning som bevarar en samhällssyn som de förkastar,
- Journalister, artister och skribenter protesterar mot tvångsåtgärder som hindrar dem att informera och skapa.
- Arbetarna protesterar mot ett produktionssystem som fråntar dem deras initiativ, deras privatliv och frukterna av deras arbete.
- Tjänstemännen vägrar att tjäna som hjälpmedel och instrument åt den rådande exploateringen och att offra sina liv och sin teknik för ett system som de inte är nöjda med.
- Vetenskapsmännen vägrar att bli utnyttjade av privata och militära intressen.
- Ämbetsmännen vägrar godkänna en politik som inte är folkets.
- Bönderna vägrar att bli dömda av en ekonomisk utveckling och kvävda av en handfull borgare som maskerar deras problem.
Idag har de upptäckt att det inte gäller deras egen grupps problem utan att det finns bara en enda och gemensam sak, och en enda och gemensam lösning.
- Ett nytt samhälle: Det gäller att bygga om det franska samhällets grunder. ...

OCH JORDBRUKSARBETARNA? Vilka är de?

- De lever i isolering och undanhålls andra sektorer aktivitet.
- Genom jordbrukspolitiken reduceras deras förmåga att delta i besluten mer och mer. Exempel: De blir allt mer beroende av industrins omvandling.
- Man framtvingar ett anspråksfullt framsteg som ändå inte förbättrar deras ekonomiska och sociala situation.

Vad vill de?

- Själva vara ansvariga för sin utveckling och inte ständigt bli biträdda.
- Själva kunna välja sina och sina barns framtid.
- Själva kunna utforma undervisningen som inte skulle vara dem främmande utan byggd på deras egen erfarenhet.
- Själva aktivt få delta i sin utveckling och sina framsteg.
- Ensamma och isolerade kan de inte göra något.
- De är dåligt informerade.
- De utsätts för nödfallsåtgärder, omedelbara och demagogiska, som maskerar de problem som de verkligen upprörs över.

VAD KAN VI GÖRA?

- Diskutera.
- Informera oss.
- Upprätta kontakt med andra som gör samma ansträngning att tänka efter. Det är början till aktionskommittéerna. På så sätt uppstår de: I skolorna på fabrikena bland yrkesgrupperna, i kvarteren och byarna.

VAD LEDER DE TILL?

- De gör det möjligt för folket att tänka över sin situation.
- Föreslår varaktiga lösningar.
- Omgrupperar de lokala uppgifterna.

De är spontana grupper, skapade av dem som kollektivt vill lösa sina problem, skapade av er, för att jordbruksarbetarna ska kunna delta i utarbetandet av samhället och dess framåtskridande.

Le Comité de liaison étudiants-ouvriers-paysans (CLEOP) Sambandskommittéerna för studenter arbetare och bönder

Förkortningar

U.E.C.	Union des Etudiants Communistes (ortodox)
F.N.E.F.	Fédération Nationale des Etudiants de France (tendens till höger)
U.N.E.F.	Union Nationale des Etudiants Français (orienterade till vänster)
J.R.	Jeunes Révolutionnaires
S.N.E.S.	Syndicat National des Enseignants du second degré
F.N.A.G.E.	Fédération Nationale des Associations d'élèves des Grandes Ecoles (opolitisk, tendens till höger)

F.G.E.L.	Fédération des Groupes d'Etudes de Lettres (U.N.E.F.:s sektion på Sorbonne)
F.E.N.	Fédération de l'Education Nationale
S.G.E.N.	Syndicat Général de l'Education Nationale
S.N.E.SUP.	Syndicat National de l'Enseignement Supérieur
S.E.M.A.	Société d'Etudes et de Mathématiques appliquées
G.E.R.O.J.E.P.	Groupe d'Etudes et de Rencontre des Organisations de Jeunesse et d'Education Populaire
G.E.R.E.A.	Groupe d'Etudes et de Recherches pour l'Education des Adultes
D.E.C.E.P.	Diplome d'Etat de conseiller d'Education Populaire
C.H.U.	Centre Hospitalier Universitaire
I.U.T.	Institut Universitaire de Technologie
A.N.E.M.F.	Association Nationale des Etudiants en Médecine de France
J.E.C.	Jeunesse Etudiants Chrétienne
C.L.I.F.	Comité de Liaison Inter Facultés
C.R.A.C.	Comité Révolutionnaire d'Agitation Culturelle
C.V.N.	Comité Viet-Nam National
C. V. B.	Comité Viet-Nain de Base
C.A.L.	Comité d'Action Lycéen
C.E.T.	Comité Etudiants Travailleurs
A.F.	Action Française
F.G.D.S.	Fédération de la Gauche démocratique Socialiste (Mitterand, Mollet)
C.F.D.T.	Confédération Française du Travail (Arbetar-syndikat)
C.G.T	Confédération Générale du Travail (arbetarsyndikat, kommunistiskt)
P.S.U.	Parti Socialiste Unifié
P.C.F.	Parti Communiste Français
U.D.R.	Union pour la Défense de la République (gaullistisk)
I.F.O.P.	Institut Français d'Opinion Publique
S.O.F.R.E.S.	Société Opérationnelle Française de Recherches et d'Etudes Scientifiques
R.T.L.	Radio-Télé-Luxembourg
O.R.T.F.	Office de la Radio et Télévision Française
Eur. 1	Europe n 1 (Radio)
B.P.	Bureau Politique
C.R.S.	Compagnie Républicaine de Sécurité
U.N.R.	Union National des Républicaines

F.O.	Force Ouvrière (Fackförening)
C.A.	Comité d'Action
C.A.R.	Comité d'Action Révolutionnaire
A.G.	Assemblée générale
R.F.A.	République Fédérale Allmande
R.A.T.P.	Régie Autonome des Transports Parisiens (buss och tunnelbana)
P.T.T.	Poste Téléphone Télégraphe
S.N.C.F.	Société Nationale de Chemins de fer Français
U.D.V ^e	Union pour la Défense V ^e République (gaullistisk)
B.N.P.	Banque Nationale Parisienne
H.L.M.	Habitat à Loyer Modéré
E.G.F.	Electricité et gaz de France
R.N.	Route Nationale
C.L.E.O.P.	Comité Liaison Etudiant Ouvrier Paysan
S.M.A.G.	Salaire Minimum Agricole Garanti
S.M.I.G.	Salaire Minimum Industriel Garanti

Förkortningar över "groupuscules" (smågrupper)

Med "groupuscules" har regeringen likaväl som oppositionen och P.C.F. alltid velat karaktärisera rörelserna som befinner sig till vänster om Kommunistpartiet och som har trotskistiska eller pro-kinesiska tendenser eller båda två samtidigt.

P.C.I.	Le Parti Communiste Internationaliste
F.E.R.	Fédération des Etudiants Révolutionnaires
J.C.R.	La Jeunesse Communiste Révolutionnaire
U.J.C.M.L	Union des Jeunesses Communistes Marxiste-Léniniste
V.O.	Voix Ouvrière
C.V.N. och C.V.B.	Comité Viet-Nam och Comité Viet-Nam de Base
22 Mars	Mouvement du 22 Mars